Madeleine
WICKHAM
(Sophie Kinsella)

Tânăra mireasă

CHIC

Colecția

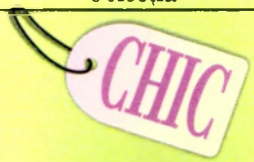

Ce te faci dacă trecutul vine să te tragă de mânecă exact atunci când crezi că, în sfârşit, toate idealurile tale sunt pe cale să se împlinească? Sophie Kinsella, celebra autoare a seriei *La cumpărături*, scrie, sub adevăratul său nume, un roman plin de surprize şi de răsturnări de situaţie.

„O proză plină de îndrăzneală, scrisă de o autoare cu un simţ deosebit pentru satira socială."

The Independent

„O adevărată plăcere, mai ales pentru cititorii împătimiţi ai lui Sophie Kinsella."

Daily Mail

„Finețea observației, umorul şi stilul accesibil fac din această carte o excelentă lectură de vară."

Sunday Mirror

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Madeleine Wickham, *The Wedding Girl*

Copyright © 1999 by Madeleine Wickham
All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM,
pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, sector 4, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KINSELLA, SOPHIE

Tânăra mireasă / Madeleine Wickham; trad. de Mihaela Doagă. – Iaşi Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2164-4

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Madeleine

WICKHAM

(Sophie Kinsella)

Tânăra mireasă

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2011

Sophie Kinsella (pseudonimul ceva mai celebru al lui Madeleine Wickham) a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut până acum *Mă dau în vânt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005, 2007), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006) și *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006). Sub numele ei adevărat, Medeleine Wickham, a scris o serie de romane diferite ca ton, dar care s-au bucurat de succes, printre care se numără: *The Tennis Party* (1995), *Cocktails for Three* (2000) și *Sleeping Arrangements* (2001).

La optsprezece ani, în prima vară de libertate la Oxford, Milly este deschisă oricărei aventuri. Așa îi cunoaște pe Rupert și pe Allan, iubitul lui american, și acceptă fără ezitare o căsătorie de formă cu acesta din urmă, pentru ca Allan să poată rămâne în țară. Pentru a simți că totul e aievea, Milly se îmbracă într-o rochie de mireasă ieftină și pozează pentru turiști pe treptele Stării Civile. Zece ani mai târziu, când Milly e logodită cu Simon – un tânăr bogat, serios și convins că e îndrăgostit de femeia perfectă –, în ajunul unei nunți de vis, luxoase și strălucitoare, acel gest necugetat din tinerețe, dat uitării între timp, începe să-și arate în sfârșit consecințele. Cum să-i spună lui Simon că e deja măritată? Cum să-i spună mamei sale? Pe măsură ce criza ia amploare, ajung la lumina zilei tot mai multe secrete, nu doar ale ei, ci și ale unor oameni dragi pe care crezuse că-i cunoaște.

Am scris multe romane în ultimii zece ani şi oamenii mă ştiu, probabil, cel mai bine pentru romanele comice semnate cu numele de Sophie Kinsella. Dar, cu mult înainte de a imagina seria „Mă dau în vânt după cumpărături", am scris şapte cărţi semnate Madeleine Wickham (numele meu adevărat).

Oamenii mă întreabă adesea de ce scriu sub două nume diferite şi motivul este faptul că aceste cărţi sunt diferite, ca stil, de cărţile semnate Sophie Kinsella.

Deşi n-am mai scris de câţiva ani buni sub numele de Madeleine Wickham, ţin foarte mult la aceste cărţi şi sper să vă placă romanul de faţă!

Madeleine Wickham,
alias Sophie Kinsella

Prolog

Un grup de turişti se opriseră să caşte gura la Milly, care stătea, îmbrăcată în rochia de mireasă, pe treptele de la Starea Civilă. Blocau trotuarul de vizavi în timp ce oamenii din Oxford ieşiţi la cumpărături, obişnuiţi cu mulţimea anuală de turişti, îi ocoleau luând-o pe mijlocul drumului, fără sa le mai facă nici o observaţie. Câţiva îşi ridicară privirea spre treptele Stării Civile ca să vadă ce anume stârnise atâta interes şi recunoscură tacit că perechea de pe trepte chiar ieşea în evidenţă.

Vreo doi turişti îşi scoseseră aparatele de fotografiat şi Milly le zâmbea larg, savurând atenţia care i se oferea; încercă să-şi imagineze cum arătau ea şi Allan împreună. Părul ei blond platinat, rebel, începuse să-i dogorească sub soarele amiezii; voalul închiriat o înţepa în ceafă, dantela de nailon a rochiei i se lipea neplăcut de piele. Şi totuşide se simţea uşoară şi plină de o energie euforică. Şi de câte ori se uita la Allan – la soţul ei –, trupul îi era străbătut de un val fierbinte, incitant, care anula orice altă senzaţie.

Era doar de trei săptămâni în Oxford. Şcoala se terminase în iulie şi, în timp ce toate prietenele ei îşi făceau planuri de vacanţă în Ibiza,

Spania şi la Amsterdam, Milly fusese trimisă la o şcoală postliceală de secretariat din Oxford.

— O să-ţi folosească mai mult decât o vacanţă stupidă, declarase ferm mama ei. Şi gândeşte-te ce avantaj o să ai asupra celorlalţi când o să-ţi cauţi o slujbă.

Dar Milly nu-şi dorea nici un avantaj asupra celorlalţi. Îşi dorea să se bronzeze şi să-şi găsească un iubit, altceva n-o interesa prea mult.

Aşadar, în a doua zi a cursurilor de dactilografie, a şters-o după prânz. A găsit un coafor ieftin şi, cuprinsă de un fior euforic, i-a cerut coafezei s-o tundă scurt şi s-o oxigeneze. Apoi, simţindu-se uşoară şi fericită, a hoinărit pe străzile uscate, însorite, din Oxford, strecurându-se în biserici şi capele răcoroase, scrutând ce se ascundea dincolo de arcadele de piatră, întrebându-se unde ar fi putut să facă plajă. A fost o pură întâmplare că, în cele din urmă, a ales un petic de iarbă din parcul Colegiului Corpus Christi, că Rupert locuia tocmai vizavi şi că el şi Allan hotărâseră să-şi petreacă acea după-amiază lenevind pe iarbă şi bând Pimm's.

Ea îi urmărise pe furiş păşind pe iarbă, ciocnind paharele şi aprinzându-şi câte o ţigară; se uitase şi mai lung când unul din ei îşi scosese cămaşa, lăsând să se vadă un bust bronzat. Ascultase fragmente din conversaţia lor, care ajungea până la ea, şi s-a trezit tânjind să-i cunoască pe aceşti tineri veseli şi frumoşi. Atunci când cel mai în vârstă dintre ei i s-a adresat, pe neaşteptate, ea a simţit că-i sare inima din piept de emoţie.

— Ai un foc?

Avea o voce degajată, amuzată, şi un accent american.

— Da, se bâlbâi ea, căutând în buzunar. Da, am.

— Mă tem că suntem foarte leneşi.

Cel mai tânăr îi întâlni privirea: mai timid, mai puţin sigur pe el.

— Am o brichetă chiar la fereastra de acolo – arătă spre o fereastră cu montant de piatră – dar e prea cald să mă urnesc din loc.

— Îţi facem cinste cu un pahar de Pimm's, spuse americanul, întinzându-i mâna. Allan.

— Rupert.

Şi-a petrecut restul după-amiezii lenevind pe iarbă cu ei, savurând soarele şi băutura; flirtând şi chicotind; amuzându-i pe amândoi cu descrieri ale colegelor ei. Simţea în pântece un fior care se intensifica pe măsură ce după-amiaza se apropia de sfârşit: fior sexual accentuat de faptul că erau doi şi că amândoi erau frumoşi. Rupert era zvelt şi auriu, ca un leu tânăr, cu părul blond, ca un nimb, cu un zâmbet strălucitor şi un chip neted, bronzat. Pe chipul lui Allan se vedeau riduri, iar părul îi încărunţise la tâmple, dar, când îi întâlnea ochii de un verde-cenuşiu, inima îi bătea să-i sară din piept, iar vocea lui era mângâietoare ca mătasea.

Când Rupert se întoarse pe spate şi spuse, fără să se uite la cineva anume, „Ieşim să mâncăm în oraş în seara asta?", îşi închipui că o invita în oraş. Simţi un val de bucurie şi surpriză, recunoscând totodată în sinea ei că ar fi preferat să fie Allan.

Dar apoi Allan se întoarse şi el şi spuse „Sigur". Şi apoi se aplecă şi, degajat, îl sărută pe Rupert pe buze.

Cel mai ciudat a fost că, după şocul iniţial, care-i tăiase respiraţia, pe Milly n-a deranjat-o

lucrul acesta. De fapt, aproape că era mai bine: așa, îi putea avea pe amândoi doar pentru ea. Mersese cu ei la San Antonio's în seara aceea și savurase privirile invidioase pe care i le aruncau două colege aflate la o altă masă. În seara următoare, au ascultat jazz la un vechi gramofon cu arc, au băut cocktailuri cu mentă și au învățat-o să-și răsucească țigări cu marijuana. Într-o săptămână, deveniseră nedespărțiți.

Și apoi Allan a cerut-o în căsătorie.

A răspuns „da" pe dată, fără să se gândească măcar. El a izbucnit în râs, închipuindu-și că glumește, și s-a apucat să-i explice pe îndelete necazurile lui. I-a vorbit despre vize, funcționarii de la Home Office, despre sisteme învechite și discriminarea homosexualilor. În tot acest răstimp, a privit-o cu un aer rugător, ca și cum încă mai trebuia s-o convingă. Dar Milly era convinsă deja, deja fremăta entuziasmată de ideea de a se îmbrăca într-o rochie de mireasă, de a ține în mână un buchet; de a face ceva mai incitant decât tot ce făcuse până atunci. Abia atunci când Allan i-a spus, pe jumătate încruntat: „Nu-mi vine să cred că-i cer cuiva să încalce legea de dragul meu!", ea realiză oarecum ce se întâmplă. Dar temerile firave care începeau să-i dea târcoale au fost spulberate de valul de exaltare care a străbătut-o când Allan a îmbrățișat-o și i-a șoptit la ureche: „Ești un înger" Milly i-a zâmbit cu răsuflarea tăiată și i-a răspuns sincer „Cu plăcere"

Și acum erau căsătoriți. Reușiseră să treacă de jurămintele matrimoniale: Allan cu o voce seacă, neașteptat de gravă; Milly abia stăpânindu-și râsul. Apoi au semnat în registru. Mai întâi Allan, cu un scris rapid și frumos, și apoi Milly, care a încercat să-și creeze o semnătură

de adult pentru această ocazie. Și apoi, aproape spre surprinderea lui Milly, ceremonia se sfârșise și ei erau soț și soție. Allan îi zâmbise complice și o sărutase din nou. Buzele îi furnicau încă de la atingerea lui și nu se obișnuise să simtă pe inelar verigheta placată cu aur.

— Ajunge cu pozele, exclamă deodată Allan. Nu vrem să batem la ochi.

— Doar câteva, spuse repede Milly.

Îi fusese aproape imposibil să-i convingă pe Allan și Rupert că ar trebui să închirieze o rochie de mireasă pentru ceremonie; acum că o purta, voia să prelungească momentul la infinit. Se strânse ceva mai aproape de Allan, agățându-se de cotul lui, simțindu-i textura costumului, lipit de brațul ei gol. Un vânt văratic începuse să-i adie prin păr, fluturându-i voalul și răcorindu-i ceafa. Un program vechi de teatru era purtat de-a lungul rigolei secate; peste drum, turiștii începeau să se risipească.

— Rupert! strigă Allan. Gata cu pozele!

— Stați! exclamă disperată Milly. Cum rămâne cu confetti?

— Fie, spuse înțelegător Allan. Bănuiesc că nu putem s-o lăsăm pe Milly fără confetti.

Băgă mâna în buzunar și aruncă un pumn de confetti multicolore în jurul lor. În același timp, voalul lui Milly fu prins de o nouă rafală de vânt, care, de data aceasta, îl smulse din coronița de plastic pe care-o purta și îl ridică artistic în aer, precum o coloană de fum alburiu. Voalul căzu apoi pe trotuar, la picioarele unui băiat brunet, de vreo șaisprezece ani, care se aplecă și îl ridică. Acesta începu să-l studieze atent, ca și cum ar fi examinat un artefact bizar.

— Bună! îi strigă de îndată Milly. E al meu!

Şi coborî în fugă scările spre el, lăsând în urmă o dâră de confetti.

— E al meu, repetă ea răspicat când ajunse mai aproape de el, închipuindu-şi că s-ar putea să fie vreun elev străin, că, poate, nu înţelegea engleza.

— Da, spuse băiatul, pe un ton sec, cu inflexiuni aristocratice. Am dedus acest lucru.

Îi întinse voalul şi Milly îi zâmbi stânjenită, gata să flirteze un pic. Dar expresia lui rămase neschimbată; ea întrezări, dincolo de ochelarii lui cu rame rotunde, o urmă de dispreţ adolescentin. Se simţi deodată prost, stând acolo cu capul descoperit, în rochia ei de mireasă din nailon, ca de căpătat.

— Mulţumesc, spuse, luând voalul din mâna lui.

Băiatul ridică din umeri.

— Şi altă dată.

O urmări în timp ce aranja la loc straturile de material, stânjenită de privirea lui.

— Felicitări, adăugă el.

— Pentru ce? întrebă Milly, fără să se gândească. Apoi îşi ridică privirea şi se îmbujoră. Oh da, sigur. Mulţumesc foarte mult.

— Îţi doresc o căsnicie fericită, spuse băiatul sec.

O salută şi, înainte ca Milly să apuce să-i răspundă, plecă.

— Cine era? o întrebă Allan, răsărind deodată lângă ea.

— Nu ştiu, spuse Milly. Ne-a urat o căsnicie fericită.

— Un divorţ fericit mai curând, spuse Rupert, strângând mâna lui Allan.

Milly îl privi. Chipul lui îi era radios; era mai frumos ca oricând.

— Milly, îţi sunt foarte recunoscător, spuse Allan. Amândoi suntem.

— N-aveţi pentru ce, răspunse Milly. Sincer, m-am distrat!

— Ei bine, chiar şi-aşa. Ţi-am luat un mic cadou.

Allan îi aruncă o privire lui Rupert şi apoi căută în buzunar şi îi întinse o cutiuţă lui Milly.

— Perle de apă dulce, adăugă în timp ce ea deschidea cutia. Sperăm să-ţi placă.

— Le ador!

Milly se uită de la unul la celălalt, cu ochii strălucind.

— Nu trebuia!

— A fost plăcerea noastră, spuse Allan grav. În semn de mulţumire pentru că ai fost o prietenă atât de bună – şi o mireasă perfectă.

Îi puse colierul la gât lui Milly şi ea se îmbujoră de plăcere.

— Arăţi minunat, îi spuse încet. Cea mai frumoasă soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat.

— Şi acum, spuse Rupert, ce ziceţi de nişte şampanie?

Îşi petrecură restul zilei plimbându-se cu barca pe Cherwell[1], bând şampanie scumpă şi făcând toasturi extravagante. În zilele următoare, Milly şi-a petrecut fiecare moment liber cu Rupert şi Allan. În weekend, făceau plimbări cu maşina prin sate, luând picnicuri somptuoase pe pături în carouri. Au vizitat Blenheim şi Milly a insistat să se semneze în cartea de oaspeţi drept „Domnul şi doamna Allan Kepinski". Atunci când, trei

1. Râu care străbate oraşul Oxford (n. t.).

săptămâni mai târziu, cursurile ei la colegiul de secretariat s-au încheiat, Allan şi Rupert i-au oferit o masă de adio la Randolph, au obligat-o să comande trei feluri şi n-au lăsat-o să vadă preţurile.

A doua zi, Allan a condus-o la gară, a ajutat-o să-şi ridice bagajele şi i-a şters lacrimile cu o batistă de mătase. A sărutat-o de rămas-bun şi i-a promis că o să-i scrie şi că se vor vedea în curând la Londra.

A fost ultima dată când l-a văzut.

Capitolul 1
După zece ani

Camera era mare și aerisită, cu vedere spre străzile cafenii ale orașului Bath, acoperite acum de un strat subțire de zăpadă de ianuarie. Fusese redecorată cu câțiva ani în urmă în stil tradițional, cu tapet în dungi și câteva piese de mobilier georgian de calitate. Însă acestea erau îngropate în momentul de față sub un haos de haine viu colorate, CD-uri, reviste și truse de machiaj, așezate teancuri-teancuri oriunde se putea. În colț, un dulap splendid din lemn de mahon era ascuns aproape cu totul de o husă albă de bumbac; pe birou se afla o cutie de pălării; pe podea lângă pat era o valiză pe jumătate plină cu haine pentru o lună de miere în țările calde.

Milly, care urcase puțin mai devreme ca să termine de făcut bagajele, se lăsă pe spătarul scaunului din dormitor, se uită la ceas și mușcă din mărul copt. Ținea în poală o revistă pentru femei, deschisă la pagina unde cititorii cereau sfaturi. „Dragă Anne", începea prima scrisoare. „I-am ascuns ceva soțului meu." Milly își dădu ochii peste cap. Nici măcar nu trebuia să se uite ce sfat i se dădea. Era invariabil același. Spune adevărul. Fii sinceră. Ca un fel de catehism

secular, care trebuia învăţat pe de rost şi repetat automat.

Privirea îi fu atrasă de a doua scrisoare. „Dragă Anne. Câştig cu mult mai mult decât prietenul meu." Milly muşcă cu dispreţ din mărul copt. Ce mai problemă. Dădu pagina la rubrica de decoraţiuni interioare şi studie o gamă de coşuri pentru hârtii de lux. Nu pusese un coş pentru hârtii pe lista de cadouri de nuntă. Poate că nu era prea târziu.

Jos se auzi soneria, dar nu se urni. Nu putea să fie Simon, nu încă; probabil că era unul dintre oaspeţii de la pensiune. Cu un gest leneş, Milly îşi ridică privirea din revistă şi se uită în jur, la dormitorul ei. Fusese dormitorul ei timp de douăzeci şi doi de ani, încă de când familia Havill se mutase la nr. 1, pe Bertram Street, şi ea ceruse, fără succes, cu încăpăţânarea unui copil de şase ani, să fie zugrăvit într-o nuanţă de roz Barbie. De atunci, plecase la şcoală, la facultate, chiar trăise o vreme la Londra – şi de fiecare dată se întorcea aici; în camera aceasta. Dar sâmbătă va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată. O să-şi întemeieze propriul cămin. O va lua de la capăt. Ca femeie măritată, adultă, în toată regula.

— Milly?

Vocea maică-sii îi întrerupse firul gândurilor şi Milly tresări.

— A venit Simon!

— Cum?

Milly se uită în oglindă şi se strâmbă văzând în ce hal arăta.

— Nu se poate.

— Să-i spun să urce?

Maică-sa băgă capul pe uşă şi se uită de jur împrejur.

— Milly! Parcă era vorba să strângi pe-aici!

— Nu-l lăsa să urce, spuse Milly, uitându-se la mărul copt pe care-l ţinea în mână. Spune-i că-mi probez rochia. Spune-i că vin imediat.

Maică-sa dispăru şi Milly aruncă pe dată mărul la coş. Închise revista şi o lăsă pe podea, apoi, gândindu-se mai bine, o împinse sub pat. Îşi scoase repede colanţii bleumarin pe care-i purta şi deschise dulapul. Într-o parte erau agăţaţi o pereche de pantaloni negri eleganţi, alături de un costum cu fustă gri închis, un costum cafeniu cu pantaloni şi mai multe cămăşi albe impecabile. În cealaltă jumătate a dulapului erau toate hainele pe care le purta când nu urma să se vadă cu Simon: blugi tociţi, pulovere antice şi de demult, fuste mini strâmte şi viu colorate. Toate hainele de care trebuia să scape până sâmbătă.

Îşi puse pantalonii negri şi una dintre cămăşile albe şi luă de pe umeraş puloverul de caşmir pe care-l primise de la Simon de Crăciun. Se studie sever în oglindă, îşi perie părul – acum de un blond auriu şi până la umeri – până când strălucea şi încălţă o pereche de pantofi negri scumpi, cu talpa joasă. Ea şi Simon căzuseră adesea de acord că să cumperi pantofi ieftini era o falsă metodă de a face economii; din câte ştia Simon, toată colecţia ei de încălţăminte consta în pantofii negri, o pereche de cizme cafenii şi o pereche de pantofi cu catarame de la Gucci, pe care îi primise de la el.

Oftând, Milly închise dulapul, păşi peste un morman de lenjerie care zăcea pe podea şi îşi luă geanta. Se dădu cu parfum, închise hotărât uşa de la dormitor în urma ei şi începu să coboare scările.

— Milly! În timp ce trecea pe lângă dormitorul maică-sii, o auzi strigându-i numele. Vino încoace!

Ca un copil ascultător, Milly intră în dormitorul maică-sii. Olivia Havill stătea lângă dulapul cu sertare, cu caseta de bijuterii deschisă.

— Draga mea, exclamă ea voioasă, ce-ar fi să împrumuți perlele mele în după-amiaza aceasta?

Îi întinse un colier dublu de perle cu o închizătoare bătută în diamante.

— S-ar potrivi de minune cu puloverul ăla.

— Mamă, mergem doar să ne întâlnim cu preotul, spuse Milly. Nu e chiar atât de important. Nu e nevoie să port perle.

— Ba sigur că e important! îi replică Olivia. Trebuie să iei treaba asta în serios, Milly. O dată în viață rostești jurămintele matrimoniale! Făcu o pauză. Și în plus, toate miresele din înalta societate poartă perle. Ridică șiragul și i-l puse în dreptul gâtului. Perle adevărate. Nu prostiile alea.

— Mie îmi plac perlele mele de apă dulce, spuse defensiv Milly. Și nu sunt din înalta societate.

— Draga mea, ești pe cale să devii doamna Simon Pinnacle.

— Simon nu e din înalta societate!

— Nu fi prostuță, spuse sec Olivia. Bineînțeles că e. Tatăl lui e multimilionar.

Millly își dădu ochii peste cap.

— Trebuie să plec, spuse.

— Bine.

Cu regret, Olivia puse perlele la loc în caseta de bijuterii.

— Fie cum vrei tu. Și, dragă, nu uita să-l întrebi pe Canon Lytton despre petalele de trandafiri.

— Îl întreb, zise Milly. Ne vedem mai târziu.

Coborî în grabă scările până în hol, luându-și haina din cuierul de lângă ușă.

— Hei, strigă înspre salon și, până să ajungă Simon în hol, aruncă un ochi pe prima pagină a ziarului *Daily Telegraph* din ziua aceea, încercând să rețină cât mai multe titluri.

— Milly, exclamă Simon, cu un zâmbet larg. Arăți grozav.

Milly își ridică privirea și zâmbi.

— Și tu.

Simon era îmbrăcat în hainele de birou, purtând un costum negru care venea ca turnat pe corpul lui solid, îndesat, o cămașă albastră și o cravată de mătase violet. Părul negru i se înălța bogat deasupra frunții largi și emana un parfum discret de aftershave.

— Așadar, spuse el, deschizându-i ușa de la intrare și poftind-o să iasă în aerul răcoros al după-amiezii. Acum mergem să primim sfaturi despre căsnicie.

— Știu, spuse Milly. Nu e ciudat?

— E o pierdere de timp, spuse Simon. Ce poate să ne spună un preot bătrân și decrepit despre cum e să fii căsătorit? El nici măcar nu e însurat.

— Oh, mă rog, spuse neutru Milly. Bănuiesc că așa se face.

— Ar fi cazul să nu ne ia de sus. Asta *chiar* o să mă enerveze.

Milly se uită la Simon. Avea gâtul încordat și privea drept în față. Îi amintea de un buldog tânăr, gata să se ia la harță.

— Știu ce-mi doresc de la căsnicie, spuse el încruntându-se. Amândoi știm. N-avem nevoie de un străin care să-și bage nasul.

— O să ascultăm şi o să dăm din cap, spuse Milly. Şi apoi plecăm. Îşi căută mănuşile în buzunar. Şi, oricum, ştiu deja ce o să ne spună.

— Ce?

— Să ne purtăm frumos şi să nu călcăm pe-alături.

Simon se gândi o clipă.

— Cred că aş putea să mă ţin de prima parte.

Milly îi arse un ghiont şi el râse, trăgând-o înspre el şi sărutându-i părul strălucitor. În timp ce se apropiau de colţ, el scoase telecomanda din buzunar şi deschise maşina.

— De-abia am găsit loc de parcare, zise în timp ce pornea motorul. E o aglomeraţie infernală. Se încruntă. Dacă proiectul ăsta de lege o să reuşească să schimbe ceva...

— Legea mediului, spuse imediat Milly.

— Exact, spuse Simon. Ai citit ce s-a scris azi despre ea?

— Oh da, spuse Milly.

Derulă repede în minte ce citise în *Daily Telegraph*.

— Crezi că au pus accentul pe ce trebuia?

Şi, în timp ce Simon vorbea, ea se uita pe fereastră şi încuviinţa din când în când, întrebându-se dacă ar trebui să-şi cumpere un al treilea costum de baie pentru luna de miere.

Salonul lui Canon Lytton era mare, răcoros şi ticsit de cărţi. Erau cărţi pe rafturile înşirate de-a lungul pereţilor, pe fiecare piesă de mobilier şi aşezate în echilibru precar, în teancuri prăfuite, pe podea. Pe deasupra, aproape toate obiectele din acea cameră care nu erau cărţi arătau ca nişte cărţi. Ceainicul era în formă de carte, paravanul din dreptul şemineului era decorat cu cărţi; până

şi bucăţile de turtă-dulce de pe tăviţa de ceai aduceau cu o colecţie de enciclopedii.

Canon Lytton însuşi îţi evoca o foiţă de pergament. Pielea lui subţire, prăfuită, părea gata să se rupă în orice clipă ; oricând râdea sau se încrunta, chipul îi era încreţit de nenumărate riduri. În momentul de faţă era încruntat – aşa cum fusese pe parcursul întregii întâlniri, aproape. Sprâncenele albe şi stufoase i se îmbinaseră, ochii îi erau îngustaţi de concentrare, iar mâna osoasă, care strângea o ceaşcă de ceai încă plină, gesticula periculos.

— Secretul unei căsnicii fericite, declama el, este încrederea. Încrederea e esenţială. Încrederea e temelia.

— Absolut, încuviinţă Milly, aşa cum făcea la fiecare trei minute de o oră încoace.

Îi aruncă o privire lui Simon. Acesta se aplecase înainte, ca şi cum voia să-l întrerupă. Dar Canon Lytton nu era genul de orator care să se lase întrerupt. De fiecare dată când Simon trăsese aer în piept, pregătindu-se să spună ceva, vicarul începea să declame şi mai tare şi se întorcea într-o altă direcţie, lăsându-l pe Simon izolat într-o tăcere plină de frustrări, dar politicoasă. Milly îşi dădea seama că i-ar fi plăcut să-l contrazică pe Canon Lytton în multe privinţe. Ea, una, nu auzise nici măcar un cuvânt.

Îşi lăsă privirea să alunece spre rafturile cu geam din stânga ei. Se privi oglindită. Eleganta şi strălucitoare ; o femeie în toată firea, dichisită. Se simţi mulţumită de aspectul ei. Nu că părintele Cannon Lyton ar fi apreciat acest lucru. Probabil că i se părea un păcat să arunci banii pe haine. I-ar spune că ar fi trebuit să-i dea săracilor.

Își schimbă infinitezimal poziția pe canapea, își ascunse un căscat și își ridică privirea. Spre groaza ei, Canon Lytton o urmărea. Ochii se îngustară și se întrerupse în mijlocul propoziției.

— Îmi pare rău că te plictisesc, draga mea, spuse el sarcastic. Poate că auziseși deja acest citat.

Milly se înroși.

— Nu, spuse ea. Nu. Doar că... mm...

Se uită repede la Simon, care zâmbi larg și-i făcu cu ochiul.

— Doar că sunt puțin obosită, încheie ea, cu o voce firavă.

— Biata Milly s-a dat peste cap cu pregătirile de nuntă, interveni Simon. Sunt multe de organizat. Șampania, tortul...

— Într-adevăr, spuse sever Canon Lytton. Dar poate ar trebui să vă amintesc că rostul unei nunți nu constă în șampanie, sau în tort; nici în cadourile pe care, fără îndoială, le veți primi.

Privi în jurul lui, ca și cum compara lucrurile sale ponosite cu mormanul de daruri strălucitoare, luxoase care îi așteptau pe Milly și Simon, și se încruntă și mai tare.

— Sunt mâhnit, continuă, îndreptându-se spre fereastră, de cât de degajat tratează atâtea perechi de tineri ceremonia de nuntă. Taina cununiei n-ar trebui considerată o simplă formalitate.

— Desigur că nu, spuse Milly.

— Nu e doar preambulul unei petreceri pe cinste.

— Nu, încuviință Milly.

— După cum ne reamintesc chiar cuvintele acestei slujbe, căsătoria nu e un pas pe care să-l faci cu ușurință, nepăsător sau cu egoism, ci...

— Și nici nu va fi! îl întrerupse nerăbdător Simon, aplecându-se înainte. Canon Lytton, știu

că probabil vă întâlniți zi de zi cu oameni care se căsătoresc din motive greșite. Dar nu e cazul nostru, în regulă? Noi ne iubim și vrem să ne petrecem restul vieții împreună. Și pentru noi asta e o treabă serioasă. N-are nimic de-a face cu tortul și șampania.

Se opri și, pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Milly îi luă mâna lui Simon și o strânse într-a ei.

— Am înțeles, spuse într-un final Canon Lytton. Ei bine, mă bucur să aud asta. Se așeză, luă o gură de ceai rece și se strâmbă. Nu vreau să vă țin predici fără motiv, spuse el, lăsând ceașca din mână. Dar nici nu bănuiți câte perechi nepotrivite vin la mine înainte de a se căsători. Tineri fără minte care de-abia se cunosc de cinci minute; fete prostuțe care-și doresc un pretext ca să-și cumpere o rochie frumoasă...

— Sunt sigur că așa e, spuse Simon. Dar între mine și Milly e dragoste adevărată. O s-o luăm în serios. O să facem totul așa cum trebuie. Ne cunoaștem și ne iubim și o să fim foarte fericiți.

Se aplecă și o sărută blând pe Mily, apoi își ridică privirea spre Canon Lytton, ca și cum îl provoca să-i răspundă.

— Da, spuse Canon Lytton. Mă rog. Poate am spus destul. Păreți, ce-i drept, pe drumul cel bun.

Își luă mapa și începu să scotocească prin ea.

— Ar mai fi doar câteva lucruri...

— A fost minunat, îi șopti Milly lui Simon.

— A fost adevărat, îi răspunse el, tot în șoaptă, și îi atinse blând colțul gurii.

— Ah, da, spuse Canon Lytton, ridicându-și privirea. Ar fi trebuit să pomenesc înainte. După cum probabil că știți, părintele Harries a omis să vă anunțe logodna duminica trecută.

— A, da? întrebă Simon.

— Desigur că aţi observat, nu? spuse Canon Lytton, fixându-l pe Simon. Bănuiesc că aţi fost la slujba de dimineaţă?

— Oh, da, spuse Simon după o pauză. Desigur. Acum că ziceţi, mi s-a părut mie ceva în neregulă.

— Şi-a cerut mii de scuze – aşa fac întotdeauna. Canon Lytton oftă iritat. Dar nu se mai poate face nimic. Aşadar, va trebui să vă căsătoriţi cu o dispensă specială.

— Oh, făcu Milly. Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă, printre altele, răspunse Canon Lytton, că trebuie să vă cer să rostiţi un jurământ.

— Să-mi sară ochii, spuse Milly.

— Poftim?

Vicarul o privea intrigat.

— Nimic, răspunse ea. Continuaţi.

— Trebuie să juraţi solemn că toate informaţiile pe care mi le-aţi furnizat sunt adevărate, spuse Canon Lytton.

Îi întinse o Biblie lui Milly şi apoi îi dădu o bucată de hârtie.

— Uită-te la ea, verifică să fie totul corect şi apoi citeşte cu voce tare jurământul.

Milly studie câteva secunde hârtia şi apoi îşi ridică privirea, cu un zâmbet luminos.

— E perfect, spuse ea.

— Melissa Grace Havill, spuse Simon, citind peste umărul ei. Fată. Se strâmbă la ea. Fată!

— Bine, i-o reteză scurt Milly. Lasă-mă să citesc jurământul.

— Exact, spuse Canon Lytton, cu un zâmbet larg. Şi apoi totul va fi, cum se spune, la lumina zilei.

Când au ieşit din casa parohială, era răcoare şi se lăsa seara. Începuse din nou să ningă; se aprinseseră deja felinarele; într-o fereastră de vizavi licărea un şirag de luminiţe de Crăciun. Milly inspiră adânc, îşi scutură picioarele, amorţite după ce stătuse atât de mult locului, şi se uită la Simon. Dar, înainte să apuce să spună ceva, auzi o voce triumfătoare de pe cealaltă parte a străzii.

— Aha! V-am prins!

— Mami! exclamă Milly.

— Olivia, spuse Simon. Ce surpriză plăcută.

Olivia trecu pe partea unde erau ei, cu un zâmbet larg. Fulgi de zăpadă se aşterneau delicat pe părul ei coafat cu grijă şi pe umerii paltonului ei verde de caşmir. Aproape toate hainele Oliviei erau în nuanţe de pietre preţioase – albastru-safir, roşu-rubin, violet-ametist –, efect accentuat de cataramele de aur, butonii strălucitori şi pantofii cu bordură aurită. Odată cochetase, în sinea ei, cu ideea de a-şi pune lentile de contact turcoaz, dar se temuse că oamenii ar putea s-o râdă pe la spate. Aşadar, în loc de asta, îşi punea în valoare albastrul natural al ochilor cu ajutorul unui fard auriu de pleoape şi mergând o dată pe lună la cosmetică să-şi vopsească genele în negru.

Acum ochii ei o fixau afectuos pe Milly.

— Bănuiesc că nu l-ai întrebat pe Canon Lytton despre petalele de trandafiri, nu?

— Oh! făcu Milly. Nu, am uitat.

— Ştiam eu, exclamă ea. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să trec eu pe-aici. Îi zâmbi lui Simon. Nu-i aşa că fetiţa mea e cu capul în nori?

— N-aş spune, răspunse Simon încordat.

— Desigur că nu! Doar tu eşti îndrăgostit de ea!

Olivia îi zâmbi voios şi îl ciufuli. Pe tocuri era infinitezimal mai înaltă decât el şi el observase – deşi era singurul care observase – că, de când el şi Milly se logodiseră, Olivia purta tocuri din ce în ce mai des.

— Ar fi mai bine s-o iau din loc, spuse el. Trebuie să mă întorc la birou. Suntem foarte aglomeraţi în perioada asta.

— Oare nu suntem cu toţii? exclamă Olivia. Au mai rămas doar patru zile, ştii! Patru zile până când o să păşiţi spre altar! Şi am o mie de lucruri de făcut! Se uită la Milly. Şi tu, dragă? Te grăbeşti?

— Eu nu, spuse Milly. Mi-am luat liber în după-amiaza asta.

— Ei bine, atunci ce-ai zice să mergem împreună în oraş? Am putea să bem...

— O ciocolată caldă la Mario's, încheie Milly.

— Exact. Olivia îi zâmbi lui Simon, cu un aer aproape triumfător. O citesc pe Milly ca pe o carte deschisă!

— Sau ca pe o scrisoare deschisă, spuse Simon.

Se lăsă o tăcere stingheră.

— Ei bine, mă rog, spuse într-un final Olivia, pe un ton ascuţit. Vin imediat. Ne vedem diseară, Simon.

Deschise poarta casei lui Canon Lytton şi o porni grăbită pe alee, alunecând pe zăpadă.

— N-ar fi trebuit să-i spui asta, îi zise Milly lui Simon de îndată ce Olivia nu-i mai putea auzi. Despre scrisoare. M-a rugat să-i promit că n-o să-ţi spun.

— Ei bine, îmi pare rău, spuse Simon. Dar şi-a meritat-o. Ca ce chestie crede că are dreptul

să citească o scrisoare personală pe care ţi-am dat-o doar ţie?

Milly ridică din umeri.

— A spus că a fost din greşeală.

— Din greşeală? exclamă Simon. Milly, glumeşti. Îţi era adresată ţie şi era în camera ta.

— Oh, mă rog, spuse Milly împăciuitor. Nu contează. Scoase un chicotit subit. Bine că n-ai scris nimic răutăcios despre ea.

— Data viitoare o să scriu, spuse Simon. Se uită la ceas. Uite ce e, chiar trebuie să plec.

Îi cuprinse degetele îngheţate şi le sărută blând, unul câte unul, şi apoi o trase spre el. Îşi lipi buzele moi şi fierbinţi de ale ei; în timp ce o trăgea mai aproape de el, Milly închise ochii. Apoi, deodată, el îi dădu drumul şi aerul rece, cu miros de zăpadă, o izbi în faţă.

— Trebuie să fug. Ne vedem mai târziu.

— Da, spuse Milly. Ne vedem atunci.

Îl urmări, zâmbind în sinea ei, cum deschide maşina cu telecomanda, se urcă şi porneşte în trombă, fără să se uite în urmă. Simon era mereu pe fugă. Întotdeauna gonea să facă ceva, să realizeze ceva. Asemenea unui căţeluş, trebuia să iasă în fiecare zi, fie făcând ceva constructiv, fie distrându-se cu sârg. Nu suporta să piardă timpul şi nu înţelegea cum Milly putea să-şi petreacă o zi întreagă lenevind sau să nu-şi facă planuri dinainte pentru weekend. Uneori i se alătura pentru ceea ce se anunţa a fi o zi de leneveală, de plutire în voia curentului, tot repetând că era plăcut să aibă un răgaz de relaxare. Apoi, după câteva ore, sărea în picioare şi anunţa că se duce să alerge.

Prima dată când îl văzuse, în bucătăria altcuiva, vorbea la mobil în timp ce înfuleca cartofi prăjiți și parcurgea știrile pe teletext. În timp ce Milly își turnase un pahar de vin, el îi întinsese și paharul lui și, într-o pauză din conversația telefonică, îi zâmbise larg și-i spusese „Mersi".

— Petrecerea e dincolo, punctase Milly.

— Știu, spusese Simon, care se întorsese la teletext. Vin imediat.

Iar Milly își dăduse ochii peste cap și-l lăsase în ale lui, fără a se deranja măcar să-l întrebe cum se numește. Dar mai târziu în cursul aceleiași seri, când el revenise la petrecere, venise la ea, se prezentase șarmant și își ceruse scuze pentru că fusese atât de absent.

— Erau niște știri economice care mă interesau în mod special, spusese el.

— Bune sau proaste? întrebase Milly, luând o gură de vin și realizând că se cam pilise.

— Depinde, zisese Simon, de cine se întâmplă să fii.

— Dar nu e întotdeauna așa? Fiecare veste bună e o veste proastă pentru altcineva. Chiar și... Își scuturase paharul, cu un gest nelămurit. Chiar și pacea lumii. E o veste proastă pentru producătorii de arme.

— Da, spusese Simon încet. Bănuiesc. Nu mi-am pus niciodată problema la modul ăsta.

— Ei bine, nu putem să fim cu toții filozofi, spusese Milly, reținându-și un chicotit.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebase el.

— Nimic de băut, spusese ea. Dar poți să-mi oferi un foc dacă vrei.

El se aplecase spre ea, ferind flacăra cu grijă, și ea observase că avea o piele netedă și bronzată și degete puternice și că folosea un aftershave

care-i plăcea. Apoi, în timp ce ea trăgea din țigară, ochii lui căprui închis îi întâlniră pe-ai ei și, spre surprinderea ei, simțise o furnicătură pe șira spinării și, încet, îi zâmbise.

Mai târziu, când petrecerea se transformase dintr-o serie de conversații animate, purtate în picioare, în grupulețe de oameni care stăteau pe podea și fumau iarbă, discuția se îndreptase spre vivisecție. Milly, care văzuse întâmplător un episod special din *Blue Peter* dedicat vivisecției cu o săptămână în urmă, în timp ce stătea acasă din cauza unei răceli, făcuse mai multe comentarii informate și pertinente decât oricare din persoanele de față și Simon o privise plin de admirație.

După câteva zile, o invitase la cină și îi vorbise o groază despre afaceri și politică. Milly, care nu se pricepea la nici unul din aceste subiecte, zâmbise, încuviințase și se declarase de acord cu el; la sfârșitul serii, chiar înainte de a o săruta pentru prima dată, Simon îi spusese că era extraordinar de receptivă și de perspicace. Când, ceva mai târziu, ea încercase să-i spună că e profund ignorantă în ceea ce privește politica – sau majoritatea subiectelor, de fapt –, el o dojenise că era prea modestă.

— Te-am văzut atunci la petrecere, spusese el, cum i-ai spulberat argumentele puerile tipului ăluia. Știai foarte bine despre ce vorbești. De fapt, adăugase el, cu o privire pătimașă, mi s-a părut foarte sexy.

Iar Milly, care fusese pe punctul de a-și dezvălui sursa de informare, se apropiase și mai mult de el, spre a fi sărutată din nou.

Impresia inițială a lui Simon în ceea ce-o privea nu fusese corectată nici acum. El continua să-i spună că e prea modestă; încă mai credea

că îi plac aceleaşi expoziţii de artă elitiste care-i plăceau lui; încă îi mai cerea părerea pe teme cum ar fi campania prezidenţială din America şi îi asculta cu atenţie răspunsurile. Îşi închipuia că-i place sushi; îşi închipuia că-l citise pe Sartre. Fără a dori să-l inducă în eroare, dar nevrând nici să-l dezamăgească, ea îl lăsase să-şi facă o imagine despre ea care – dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi – nu era întru totul adevărată.

Nu ştia ce-avea să se întâmple când se vor muta împreună. Uneori o îngrijora cât de greşită era percepţia lui; era sigură că îşi va da arama de pe faţă de îndată ce el o va prinde prima dată plângând în timp ce citea un roman de doi bani. Alteori, îşi spunea că acea imagine a ei nu era chiar atât de greşită. Poate că nu era întru totul femeia sofisticată pe care şi-o închipuia el – dar putea să fie. Avea să fie. Nu trebuia decât să renunţe la toate hainele ei vechi şi să le poarte doar pe cele noi. Să facă din când în când câte un comentariu inteligent – şi să păstreze o tăcere discretă tot restul vieţii.

Odată, pe la începutul relaţiei lor, în timp ce erau întinşi amândoi în patul enorm, dublu, al lui Simon, din Pinnacle Hall, Simon îi spusese că şi-a dat seama că e o persoană specială atunci când ea n-a început să-i pună întrebări despre tatăl lui. „Majoritatea fetelor," spusese el, pe un ton amar, „nu vor decât să ştie cum e să fii fiul lui Harry Pinnacle. Sau vor să le aranjez un interviu pentru o slujbă. Dar tu... nici măcar nu l-ai pomenit vreodată".

O privise cu uimire şi Milly îi zâmbise dulce şi mormăise un răspuns nelămurit, somnoros. Doar nu era să recunoască de ce nu pomenise

niciodată de Harry Pinnacle: nu auzise în viața ei de el.

— Așadar, diseară luăm cina cu Harry Pinnacle! O să fie o plăcere.

Vocea maică-sii o smulse din meditație și Milly își ridică privirea.

— Da, spuse. Cred că da.

— Oare mai are bucătarul acela austriac minunat?

— Nu știu, spuse Milly.

Realiză că începuse să imite tonul lipsit de entuziasm al lui Simon când vorbea despre Harry Pinnacle. Simon evita discuțiile prelungite legate de tatăl lui; dacă oamenii deveneau prea insistenți, schimba brusc subiectul sau chiar se ridica și pleca. O lăsase de mai multe ori pe viitoarea sa soacră să vorbească singură atunci când ea îl bătea la cap cerându-i detalii și povești despre marea personalitate. Până acum ea nu păruse să observe.

— Lucrul cel mai minunat la Harry, reflectă Olivia, e că se comportă atât de normal.

O luă de braț pe Milly și porniră împreună de-a lungul străzii acoperite de zăpadă.

— Asta le spun tuturor. Dacă îl întâlnești, nici n-ai zice că ai de-a face cu un magnat miliardar. Nu ți-ai zice: iată-l pe fondatorul unui lanț național. Ți-ai zice: ce bărbat fermecător. Și Simon e exact la fel.

— Simon nu e un magnat miliardar, spuse Milly. E un modest agent de vânzări din domeniul publicitar.

— Dragă, nu e tocmai modest!

— Mami...

— Știu că nu-ți place când ți-o spun. Dar adevărul e că Simon o să fie foarte bogat într-o bună zi. Mâna ei strânse ușor brațul lui Milly. Și tu odată cu el.

Milly ridică din umeri.

— Poate.

— N-are rost să te prefaci că n-o să se întâmple. Și, atunci când se va întâmpla, viața ta se va schimba.

— Ba nu.

— Oamenii bogați nu trăiesc la fel ca noi, să știi.

— Acum un minut, punctă Milly, tocmai spuneai cât de normal se comportă Harry. El trăiește la fel ca noi, nu?

— Totul e relativ, dragă.

Se apropiau de un șir de buticuri de lux; în dreptul primei vitrine luminate discret se opriră amândouă. În vitrină era un singur manechin, arătând minunat în rochia grea de catifea albă.

— E frumoasă, murmură Milly.

— Nu e la fel de frumoasă ca a ta, spuse pe dată Olivia. N-am văzut nici o rochie de mireasă la fel de frumoasă ca a ta.

— Nu, spuse încet Milly. A mea e frumoasă, nu-i așa?

— E perfectă, draga mea.

Zăboviră o vreme în fața vitrinei, atrase de strălucirea trandafirie din interior; de norii de mătase, satin și dantelă drapați de-a lungul fiecărui perete; de buchetele de flori uscate și pantofiorii minusculi, brodați, pentru domnișoarele de onoare. Într-un final, Olivia oftă.

— Toate pregătirile astea de nuntă au fost plăcute, nu? O să-mi pară rău când se termină.

— Mmm, spuse Milly.

Urmă o pauză infinitezimală și apoi Olivia spuse, ca și cum ar fi schimbat subiectul:

— Isobel are vreun prieten în momentul de față?

Milly tresări.

— Mami! Sper că nu ți-ai pus în cap s-o măriți și pe Isobel.

— Desigur că nu! Eram doar curioasă. Mie nu-mi spune nimic. Am întrebat-o dacă vine cu cineva la recepție...

— Și ce-a zis?

— A zis că nu, spuse Olivia, cu o undă de regret.

— Atunci știi.

— Dar asta nu înseamnă nimic.

— Mami, spuse Milly. Dacă vrei să știi dacă are prieten, de ce n-o întrebi pe ea?

— Poate, spuse Olivia cu o voce absentă, ca și cum n-o mai interesa cine știe ce subiectul. Da, poate c-o s-o întreb.

O oră mai târziu, ieșeau de la cafeneaua Mario's, pornind spre casă. Când au ajuns acasă, era ora când bucătăria se umplea de oaspeți ai pensiunii, osteniți după câte vizitaseră. Casa familiei Havill de pe Bertram Street era una dintre cele mai populare pensiuni din Bath: turiștilor le plăceau casa în stil georgian, decorată minunat, faptul că era aproape de centru, atitudinea fermecătoare a Oliviei, gustul ei pentru bârfe și darul ei de a transforma orice reuniune într-o petrecere.

Ora ceaiului era momentul cel mai aglomerat din casă; Oliviei îi plăcea la nebunie să-i strângă pe oaspeți în jurul mesei, oferindu-le Earl Grey și pâinici de Bath. Le făcea cunoștință, le asculta poveștile despre cum petrecuseră ziua,

le recomanda diverse distracţii pentru seară şi le spunea ultimele bârfe despre oameni pe care nu-i întâlniseră niciodată. Dacă vreunul din oaspeţi îşi exprima dorinţa de a se retrage în camera lui şi a lua singur ceaiul, era privit cu dezaprobare şi dimineaţa i se servea pâinea prăjită rece. Olivia Havill privea cu dispreţ fierbătoarele şi pliculeţele de ceai servite pe tavă; nu le oferea decât spre a primi patru stele în *Ghidul pensiunilor din oraşul istoric*. Tot aşa, disprețuia, dar oferea televiziune prin cablu, cârnaţi vegetarieni şi un suport cu broşuri care prezentau parcurile tematice şi atracţiile pentru întreaga familie din zonă – care, observa ea cu bucurie, rareori trebuiau înlocuite.

— Am uitat să-ţi spun, zise Olivia, în timp ce o luau pe Bertram Street. A sosit fotograful cât lipseai tu. E destul de tinerel.

Începu să scotocească prin poşetă după cheie.

— Credeam că vine mâine.

— Şi eu! exclamă Olivia. Din fericire, cuplul acela drăguţ de australieni a avut un deces în familie, altfel n-am fi avut nici o cameră liberă. Şi apropo de australieni... ia uite!

Puse cheia în broască şi deschise uşa.

— Flori! exclamă Milly.

Pe măsuţa din hol trona un buchet uriaş de flori de un alb lăptos, legate cu o panglică de mătase verde închis.

— Pentru mine? De la cine sunt?

— Citeşte cartea de vizită, spuse Olivia.

Milly ridică buchetul şi căută sub ambalajul de plastic.

— „Micuţei Milly", citi încet. „Suntem foarte mândri de tine şi ne-am dori să putem lua parte la nuntă. Vom fi cu gândul alături de tine. Cu toată dragostea, de la Beth, Scott şi Adrian."

Milly o privi uimită pe Olivia.

— Ce drăguţ din partea lor! Le-au trimis tocmai din Sydney. Oamenii sunt atât de amabili.

— Se bucură pentru tine, dragă, zise Olivia. Toţi ne bucurăm. O să fie o nuntă minunată.

— Oh, ce frumoase sunt – se auzi o voce plăcută de deasupra lor.

Unul dintre oaspeţi, o doamnă între două vârste, în pantaloni largi albaştri şi tenişi, tocmai cobora scările.

— Flori pentru mireasă?

— Şi sunt abia primele, spuse Olivia, râzând uşor.

— Eşti o fată norocoasă, îi spuse femeia lui Milly.

— Ştiu, răspunse Milly, cu un zâmbet larg, plin de încântare. Mă duc să le pun în apă.

Cu buchetul în braţe, Milly deschise uşa de la bucătărie şi se opri, surprinsă. La masă era aşezat un tânăr care purta o haină tocită de blugi. Avea părul castaniu închis şi ochelari cu rame rotunde de metal şi citea *Guardian*.

— Bună ziua, spuse ea politicoasă. Trebuie că sunteţi fotograful.

— Salutare, spuse tânărul, închizând ziarul. Tu eşti Milly?

Se uită la ea şi, văzându-i faţa, Milly avu senzaţia că-l recunoaşte. Cu siguranţă îl mai întâlnise undeva, nu?

— Eu sunt Alexander Gilbert, spuse el, cu o voce lipsită de expresie, şi îi întinse mâna.

Milly îi veni politicoasă în întâmpinare şi dădu mâna cu el.

— Frumoase flori, spuse el, arătând spre buchet.

— Da, răspunse Milly, scrutându-l atent.

Unde Dumnezeu îl mai văzuse? Oare de ce chipul lui i se părea atât de cunoscut?

— Nu e buchetul tău de mireasă însă.

— Nu, nu e, spuse Milly. Își înclină ușor capul și inhală parfumul dulce al florilor. Acestea mi-au fost trimise de niște prieteni din Australia. A fost foarte frumos din partea lor, dacă te gândești că...

Se opri brusc și inima începu să-i bată mai repede.

— Dacă te gândești că?

— Nimic, spuse Milly, dându-se înapoi. Vreau să spun – mă duc să le pun în apă.

Se îndreptă spre ușă, cu palmele asudate, lipite de ambalajul de plastic. Știa unde-l mai văzuse. Știa exact unde-l mai văzuse. Gândindu-se la asta, inima mai că-i sări din piept și își încleștă maxilarul, forțându-se să-și mențină calmul. Totul e în regulă, își spuse în timp ce întindea mâna spre clanță. Totul e în regulă. Atâta timp cât nu mă recunoaște...

— Așteaptă.

Vocea lui o întrerupse, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Simțind că i se face rău, se întoarse și îl văzu uitându-se lung la ea, ușor încruntat.

— Stai așa, spuse el. Ne cunoaștem de undeva?

Capitolul 2

Prins într-un ambuteiaj în drum spre casă în seara aceea, privind zăpada care continua să cadă şi mişcarea ritmică a ştergătoarelor pe parbriz, Simon puse mâna pe telefon s-o sune pe Milly. Formă primele două cifre, apoi se răzgândi şi închise telefonul. Nu dorise decât să-i audă vocea; s-o facă să râdă; să-şi imagineze chipul ei în timp ce vorbeau. Dar s-ar putea să fie ocupată sau să-l considere un caraghios dacă o sună dintr-un impuls, fără să aibă ceva de spus. Şi, dacă nu se întorsese încă, s-ar putea să se trezească vorbind cu doamna Havill în locul ei.

Mama ei era singurul lucru legat de Milly pe care Simon l-ar fi schimbat dacă ar fi putut. Olivia era o femeie destul de agreabilă, fermecătoare şi amuzantă; el înţelegea de ce era agreată la reuniunile mondene. Dar felul în care o trata pe Milly îl irita la culme. Părea s-o considere pe Milly o fetiţă de şase ani – ajutând-o să-şi aleagă hainele, spunându-i să-şi pună ceva la gât, vrând să ştie ce face în fiecare secundă, în fiecare zi. Şi cel mai rău era, îşi spunea Simon, că pe Milly n-o părea s-o deranjeze. O lăsa pe mama ei să-i aranjeze părul şi să-i spună „Ce fată cuminte"; o suna ca un copil ascultător s-o anunţe că s-ar

putea să întârzie. Spre deosebire de sora ei mai mare, Isobel, care-şi cumpărase de mult propriul apartament şi se mutase de-acasă, Milly părea să nu simtă nevoia firească de independenţă.

Rezultatul era că mama ei continua s-o trateze ca pe un copil, în loc s-o trateze ca pe o persoană adultă, cum era de fapt. Iar tatăl lui Milly şi Isobel nu erau cu nimic mai buni. Râdeau când Milly îşi exprima opinia despre evenimente la ordinea zilei, glumeau pe seama carierei ei, discutau probleme importante fără s-o consulte. Refuzau să vadă femeia inteligentă, pasională, pe care o vedea el; refuzau s-o ia în serios; refuzau să-i acorde statutul de adult.

Simon încercase să-i vorbească lui Milly despre familia ei, să-i arate că o tratau cu condescendenţă şi o îngrădeau. Dar ea se mulţumise să dea din umeri şi spusese că nu erau atât de răi şi, când el îşi înteţise atacul, ea se necăjise. Era o fiinţă prea bună şi prea afectuoasă ca să le vadă defectele, gândi Simon, în timp ce lua o curbă, părăsind şoseaua care ieşea din Bath şi îndreptându-se spre Pinnacle Hall. Şi el o iubea pentru asta. Dar lucrurile vor trebui să schimbe odată cu căsătoria lor, odată ce întemeiau un cămin împreună. Priorităţile lui Milly vor trebui să se schimbe şi familia ei va trebui să respecte acest lucru. Avea să devină soţie; poate într-o bună zi şi mamă. Iar familia Havill va trebui să realizeze că nu mai era fetiţa lor.

În timp ce se apropia de Pinnacle Hall, formă codul de securitate pe telecomandă, aşteptând apoi, răbdător, ca porţile să se deschidă – porţi grele, de metal, în care era încrustat numele „Pinnacle". Toate ferestrele erau luminate; maşinile erau parcate la locul cuvenit, iar în aripa

alocată companiei era încă forfotă. Mercedesul tatălui lui era parcat chiar în faţa casei; o maşină strălucitoare, arogantă. Simon o detesta.

Îşi parcă Golful lui într-un loc mai discret şi o porni pe pietrişul acoperit de zăpadă, care-i scârţâia sub picioare, spre Pinnacle Hall. Era o casă mare, de secol XVIII, care fusese un hotel de lux în anii '80, însoţit de un complex de agrement şi o aripă adăugată ulterior, cu mult bun-gust, în care se aflau mai multe dormitoare. Harry Pinnacle îl cumpărase când proprietarii dăduseră faliment şi îl transformase din nou într-o casă particulară, care găzduia în aripa nouă birourile companiei lui. Îi pria, le spunea reporterilor veniţi să-l intervieveze, că se mutase din Londra. La urma urmei, nu mai era în floarea vârstei. Când spunea asta se lăsa o tăcere apăsătoare – apoi toată lumea izbucnea în râs, iar Harry zâmbea larg şi suna ca să comande încă o cafea.

Holul cu lambriuri era pustiu şi mirosea a ceară. În biroul tatălui său se vedea lumină; Simon îi auzi vocea, înfundată, apoi un hohot de râs. Simţi cum îl năpădeşte aversiunea, pândind întotdeauna foarte aproape de suprafaţă, şi pumnii, înfundaţi în buzunare, i se încleştară.

Simon îşi detestase tatăl dintotdeauna. Harry Pinnacle plecase de-acasă când Simon avea trei ani, lăsând-o pe mama sa să-l crească de una singură. Mama lui nu-i spusese niciodată din ce motiv se destrămase căsnicia, dar Simon ştia că fusese cu siguranţă vina tatălui lui. Tatăl cel arogant, autoritar, insuportabil. Tatăl cel ambiţios, creativ, care avusese un succes extraordinar. Succesul era aspectul pe care Simon îl detesta cel mai mult.

Toată lumea știa povestea. În anul în care Simon împlinise șapte ani, Harry Pinnacle deschisese un mic bar de băuturi răcoritoare numit Fruit'n Smooth. La tejghelele cromate se serveau băuturi sănătoase și fusese un succes instantaneu. În anul următor deschisese un altul și încă unul, după încă un an. În al patrulea an, a început să vândă francize. La jumătatea anilor '80, era câte un Fruit'n Smooth în fiecare oraș din țară și Harry Pinnacle era multimilionar.

Pe măsură ce averea și statutul tatălui său creșteau, pe măsură ce devenea dintr-un subiect pentru rubrica de afaceri un personaj de prima pagină, tânărul Simon îi urmărea evoluția tot mai furios. Primeau în fiecare lună câte un cec și mama lui se entuziasma întotdeauna de generozitatea lui Harry. Dar Harry nu-i vizita niciodată în persoană și Simon îl ura din acest motiv. Și apoi, când Simon împlinise nouăsprezece ani, mama lui murise și Harry Pinnacle revenise în viața lui.

Simon se încruntă și simți cum i se înfig *unghiile în palmă la amintirea momentului petrecut* cu zece ani în urmă, când își văzuse pentru prima dată tatăl. Măsura coridorul din fața salonului în care se afla maică-sa, înnebunit de durere, de furie, ostenit la culme. Deodată se auzi strigat pe nume și, ridicând privirea, văzu un chip pe care îl văzuse de mii de ori în ziare. Cunoscut – și totuși străin. Privindu-și tatăl în tăcere, amuțit de uimire, realizase pentru prima dată că își recunoștea propriile trăsături în cele ale bărbatului mai în vârstă. Și, fără voie, simțise un elan visceral de a-i veni în întâmpinare; cili metaforici care se îndreptau instinctiv spre el. Ar fi fost atât de ușor să se agațe de gâtul tatălui

lui, să-şi împartă povara cu el, să-i accepte oferta şi să-i devină prieten. Dar, chiar în timp ce simţea că începe să se înmoaie, Simon îşi călcase pe inimă şi îşi îngropase emoţiile adânc în sine. Harry Pinnacle nu merita dragostea lui şi n-avea s-o primească niciodată.

După înmormântare, Harry îl primise pe Simon cu braţele deschise în casa lui. Îi dăruise camera lui, maşina lui, îl luase cu el în vacanţe de lux. Simon acceptase totul politicos. Dar, dacă Harry îşi închipuise că, copleşindu-şi fiul cu daruri scumpe, avea să-i cumpere afecţiunea, se înşelase. Deşi furia adolescentină a lui Simon se mai potolise, fusese înlocuită de hotărârea de a-şi întrece tatăl pe toate planurile. Avea să conducă o companie de succes şi avea să facă bani – dar, spre deosebire de tatăl lui, avea să aibă şi o căsnicie fericită, avea să câştige dragostea copiilor lui şi avea să devină capul unei familii stabile şi armonioase. Avea să aibă viaţa pe care tatăl lui n-o avusese niciodată – şi tatăl lui îl va detesta şi invidia pentru asta.

Aşa îşi lansase propria sa editură modestă. Începuse cu trei buletine specializate, un profit rezonabil şi speranţe măreţe. Acele speranţe nu se împliniseră niciodată. După trei ani de luptă, profitul său se redusese la zero ; la sfârşitul celui de-al patrulea an a intrat în lichidare.

Simon încă mai simţea o umilinţă profundă amintindu-şi ziua când trebuise să recunoască în faţa tatălui lui că afacerea sa era în faliment ; ziua când trebuise să accepte oferta tatălui lui, să-şi vândă apartamentul şi să se mute înapoi la Pinnacle Hall. Tatăl lui îi turnase un pahar mare de whisky, îi înşirase clişee despre suişurile şi coborâşurile vieţii şi-i oferise o slujbă la Pinnacle

Enterprises. Simon refuzase imediat oferta, mormăind câteva cuvinte de mulțumire. De-abia se simțea în stare să-și privească tatăl în ochi; de-abia se simțea în stare să se uite în ochii oricui. În acel moment de criză se disprețuise aproape la fel de mult pe cât își disprețuia tatăl. Întreaga lui ființă era sfredelită de rușine și dezamăgire.

În cele din urmă își găsise o slujbă ca agent de vânzări în publicitate, la o mică revistă economică. Se crispase când Harry îl felicitase; se crispase văzându-și tatăl răsfoind publicația anostă și încercând să găsească niște cuvinte de laudă.

— Nu e cine știe ce slujbă, spusese el defensiv. Dar cel puțin muncesc.

Cel puțin muncea, cel puțin își umplea cu ceva zilele, cel puțin putea începe să-și plătească datoriile.

La trei luni după ce începuse să lucreze la revistă, o cunoscuse pe Milly. Un an mai târziu, o ceruse în căsătorie. Tatăl lui îl felicitase din nou; se oferise să-l ajute la cumpărarea inelului de logodnă. Dar Simon îi refuzase oferta.

— O s-o fac cum cred eu, spusese, privindu-și tatăl drept în ochi, aproape provocându-l.

Dacă nu-și putea întrece tatăl în afaceri, avea să-l întreacă în viața de familie. El și Milly aveau să aibă o căsnicie perfectă. Aveau să se iubească, să se ajute, să se înțeleagă. Urmau să discute împreună problemele, să ia împreună deciziile și să-și exprime deschis afecțiunea. Iar copiii aveau să le întregească fericirea. Nimic nu trebuia să meargă prost. Simon cunoscuse o dată eșecul; nu vroia să-l trăiască din nou.

Deodată firul gândurilor îi fu întrerupt de un nou hohot de râs din camera tatălui lui, o

conversaţie înfundată şi apoi ţârâitul care anunţa că taică-său pusese receptorul de modă veche în furcă. Simon aşteptă un minut sau două, apoi inspiră adânc, se apropie de uşa biroului şi bătu.

Auzind bătaia în uşă, Harry Pinnacle tresări, ceea ce nu-i stătea în fire. Se grăbi să pună fotografia minusculă pe care o ţinea în mână în sertarul de la birou şi închise sertarul. Apoi, pentru mai multă siguranţă, îl încuie. Rămase câteva minute cu privirea fixată asupra cheii de la sertar, cufundat în gânduri.

Se auzi o nouă bătaie şi el îşi ridică privirea. Se întoarse cu scaun cu tot, cu spatele la birou, şi îşi trecu mâinile prin părul care începea să-i încărunţească.

— Da? spuse, privind uşa care se deschidea.

Simon intră, făcu câţiva paşi înainte şi îşi privi furios tatăl. Întotdeauna se întâmpla la fel. Bătea la uşa tatălui lui şi era lăsat să aştepte, ca un servitor. Nici măcar o dată Harry nu-i spusese că nu e nevoie să bată; nici măcar o dată nu păruse încântat să-l vadă pe Simon. Întotdeauna părea nerăbdător, ca şi cum Simon îl întrerupea de la treburi importante. Dar asta e vrăjeală, îşi zise Simon. Nu eşti prins cu treburi de o importanţă crucială. Eşti pur şi simplu un ticălos arogant.

Inima îi bătea mai repede; avea chef de o confruntare. Dar nu se simţea în stare să rostească nici unul dintre cuvintele agresive care-i treceau prin minte.

— Salut, zise, cu o voce încordată.

Îşi încleştă mâinile pe spătarul unui fotoliu de piele şi îşi privi înciudat tatăl, sperând cumva că ar putea stârni o reacţie. Dar tatăl lui nu făcu

decât să-i întoarcă privirea. După câteva minute, oftă și lăsă din mână stiloul.

— Salut, spuse. Ai avut o zi bună?

Simon dădu din umeri și se uită în altă parte.

— Vrei un pahar de whisky?

— Nu. Mersi.

— Ei bine, eu aș bea unul.

Ridicându-se să-și toarne un pahar, Harry prinse cu coada ochiului expresia de pe chipul fiului său, atunci când nu se știa privit: încordat, nefericit, furios. Băiatul era măcinat de furie; purtase această furie cu el încă de când îl văzuse prima dată Harry, în fața ușii de la salonul maică-sii. În ziua aceea, scuipase la picioarele tatălui lui și plecase înainte ca Harry să apuce să-i spună ceva. Și în inima lui Harry începuse să crească un sentiment nenorocit de vinovăție, care îl împungea de fiecare dată când băiatul îl privea cu ochii maică-sii, afurisiți să fie.

— O zi bună? întrebă, ducând paharul cu whisky la gură.

— M-ai mai întrebat o dată.

— Corect. Așa e.

Harry luă o gură de tărie și se simți pe dată ceva mai bine. Mai luă una.

— Am venit, spuse Simon, să-ți amintesc despre cina de diseară. Vine familia Havill.

— Îmi amintesc, spuse Harry. Lăsă din mână paharul și-și ridică privirea. Nu mai e mult până la ziua cea mare. Ai emoții?

— Nu, deloc, spuse pe dată Simon.

Harry dădu din umeri.

— E un angajament important.

Simon se uită lung la taică-său. Simți cum îi năvăleau cuvintele pe limbă; cuvinte pe care le

ţinuse în el, pe care le purta de ani de zile cu el, ca pe o povară permanentă.

— Ei bine, se trezi spunând, tu nu ştii prea multe despre angajamente, nu?

O scânteie de furie aprinse trăsăturile tatălui său şi Simon simţi un fior subit de teamă. Aşteptă ca tatăl lui să înceapă să zbiere la el, pregătindu-se să-i răspundă pe măsură. Dar, la fel de subit cum apăruse, emoţia care animase chipul tatălui dispăru şi acesta se îndepărtă de el, îndreptându-se spre ferestrele largi tip ghilotină. Simon se încordă frustrat.

— Ce e rău în a-ţi lua un angajament? strigă el. Ce e rău în a iubi o persoană toată viaţa?

— Nimic, spuse Harry, fără să se întoarcă.

— Atunci de ce... începu Simon şi se opri.

Se lăsă o tăcere prelungită, tulburată doar de vreascurile care trosneau în foc. Simon îşi privi tatăl din spate. Spune ceva, îşi zise disperat. Spune ceva, ticălosule!

— Ne vedem la opt, spuse într-un final Harry.

— Bine, spuse Simon, pe un ton în care se citea suferinţa. Ne vedem atunci.

Şi, fără vreo ezitare, ieşi din cameră.

Harry se uită la paharul pe care-l ţinea în mână şi se blestemă. Nu dorise să-l supere pe băiat. Sau poate că dorise. Nu se mai putea încrede în propriile motivaţii, nu-şi mai putea recunoaşte emoţiile. Compasiunea era înlocuită atât de uşor de iritare; vinovăţia lăsa atât de uşor loc furiei. Bunele intenţii faţă de fiul lui piereau de îndată ce acesta deschidea gura. Cumva abia aştepta să se însoare Simon; să plece din casa lui, spre a intra în altă familie; când în sfârşit o să aibă puţină tihnă. Şi, pe de altă

parte, aștepta cu groază momentul, nici nu voia să se gândească la asta.

Încruntându-se, Harry își turnă un al doilea pahar de whisky și se întoarse la birou. Puse mâna pe telefon, formă un număr și aștepta, nerăbdător, să-l audă sunând. Apoi, cu un rictus, trânti din nou receptorul în furcă.

Milly stătea la masa din bucătărie cu inima bătându-i să-i sară din piept, dorindu-și să poată fugi undeva. El era. Era băiatul de la Oxford. Băiatul care-o văzuse când se măritase cu Allan; care îi ridicase voalul de mireasă de pe jos și i-l dăduse înapoi. Era mai matur acum. Trăsăturile i se înăspriseră și avea un început de barbă. Dar ochelarii lui cu rame metalice erau neschimbați, ca și expresia lui arogantă, disprețuitoare aproape. Acum se sprijinea de spătarul scaunului, studiind-o curios. Nu-ți aminti, se rugă Milly, neîndrăznind să-i întâlnească privirea. Pentru Dumnezeu, nu-ți aminti cine sunt.

— Iată-ne, spuse Olivia, apropiindu-se de masă. Ți-am pus florile în apă, dragă. Nu se poate să le lași de izbelișteși să uiți de ele!

— Știu, mormăi Milly. Mulțumesc.

— Ei, mai dorești o ceașcă de ceai, Alexander?

— Da, spuse băiatul, întinzând ceașca. Mulțumesc foarte mult.

Olivia turnă ceaiul și apoi se așeză, zâmbindu-le.

— Nu-i așa că e plăcut? spuse. Încep să cred că nunta asta chiar va avea loc! Luă o gură de ceai și apoi își ridică privirea. Milly, i-ai arătat lui Alexander inelul tău de logodnă?

Încet, simțind un nod în stomac, Milly îi întinse mâna stângă lui Alexander. Acesta studie impasibil

montura cu diamante de modă veche, apoi își înalță privirea spre chipul ei.

— Foarte frumos, spuse el și luă o gură de ceai. Ești logodită cu fiul lui Harry Pinnacle. Moștenitorul imperiului Fruit'n Smooth. Nu-i așa?

— Da, spuse îndoită Milly.

— O partidă pe cinste, spuse Alexander.

— E un băiat minunat, spuse imediat Olivia, așa cum făcea de fiecare dată când cineva se referea la averea sau familia lui Simon. E unul de-ai noștri, deja.

— Și cu ce se ocupă? Se simțea o undă de ironie în vocea lui Alexander. Lucrează pentru tatăl lui?

— Nu, spuse Milly. Propria-i voce i se părea stângace și străină. Vinde spațiu publicitar.

— Am înțeles, spuse Alexander.

Se lăsă o pauză. El mai luă o gură de ceai și se uită concentrat la Milly.

— Și totuși sunt sigur că te știu de undeva.

— Serios? spuse Olivia. Ce coincidență!

— Ei bine, mă tem că eu nu te recunosc, spuse Milly, încercând să pară degajată.

— Da, dragă, spuse Olivia, dar tu nu prea ții minte chipurile, nu-i așa? Se întoarse spre Alexander. Eu însă sunt exact ca tine, Alexander. Nu uit niciodată un chip.

— Chipurile sunt domeniul meu de activitate, spuse Alexander. Îmi petrec viața uitându-mă la ele.

Ochii lui studiau chipul lui Milly și ea tresări involuntar.

— Ai avut întotdeauna părul așa? o întrebă deodată.

Inima ei se strânse de teamă.

— Nu întotdeauna, spuse ea, strângând ceaşca în mâini... Odată l-am avut vopsit roşu.

— N-a fost un succes, decretă Olivia. I-am spus să se ducă la salonul unde merg eu, dar n-a vrut să mă asculte. Şi apoi, desigur...

— Nu, e altceva, spuse Alexander, întrerupând-o pe Olivia.

O privi din nou încruntat pe Milly.

— N-ai fost la Cambridge, nu?

— Nu, spuse Milly.

— Dar Isobel a fost, exclamă Olivia triumfător. Poate că la ea te gândeşti!

— Cine e Isobel? întrebă Alexander.

— Sora mea, răspunse Milly, agăţându-se de o speranţă subită. Ea... ea seamănă leit cu mine.

— A studiat limbi moderne, spuse Olivia. Şi acum îi merge *nespus* de bine. Călătoreşte prin toată lumea, face interpretariat la conferinţe. Ştii, i-a cunoscut pe toţi liderii politici. Sau, cel puţin...

— Cum arată? întrebă Alexander.

— Am o poză cu ea aici, spuse Olivia, arătând spre fotografiile de deasupra şemineului. Ar trebui să vă întâlniţi înainte de nuntă, adăugă ea degajat, urmărindu-l pe Alexander în timp ce se uita la poză. Sunt sigură că aveţi multe în comun!

— Nu era ea, spuse Alexander, întorcându-se din nou spre Milly. Nu-ţi seamănă deloc.

— E mai înaltă decât Milly, zise Olivia, apoi adăugă gânditoare: Eşti destul de înalt, nu-i aşa, Alexander?

El dădu din umeri şi se ridică.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu un prieten în oraş.

— Un prieten, spuse Olivia. Ce drăguţ. Cineva special?

— Un fost coleg de şcoală, spuse Alexander, uitându-se la Olivia ca şi cum era dusă.

— Ei bine, distracţie plăcută! îi ură Olivia.

— Mersi, răspunse el.

Se opri în prag.

— Ne vedem mâine, Milly. O să fac câteva instantanee şi putem să stăm de vorbă despre ce ţi-ai dori.

O salută şi dispăru.

— Ei, exclamă Olivia, de îndată ce ieşise. Ce tânăr interesant.

Milly nu se mişcă. Se uita fix la masă, încă strângând în mâini ceaşca, cu inima bătându-i năvalnic.

— Te simţi bine, dragă? o întrebă Olivia, uitându-se lung la ea.

— Bine, spuse Milly. Sunt bine.

Se forţă să-i zâmbească maică-sii şi să ia o gură de ceai. Era în regulă, îşi zise ferm. Nu se întâmplase nimic. Nu avea să se întâmple nimic.

— M-am uitat la portofoliul lui mai devreme, continuă Olivia. E chiar foarte talentat. A câştigat premii şi tot tacâmul!

— Serios? spuse Milly, cu o voce seacă.

Luă un biscuit, se uită la el şi îl puse la loc, simţind un val subit de panică. Dar dacă el îşi amintea? Dacă îşi amintea – şi spunea cuiva ce făcea ea când o văzuse, cu zece ani în urmă? Dacă o să iasă totul la iveală?

I se întoarse stomacul doar gândindu-se la asta; simţi că i se face rău de teamă.

— Ar trebui să facă cunoştinţă cu Isobel, spunea Olivia. De îndată ce se întoarce de la Paris.

— Cum?

Atenţia lui Milly fu distrasă pentru o clipă.

— De ce?

Se uită lung la Olivia, care dădu din umeri.

— Mami, nu! Nu vorbeşti serios!

— E doar o idee, spuse defensiv Olivia. Ce şanse are biata Isobel să facă cunoştinţă cu un bărbat, când e prinsă toată ziua în săli de conferinţă anoste?

— Ea nu vrea să întâlnească un bărbat. Nu bărbaţii propuşi de tine!

Milly se cutremură.

— Şi mai ales nu pe el!

— Dar el ce-are? întrebă Olivia.

— Nimic, spuse repede Milly. Numai că nu e... genul lui Isobel.

Lui Milly îi veni în minte chipul surorii ei – Isobel cea deşteaptă şi cu picioarele pe pământ. Deodată simţi un elan de uşurare. O să stea de vorbă cu Isobel. Isobel întotdeauna ştia ce e de făcut. Milly se uită la ceas.

— Cât e ora la Paris?

— De ce? Vrei să dai un telefon?

— Da, spuse Milly. Vreau să vorbesc cu Isobel. Se simţi deodată cuprinsă de disperare. Trebuie să vorbesc cu Isobel.

Isobel Havill se întoarse în camera ei de hotel la ora opt şi descoperi luminiţa de la robot licărind frenetic. Se încruntă, masându-şi obosită fruntea, şi deschise minibarul. Ziua fusese şi mai obositoare ca de obicei. Îşi simţea pielea uscată de la aerul închis din sala de conferinţă; simţea gust de cafea şi fum de ţigară. Îşi petrecuse toată ziua ascultând, traducând, vorbind la microfon, cu acel ton jos, măsurat, care o făcea atât de căutată. Acum o durea în gât şi simţea că nu

mai poate vorbi; în mintea ei se învolburau încă discuții aprinse, în mai multe limbi.

Ținând în mână un pahar de votcă, intră încet în baia îmbrăcată în marmură albă, aprinse lumina și își studie câteva clipe în oglindă ochii înroșiți. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise, șovăind. Se simțea incapabilă să gândească; incapabilă să emită vreo idee proprie. Prea multe ore creierul ei jucase rolul unui simplu transmițător de informații. Era încă setată pe transmiterea de cuvinte încoace și încolo, fără a întrerupe fluxul cu propriile gânduri, fără a întina traducerea cu propriile opinii. Funcționase impecabil toată ziua, fără a slăbi ritmul, fără a-și pierde calmul. Și acum se simțea stoarsă, ca o cochilie goală.

Goli paharul de votcă și îl lăsă pe policioara de sticlă din baie. Zdrăngănitul provocat de acesta o făcu să tresară. Reflecția ei din oglindă o privea temătoare. Toată ziua reușise să țină la distanță acest moment. Dar acum era singură și ziua de lucru se încheiase, așa că nu mai avea nici o scuză. Cu mâna tremurândă scoase din geantă o punguță foșnitoare de farmacie și din aceasta o cutiuță alungită. Înăuntru se găsea o broșură cu instrucțiuni tipărite în franceză, germană, spaniolă și engleză. Parcurse nerăbdătoare fiecare paragraf, observând că textul în spaniolă era tradus stângaci, iar versiunea în germană conținea discrepanțe. Dar toate păreau să coincidă în ceea ce privea durata testului. Doar un minut. *Un minute. Un minuto.*

Făcu testul, aproape nevenindu-i să creadă ce face, apoi lăsă fiola pe marginea căzii și se întoarse în dormitor. Haina ei încă zăcea aruncată pe patul uriaș de hotel; robotul telefonic continua

să licărească furios. Apăsă pe butonul pentru mesaje, apoi se îndreptă spre minibar şi îşi turnă încă un pahar de votcă. Mai avea treizeci de secunde.

— Bună, Isobel. Eu sunt.

O voce joasă de bărbat răsună în încăpere şi Isobel tresări.

— Sună-mă dacă ai timp. Pa.

Isobel se uită la ceas. Încă cincisprezece secunde.

— Isobel, sunt Milly. Ascultă. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Te rog, te rog, poţi să mă suni de îndată ce auzi mesajul? E foarte, foarte urgent.

— Nu e întotdeauna aşa? se întrebă cu voce tare Isobel.

Se uită la ceas, inspiră adânc şi porni hotărâtă spre baie. Văzu liniuţa albastră încă dinainte de a ajunge în prag. Deodată i se făcu greaţă.

— Nu, şopti. Nu se poate.

Se îndepărtă de testul de sarcină, ca şi cum ar fi fost contaminat, şi închise uşa băii. Inspiră adânc, tremurând, şi întinse mecanic mâna spre paharul de votcă. Apoi, trezindu-se brusc, se opri. O năpădi o senzaţie de amărăciune şi însingurare.

— Isobel? ciripea voios robotul. Tot eu, Milly. O să fiu acasă la Simon diseară, aşa că poţi să mă suni acolo, te rog?

— Nu, strigă Isobel şi simţi că îi dau lacrimile. Nu pot, bine?

Luă în mână paharul de votcă, îl goli dintr-o înghiţitură şi îl trânti sfidător pe noptieră. Dar, deodată, ochii i se umplură de lacrimi, deodată nu-şi mai putu reţine hohotele. Ca un animal rănit, se târî până la pat şi îşi îngropă faţa în perna de hotel. Şi, în timp ce telefonul suna din nou, ea începu să plângă înfundat.

Capitolul 3

La 8:30, Olivia şi Milly sosiră la Pinnacle Hall. Simon le întâmpină în prag şi le conduse în salonul mare, demn de o casă nobiliară.

— Vai, făcu Olivia, îndreptându-se spre şemineul în care ardea focul. Ce cameră agreabilă!

— Mă duc să iau nişte şampanie, spuse Simon. Tata vorbeşte încă la telefon.

— De fapt, spuse Milly, cu o voce firavă, cred c-o să încerc s-o mai sun o dată pe Isobel. O să folosesc telefonul din camera de jocuri.

— Nu poate să mai aştepte? întrebă Olivia. Ce ai de vorbit cu ea?

— Nimic, spuse imediat Milly. Nimic. Doar... trebuie să vorbesc cu ea. Înghiţi în sec. Nu durează mult.

După plecarea lor, Olivia se instală într-un fotoliu, admirând portretul de deasupra şemineului. Era o pictură în ulei, într-o ramă scumpă, care arăta ca şi cum ar fi fost cumpărată odată cu casa; de fapt, era un portret al bunicii lui Harry de când era tânără. Harry Pinnacle era atât de celebru în ipostaza de om care se realizase prin propriile forţe, încât multă lume presupunea că o luase de la zero. Faptul că mersese la o şcoală particulară scumpă nu făcea decât să

dăuneze poveștii, ca și împrumuturile consistente de la părinți, care-l ajutaseră să se lanseze – așadar, în general toată lumea, inclusiv Harry, prefera să ignore aceste aspecte.

Ușa se deschise și își făcu apariția o blondă drăguță, într-un costum elegant cu pantaloni, ducând o tavă cu pahare de șampanie.

— Simon vine imediat, spuse ea. Tocmai și-a amintit că trebuie să trimită un fax.

— Mulțumesc, spuse Olivia, luând un pahar și schițând un zâmbet discret, regal.

Fata ieși din încăpere și Olivia luă o gură de șampanie. Simțea căldura focului pe obraji; fotoliul era comod; din boxe nevăzute se revărsau acorduri agreabile de muzică clasică. Ce viață, își zise ea. O trecu un fior – parțial de încântare, parțial de invidie – la gândul că, în curând, fiica ei avea să intre în această lume. Milly se simțea deja la Pinnacle Hall la fel de în largul ei ca în casa de pe Bertram. Era obișnuită să interacționeze degajat cu angajații lui Harry; era obișnuită să stea lângă Simon la dineuri de gală. Desigur, ea și Simon puteau să susțină că sunt un cuplu obișnuit de tineri, că banii nu le aparțineau lor – dar pe cine încercau să păcălească? Aveau să fie bogați într-o zi. Putred de bogați. Milly va putea avea orice și-ar dori.

Olivia își încleștă mâna pe pahar. Când se anunțase logodna, fusese copleșită de o bucurie plină de uimire, aproape ametitoare. Faptul că Milly avea o relație de orice natură cu fiul lui Harry Pinnacle era în sine ùn lucru bun. Dar faptul că urmau să se căsătorească – și atât de curând –, asta era o fericire nevisată. Pe măsură ce planurile de nuntă evoluaseră și deveniseră tot mai concrete, ea se mândrise cu faptul că

reușise să-și ascundă bucuria triumfătoare, că îl trata pe Simon la fel de degajat ca pe orice alt tânăr pretendent, că încerca să minimizeze – în sinea ei, ca și față de ceilalți – importanța partidei.

Dar acum, când nu mai erau decât câteva zile, inima începea să-i bată din nou nebunește de entuziasm. În doar câteva zile, lumea întreagă avea s-o vadă pe fiica ei măritându-se cu unul dintre cei mai râvniți burlaci ai țării. Toate prietenele ei – mai mult, toți cei care o cunoscuseră vreodată – se vor vedea silite s-o admire făcând oficiile de gazdă la cea mai mare, cea mai elegantă, cea mai romantică nuntă la care asistaseră vreodată. Acesta era un eveniment care, i se părea Oliviei, era încununarea întregii ei vieți; un eveniment mai important chiar decât propria ei nuntă. Aceea fusese o reuniune restrânsă, modestă, obscură. În schimb, la această ocazie se vor înghesui persoane importante, influente, bogate, obligate toate să adopte o poziție de fundal, în timp ce ea – și Milly, desigur – defilau în prim-plan.

În doar câteva zile, avea să-și pună rochia creată de un designer și avea să zâmbească nenumăratelor aparate de fotografiat, privindu-și prietenii și cunoștințele cum admiră cu gura căscată fastul de la recepția lui Milly. Avea să fie o zi splendidă, o zi pe care n-o vor uita niciodată. Ca un film minunat, își spuse fericită Olivia. Ca un film minunat și romantic de la Hollywood.

James Havill ajunse în fața ușii reședinței Pinnacle și trase de clopoțelul greu, din fier forjat. Așteptând să i se deschidă, se uită în jur și se încruntă. Locul era prea frumos, prea perfect. Era un clișeu al opulenței, părând mai curând o

sinistră creaţie hollywoodiană decât un loc real. Dacă asta poţi cumpăra cu o avere, îşi zise, minţindu-se pe sine, atunci pas. Prefer viaţa reală.

Uşa de la intrare era întredeschisă, realiză el, şi o deschise. Focul ardea vioi în şemineul uriaş şi toate candelabrele erau aprinse, dar era pustiu. Se uită precaut prin jur, încercând să deosebească uşile lambrisate. Una dintre aceste uşi dădea spre salonul uriaş cu trofee de cerb. Îşi amintea asta de la vizita anterioară. Dar care? Preţ de câteva secunde, şovăi, apoi, înfuriindu-se deodată pe sine, se îndreptă spre uşa cea mai apropiată şi o deschise.

Dar n-o nimerise. Primul lucru pe care-l văzu fu silueta lui Harry. Acesta stătea la un birou enorm de stejar, ascultând concentrat ce-i spunea cineva la telefon. Auzind uşa, îşi ridicase capul încărunţit, îşi îngustase ochii şi apoi îl expediase pe James cu un gest iritat.

— Scuze, spuse James încet, retrăgându-se.

— Domnul Havill? se auzi o voce scăzută din spatele lui. Mă iertaţi că n-am răspuns mai repede la uşă.

James se întoarse şi dădu cu ochii de o fată blondă pe care o recunoscu drept una dintre secretarele lui Harry.

— Dacă doriţi să veniţi cu mine... spuse ea, conducându-l cu tact din birou şi închizând uşa.

— Mulţumesc, spuse James, simţindu-se tratat cu superioritate.

— Ceilalţi sunt în salon. Să vă iau haina.

— Mulţumesc, spuse James.

— Şi, dacă mai aveţi nevoie de ceva, adăugă amabil fata, vă rog să-mi spuneţi. Ne-am înţeles?

Cu alte cuvinte – îşi spuse înciudat James –, nu-ţi băga nasul pe-aici. Fata îi zâmbi suav, îi deschise uşa de la salon şi-l pofti să intre.

Olivia fu smulsă din dulcea reverie de îndată ce se deschise uşa. Ea îşi netezi repede fusta şi îşi ridică privirea, cu un zâmbet, aşteptându-se să-l vadă pe Harry. Dar era din nou tânăra blondă şi drăguţă.

— A sosit soţul dumneavoastră, doamnă Havill, anunţă ea, dându-se la o parte.

James intră în salon. Venise direct de la birou; costumul lui cenuşiu închis era şifonat şi părea obosit.

— Ai venit de mult? întrebă el.

— Nu, spuse Olivia, cu o voioşie disimulată. Nu foarte de mult.

Se ridică de la locul ei şi îi ieşi înainte, intenţionând să-l întâmpine cu un sărut. Chiar înainte să ajungă lângă el, fata se retrase plină de tact şi închise uşa după ea.

Olivia rămase ţintuită locului, simţindu-se deodată stânjenită. În ultimii ani, contactul fizic între ea şi James se petrecea doar în faţa altora. Acum se simţea stângace, stând atât de aproape de el fără un public, fără un motiv. Se uită la el, sperând să-i ofere o ieşire, dar chipul lui era opac; nu putea citi nimic pe el. Într-un final, se aplecă înspre el, îmbujorându-se uşor, şi îl sărută pe obraz – apoi se dădu imediat înapoi şi luă o gură de şampanie.

— Unde e Milly? întrebă James, cu o voce lipsită de expresie.

— A ieşit un pic să dea un telefon.

Olivia îl privi servindu-se cu un pahar de şampanie şi luând o duşcă sănătoasă. El se îndreptă spre canapea şi se aşeză, întinzându-şi picioarele comod. Olivia îşi lăsă privirea să alunece peste chipul lui. Părul lui negru era umed de la zăpadă,

dar pieptănat cu grijă, şi ea se trezi studiindu-i absent cărarea într-o parte. Apoi, când el îşi întoarse capul, ea se uită repede în altă parte.

— Aşadar, începu ea – apoi se opri şi luă o gură de şampanie.

Se îndreptă spre fereastră, trase la o parte draperia grea de brocart şi se uită afară, în noaptea înzăpezită. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată singură într-o cameră cu James; cu siguranţă nu-şi amintea ultima dată când stătuseră de vorbă spontan. Diverse subiecte de conversaţie îi treceau prin minte, ca nişte feluri de mâncare înfăşurate în ţiplă pe o curea de transmisie, fiecare la fel de puţin apetisant şi greu de abordat ca următorul. Dacă îi spunea lui James ultimele bârfe din Bath, ar trebui să înceapă prin a-i reaminti cine sunt protagoniştii. Dacă îi spunea despre dezastrul legat de pantofii pentru nuntă, ar trebui mai întâi să-i explice diferenţa dintre satinul „duchesse" şi mătasea „dupioni". Nici unul dintre lucrurile care-i treceau prin minte nu păreau să merite efortul iniţierii unei conversaţii.

Cândva, demult, conversaţiile lor curseseră de la sine, ca o panglică nesfârşită. James îi ascultase poveştile sincer amuzat; ea râsese la glumele lui seci. Se amuzau reciproc, se simţeau bine împreună. Dar în ultimul timp toate glumele lui păreau umbrite de o amărăciune pe care ea n-o înţelegea şi o expresie de plictiseală încordată îi apărea pe chip de îndată ce ea începea să vorbească.

Aşa că rămaseră cufundaţi în tăcere până când, în sfârşit, se deschise uşa şi se ivi Milly. Ea îi zâmbi chinuit lui James.

— Bună, tati, spuse. Ai reuşit să ajungi.

— Ai prins-o pe Isobel? întrebă Olivia.

— Nu, spuse scurt Milly. Nu ştiu ce face. A trebuit să-i mai las un mesaj. Privirea îi căzu pe tava cu şampanie. Oh, ce bine. Aveam nevoie de ceva de băut. Luă un pahar de şampanie şi toastă. Noroc!

— Noroc! răspunse Olivia.

— În sănătatea ta, draga mea, spuse James.

Băură toţi trei; se lăsă o pauză.

— Am întrerupt ceva? întrebă Milly.

— Nu, spuse Olivia. N-ai întrerupt nimic.

— Bun, spuse Milly cu gândul aiurea şi se îndreptă spre şemineu, sperând că nimeni n-o să vrea să vorbească cu ea.

Pentru a treia oară, la Isobel îi răspunsese robotul. Auzind tonul metalic, simţise un acces de furie, o convingere iraţională că Isobel era acolo şi pur şi simplu nu-i răspundea. Lăsase un mesaj scurt şi apoi rămăsese uitându-se fix la telefon câteva minute, muşcându-şi buza, sperând fără motiv că Isobel avea s-o sune. Isobel era singura persoană cu care putea vorbi – singura care ar asculta-o cu calm, care ar încerca să găsească o soluţie în loc să-i ţină predici.

Dar telefonul rămăsese tăcut. Isobel n-o sunase. Acum Milly strânse în mână paharul de şampanie. Nu putea să suporte această teamă secretă, chinuitoare. Stătuse cufundată în tăcere în maşină, în drum spre Pinnacle Hall, strângând gândurile liniştitoare în jurul ei ca pe nişte saci de nisip. Alexander n-o să-şi amintească niciodată, îşi repeta întruna. Fusese o întâlnire de două minute, petrecută acum zece ani. Era imposibil să-şi amintească.

Şi, chiar dacă îşi amintea, n-o să spună nimic despre asta. O să păstreze tăcerea şi o să-şi vadă de treabă. Oamenii civilizaţi nu creau probleme cu bună ştiinţă.

— Milly?

Vocea lui Simon îi întrerupse meditaţia, făcând-o să tresară vinovat.

— Bună, spuse ea. Ai rezolvat cu faxul?

— Da.

El luă o gură de şampanie, privind-o mai atent.

— Te simţi bine? Pari încordată.

— Da? Îi zâmbi. Nu mă simt încordată.

— Ba da, insistă el şi începu să-i maseze umerii, cu blândeţe. Îţi faci griji pentru nuntă, nu-i aşa?

— Da, spuse Milly.

— Ştiam eu.

Simon părea satisfăcut şi Milly nu mai spuse nimic. Lui Simon îi plăcea să creadă că este pe aceeaşi lungime de undă cu ea, emoţional vorbind, că ştie ce-i place şi ce nu-i place şi că îi poate anticipa stările de spirit. Iar ea se obişnuise să-i dea dreptate, chiar şi când aprecierile lui nu corespundeau deloc realităţii. La urma urmei, era drăguţ din partea lui că încerca. Majoritatea bărbaţilor nici nu şi-ar fi dat osteneala.

Şi ar fi fost nerezonabil să se aştepte ca el s-o nimerească de fiecare dată. Cel mai des, nici ea nu ştia sigur ce simte. Emoţiile i se învolburau în minte asemenea culorilor de pe o paletă – unele fugare, altele dăinuind, dar contopindu-se toate într-un amestec inseparabil. În schimb, emoţiile lui Simon păreau să se succeadă prin fiinţa lui, distincte şi uniforme, precum un şir de

cuburi de jucărie. Când era fericit, zâmbea. Când era furios, se încrunta.

— Lasă-mă să ghicesc la ce te gândeşti, murmură Simon cu buzele lipite de părul ei. Ţi-ai dori să fim singuri astă-seară.

— Nu, spuse sincer Milly. Se întoarse şi îl privi drept în ochi, inspirând parfumul lui cunoscut, de mosc. Mă gândeam cât de mult te iubesc.

Când şi-a făcut Harry Pinnacle intrarea în salon era nouă şi jumătate.

— Îmi cer scuze, spuse el. Sunt de neiertat.

— Harry, te iertăm! exclamă Olivia, care sorbea deja al cincilea pahar de şampanie. Ştim cum e!

— Eu nu ştiu, mormăi Simon.

— Şi îmi cer scuze pentru mai devreme, îi spuse Harry lui James. Era un apel important.

— E în regulă, răspunse James stângaci.

Se lăsă o pauză.

— Ei bine, să nu mai pierdem vremea, spuse Harry. Se întoarse politicos spre Olivia. Doamnele mai întâi.

Străbătură încet holul înspre sufragerie.

— Totul e în regulă, iubito? o întrebă James pe Milly în timp ce aşezau în jurul mesei splendide de mahon.

— Perfect, răspunse ea, schiţând un zâmbet încordat.

Dar nu era, îşi zise James. O urmărise dând pe gât paharele de şampanie în disperare, tresărind de fiecare dată când suna telefonul. Oare avea îndoieli? Se aplecă înspre ea.

— Nu uita, draga mea, îi şopti. Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei.

— Poftim?

Milly tresări de parcă o înțepase ceva și James încuviință, cu un gest liniștitor.

— Dacă te răzgândești în privința lui Simon – acum sau chiar în ziua cu pricina –, nu-ți face griji. Putem să anulăm toată treaba. Nimeni n-o să se supere.

— Nu vreau să anulez toată treaba! se răsti Milly. Deodată părea gata să izbucnească în plâns. Vreau să mă mărit! Îl iubesc pe Simon.

— Bun, spuse James. Ei bine, totul e în regulă atunci.

Se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se la Simon, aflat de cealaltă parte a mesei, și simți o iritare nejustificată. Băiatul le avea pe toate. Era arătos, dintr-o familie bogată și cu o fire enervant de calmă și de echilibrată. Era evident că o adoră pe Milly; era politicos cu Olivia; era amabil cu restul familiei. N-avea nici un motiv să se plângă de el. Și în seara asta, recunoscu James în sinea lui, căuta un pretext să se plângă.

Avusese o zi oribilă la serviciu. Firma de inginerie la care lucra, în departamentul financiar, era în restructurări de câteva luni. Lungul șir de zvonuri culminase, în ziua aceea, cu anunțul că patru angajați mai tineri din departamentul lui vor trebui concediați. Se presupunea că știrea e confidențială, dar, evident, se răspândise: la momentul când plecase el de la birou, toți membrii mai tineri ai echipei erau încă aplecați, silitori, asupra câte unei lucrări. Unii rămăseseră cu capetele plecate; alții își ridicaseră privirea, cu expresii înspăimântate, în timp ce trecea pe lângă ei. Toți aveau familie și ipoteci. Nici unul din ei nu-și permitea să fie concediat. Nici unul nu merita acest lucru.

La momentul când ajunsese la Pinnacle Hall se simțea deprimat la culme de toată povestea. În timp ce-și parca mașina, se hotărâse ca, atunci când Olivia îl întreba cum îi mersese azi, să-i spună, o dată în viață, adevărul. Poate nu chiar totul deodată, dar îndeajuns cât s-o pună pe gânduri; îndeajuns cât să realizeze ce povară avea el de dus. Dar ea nu întrebase – și o anume mândrie îl împiedicase să-i povestească din proprie inițiativă, să-și recunoască vulnerabilitatea. Nu voia ca soția lui să-și întoarcă atenția asupra lui ca și cum ar fi fost încă unul din proiectele ei caritabile. Ponei abandonați, copii handicapați, un soț nefericit.

Ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu Olivia, își zise. Ar fi trebuit să se fi obișnuit cu faptul că ea nu era prea interesată de el, că viața ei era îndeajuns de plină cu alte preocupări, că acorda mai multă atenție problemelor prietenelor ei guralive decât îi acorda vreodată lui. La urma urmei, reușiseră să-și clădească o viață stabilă, acceptabilă împreună. Dacă nu erau suflete pereche, exista cel puțin un soi de simbioză între ei. Ea avea viața ei și el o avea pe a lui – și, când se suprapuneau, se înțelegeau întotdeauna de minune. James se resemnase demult cu acest aranjament, își închipuise că nu va avea nevoie de mai mult. Dar nu era așa. Avea nevoie de mai mult, își dorea mai mult. Își dorea o altă viață, înainte să fie prea târziu.

— Aș vrea să propun un toast.

Vocea lui Harry îi întrerupse firul gândurilor și el își ridică privirea, încruntându-se ușor. Iată-l. Harry Pinnacle, unul dintre oamenii cei mai de succes ai nației și viitorul socru al fiicei sale. James era conștient că această partidă stârnea

invidia celor aflaţi pe aceeaşi treaptă cu el şi ştia că ar trebui să fie încântat că Milly va avea viitorul asigurat, din punct de vedere financiar. Dar refuza să se bucure că fiica sa va deveni un membru al familiei Pinnacle, refuza să se scalde, aşa cum făcea soţia sa, în curiozitatea fascinată a prietenilor lor. O auzise pe Olivia la telefon, pomenind numele lui Harry, sugerând o relaţie apropiată cu marea personalitate pe care el ştia că n-o avea. Ea profita la maximum de situaţie – şi atitudinea ei îl făcea să se crispeze ruşinat. În unele zile îşi dorea ca Milly să nu-l fi întâlnit niciodată pe fiul lui Harry Pinnacle.

— În sănătatea lui Milly şi Simon, exclamă Harry, cu acea voce profundă care făcea ca tot ce rostea el să pară mai important decât spusele oricui altcuiva.

— În sănătatea lui Milly şi Simon, repetă James, ridicând paharul greu de cristal veneţian din faţa lui.

— Un vin absolut minunat, spuse Olivia. Eşti cumva expert în vinuri, ca în toate celelalte domenii, Harry?

— Dumnezeule, nu, răspunse Harry. Mă bazez pe oamenii cu gust care mă sfătuiesc ce să cumpăr. După mine, toate sunt la fel.

— Zău acum, nu te cred! Eşti prea modest, exclamă Olivia.

James o privi siderat cum se întinde şi atinge mâna lui Harry, cu o notă de intimitate. Cine Dumnezeu se credea? El se întoarse, uşor îngreţoşat, şi întâlni privirea lui Simon.

— Noroc, James, spuse acesta, înălţând paharul. În cinstea nunţii!

— Da, spuse James şi luă o duşcă zdravănă de vin. În cinstea nunţii!

În timp ce-i urmărea pe toţi bând vinul tatălui lui, Simon simţi deodată că i se pune un nod în gât. Tuşi şi-şi ridică privirea.

— În seara asta lipseşte cineva dintre noi, spuse el. Şi aş vrea să propun un toast în cinstea ei. Ridică paharul. În cinstea mamei mele.

Se lăsă o pauză şi el fu conştient că toate privirile se îndreptaseră spre capul mesei. Apoi Harry ridică paharul.

— În cinstea lui Anne, spuse el grav.

— În cinstea lui Anne, repetară James şi Milly.

— Aşa o chema? întrebă Olivia, ridicându-şi privirea îmbujorată. Întotdeauna am crezut că se numea Louise.

— Nu, spuse Simon. Se numea Anne.

— Oh, mă rog, spuse Olivia, dacă spui tu. Înalţă paharul. În cinstea lui Anne. Anne Pinnacle.

Bău, apoi se întoarse spre Milly, ca şi cum tocmai îi venise o idee.

— Sper că n-ai de gând să-ţi păstrezi numele de fată, draga mea, sau ai?

— Nu cred, spuse Milly. Deşi s-ar putea să rămân Havill la lucru.

— Oh, nu! exclamă Olivia. E prea complicat. E mai simplu să devii Pinnacle pe toate planurile!

— Eu cred că e o idee bună, spuse James. Păstrează-ţi independenţa. Ce părere ai, Simon? Te-ar deranja dacă Milly ar rămâne Havill?

— Sincer să fiu, spuse Simon, aş prefera să avem acelaşi nume. Doar o să împărţim totul. Se întoarse spre Milly şi zâmbi. Dar o să-mi pară rău şi s-o pierd pe Milly Havill. La urma urmei, doar de ea m-am îndrăgostit.

— Foarte emoţionant, spuse James.

— Tu ai fi dispus să-ţi schimbi numele în Havill? întrebă Harry, din capul mesei.

Simon îl privi drept în ochi.

— Da, spuse el. Dacă Milly chiar şi-ar dori asta.

— Nu! exclamă Olivia. Dar nu vrei asta, dragă, nu-i aşa?

— Bănuiesc că tu nu ţi-ai fi schimbat numele pentru mama, nu-i aşa, tată?

— Nu, spuse Harry, n-aş fi făcut-o.

— Ei bine, spuse Simon încordat, diferenţa e că eu sunt gata să-mi pun căsnicia pe primul plan.

— Diferenţa e, zise Harry, că numele de fată al mamei tale era Parry.

Olivia râse şi Simon îi aruncă o privire furioasă.

— Ideea e, spuse el cu voce tare, că numele nu contează. De oameni depinde ca o căsnicie să meargă. Nu de nume.

— Şi tu, desigur, eşti un expert în materie de căsnicii, spuse Harry.

— În comparaţie cu tine, sunt! Cel puţin eu încă n-am distrus-o pe-a mea!

Se lăsă tăcerea. Membrii familiei Havill rămaseră toţi cu nasul în farfurie. Simon se uita la tatăl lui, gâfâind. Apoi Harry ridică din umeri.

— Sunt sigur că tu şi Milly veţi fi foarte fericiţi, spuse. Nu putem fi cu toţii la fel de norocoşi.

— N-a fost vorba de noroc, replică furios Simon. Norocul nu joacă nici un rol aici! Se uită la James şi Olivia. Voi care aţi spune că e secretul unei căsnicii fericite?

— Banii, spuse Olivia, apoi râse degajată. Glumesc!

— Comunicarea, nu-i aşa? spuse Simon. Se aplecă înainte, cu un aer serios. Să te deschizi,

să vorbești; să-l cunoști pe celălalt ca pe tine însuți. Nu ești de acord, James?

— Te cred pe cuvânt, răspunse James, luând o gură de vin.

— Ai perfectă dreptate, Simon, spuse Olivia. De fapt, exact asta voiam să spun.

— Eu aș pune sexul înaintea comunicării, spuse Harry. Sex de calitate și din belșug.

— Ei bine, n-aș putea să mă pronunț nici în privința asta, spuse sec James.

— James! exclamă Olivia, cu un râs cristalin.

Simon îi aruncă o privire intrigată lui James, apoi se uită la Milly. Dar ea nu părea deloc atentă la ce se discuta.

— Dar tu, Harry? întrebă Olivia, uitându-se la el printre gene.

— Ce-i cu mine?

— N-ai fost niciodată tentat să te recăsătorești?

— Sunt prea bătrân să mă însor, spuse laconic Harry.

— Aiurea! exclamă veselă Olivia. Ai putea să-ți găsești cu ușurință o soție drăguță.

— Dacă spui tu.

— Desigur. Olivia mai luă o gură de vin. Și eu m-aș mărita cu tine! chicoti ea.

— E foarte amabil din partea ta, zise Harry.

— Oh, nu, spuse Olivia, gesticulând cu paharul. Ar fi o plăcere. Sincer.

Aveau de ales între mai multe sortimente de prăjituri.

— Oh! făcu Olivia, plimbându-și privirea de la tortul cu spumă de lămâie la cel de ciocolată și înapoi. Vai, nu mă pot hotărî.

— Atunci ia din amândouă, spuse Harry.

— Serios? Pot? Mai vrea cineva din amândouă?

Se uită de jur împrejurul mesei.

— Eu nu vreau de nici un fel, spuse Milly, îndoind involuntar şervetul.

— Sper că nu eşti la dietă, spuse Harry.

— Nu, răspunse Milly. Pur şi simplu nu mi-e foarte foame.

Reuşi să-i zâmbească lui Harry şi el încuviinţă, curtenitor. În fond, era un om de treabă, îşi zise Milly. Ea vedea asta, chiar dacă Simon nu reuşea să-l vadă.

— Eşti exact la fel ca Isobel! spuse Olivia. Isobel ciuguleşte ca o vrăbiuţă.

— E prea ocupată ca să mănânce, spuse James.

— Ce mai face? întrebă politicos Harry.

— E foarte bine! spuse James, înviorat deodată. Îşi vede de carieră, călătoreşte prin toată lumea...

— Are prieten?

— Oh, nu, râse James. E prea ocupată să-şi vadă de ale ei. Isobel a fost întotdeauna o fire independentă. Nu se grăbeşte să se aşeze la casa ei.

— Ar putea, îl contrazise Olivia. Ar putea să întâlnească pe cineva şi mâine! Vreun om de afaceri drăguţ.

— Doamne fereşte, spuse James. Chiar ţi-o imaginezi pe Isobel aşezându-se la casa ei cu vreun om de afaceri plicticos? Oricum, e încă prea tânără.

— E mai mare decât mine, interveni Milly.

— Da, spuse James, dar voi două sunteţi foarte diferite.

— Cum aşa? spuse Milly. Se uită la tatăl ei. Toată tensiunea acumulată în decursul zilei îi pulsa în tâmple; deodată simţi că e gata să

explodeze. În ce sens suntem diferite? Vrei să spui că eu sunt prea proastă ca să realizez altceva în afară de măritiș?

— Nu! spuse James, cu un aer șocat. Sigur că nu! Tot ce vreau să spun e că Isobel e o fire puțin mai aventuroasă decât tine. Ei îi place să-și asume riscuri.

— Mi-am asumat și eu riscuri la vremea mea, exclamă Milly. Mi-am asumat riscuri de care habar n-ai!

Se opri brusc și rămase uitându-se la tatăl ei, gâfâind.

— Milly, nu te necăji, spuse James. Tot ce-am vrut să spun e că tu și Isobel sunteți diferite.

— Și eu te prefer pe tine, îi șopti Simon lui Milly, care-i zâmbi recunoscătoare.

— Oricum, James, care-i problema cu oamenii de afaceri? zise Olivia. Doar și tu ești om de afaceri, nu, și m-am măritat cu tine.

— Știu, draga mea, spuse James sec. Dar sper că Isobel își va găsi pe cineva mai bun decât mine.

Mai târziu, în timp ce farfuriile cu prăjitură erau strânse de pe masă, Harry își drese glasul, pentru a le atrage atenția.

— Nu vreau să fac mare caz, spuse el. Dar am un mic cadou pentru fericitul cuplu.

Simon își ridică privirea defensiv. Cumpărase și el un cadou pe care voia să i-l dea lui Milly în seara aceasta și plănuise s-o ia prin surprindere când beau cu toții cafeaua. Dar, orice va fi cumpărat Harry, fără îndoială avea să fie mai scump decât cerceii pe care-i alesese el. Pe furiș, pipăi cutiuța de piele ascunsă în buzunar și se întrebă dacă s-o lase pentru o altă ocazie – o

ocazie în care tatăl lui n-avea să-i facă concurenţă. Dar apoi îl străbătu un val de indignare. De ce ar trebui să se simtă ruşinat? Poate că tatăl lui îşi permitea să cheltuiască mai mult decât el – dar, pe de altă parte, la ce aştepta toată lumea?

— Am şi eu un cadou, spuse, încercând să pară degajat. Pentru Milly.

— Pentru mine? întrebă încurcată Milly. Dar eu nu ţi-am luat nimic. Cel puţin, nimic pe care să ţi-l pot da în seara asta.

— Asta e un bonus, spuse Simon.

Se aplecă spre ea şi îi dădu cu blândeţe părul pe spate, dezvelindu-i urechile delicate, rozalii. În timp ce o făcea, gestul căpătă deodată o notă erotică; şi, în timp ce îi admira pielea fără cusur şi îi inspira parfumul dulce, greu, se simţi străbătut de un val de dorinţă plină de mândrie. La naiba cu restul lumii, îşi zise – Olivia cu aerele ei insuportabile, Harry cu toată averea lui. Avea trupul divin al lui Milly doar pentru el şi asta era tot ce conta.

— Ce e? întrebă Milly.

— Tata mai întâi, spuse Simon, simţindu-se generos. Ce ne-ai luat, tată?

Harry se căută în buzunar şi, preţ de o clipă halucinantă, Simon îşi închipui că va scoate o pereche identică de cercei. Dar, în loc de asta, Harry puse pe masă o cheie.

— O cheie? zise Milly. De la ce e?

— O maşină? întrebă Olivia, nevenindu-i a crede.

— Nu e o maşină, zise Harry. Un apartament.

Tuturor li se tăie respiraţia. Olivia deschise gura să spună ceva şi-apoi o închise la loc.

— Glumeşti, zise Simon. Ne-ai cumpărat un apartament?

Harry împinse cheia pe masă.

— Numai pentru voi.

Simon rămase uitându-se fix la tatăl lui, simţindu-se năpădit de cele mai nepotrivite emoţii. Încercă să găsească o urmă de recunoştinţă printre ele, dar tot ce simţea era şocul – şi primele semne ale unei furii defensive, acide. Îi aruncă o privire lui Milly. Aceasta se uita la Harry cu ochii strălucitori. Simon simţi o deznădejde subită.

— De unde... începu el, încercând să găsească tonul potrivit, plin de recunoştinţă, dar părând mai curând morocănos. De unde ştii c-o să ne placă?

— E cel pe care voiaţi să-l închiriaţi.

— Cel din Marlborough Mansions?

Harry clătină din cap.

— Cel pe care *voiaţi* să-l închiriaţi. Cel pe care nu vi-l puteaţi permite.

— Apartamentul din Parham Place? şopti Milly. L-ai *cumpărat* pentru noi?

Simon se uită fix la tatăl lui şi îi veni să-i tragă un pumn. Naiba să-l ia că e atât de grijuliu.

— E foarte frumos din partea ta, Harry, spuse James. Incredibil de generos.

Harry ridică din umeri.

— Aşa o să aibă o grijă în minus.

— Oh, draga mea, spuse Olivia, strângând mâna lui Milly. O să fie minunat. Şi o să fii atât de aproape de noi.

— I-auzi, ăsta da avantaj, zise Simon, neputând să se abţină.

James îi aruncă o privire, apoi îşi drese glasul, plin de tact.

— Şi acum, zise el, cum rămâne cu darul de la Simon?

— Da, spuse Milly, întorcându-se spre Simon şi bătându-l blând pe mână. Ce e?

Simon bägă mâna în buzunar şi îi întinse, fără un cuvânt, cutiuţa. Toată lumea o urmări deschizând-o şi scoţând la iveală doi cerceluşi mici, strălucitori, cu diamante.

— Vai, Simon, exclamă Milly. Se uită la el, cu ochii deodată umezi de lacrimi. Sunt minunaţi.

— Drăguţi, spuse dispreţuitor Olivia. Oh, Milly! Parham Place!

— O să mi-i pun chiar acum, zise Milly.

— Nu e nevoie, spuse Simon, încercând să se controleze.

Inima îi zvâcnea în piept, pradă unei furii brute, izvorâte din orgoliu rănit; i se părea că toată lumea râde de el. Până şi Milly.

— N-au nimic special.

— Desigur că au, spuse grav Harry.

— Nu, n-au! strigă fără să vrea Harry. Nu în comparaţie cu o afurisită de proprietate imobiliară!

— Simon, spuse calm Harry, nimeni nu face o astfel de comparaţie.

— Simon, sunt minunaţi, spuse Milly. Uite.

Îşi dădu părul pe spate şi diamantele minuscule luciră în lumina sfeşnicelor.

— Superb, spuse Simon, fără să se uite la ea.

Agrava lucrurile, ştia, dar nu se putea abţine. Se simţea ca un şcolar umilit.

Harry îi întâlni privirea lui James, apoi se ridică în picioare.

— Haideţi să luăm cafeaua, spuse. Nicki probabil că a pregătit-o deja în salon.

— Sigur, spuse James, pricepând aluzia. Haide, Olivia.

Cei trei părinţi ieşiră din sufragerie, lăsându-i pe Milly şi Simon împreună, cufundaţi în tăcere. Simon îşi ridică privirea şi o văzu pe Milly

uitându-se lung la el. Nu râdea, nici nu-l compătimea. Deodată se simţi ruşinat.

— Îmi pare rău, mormăi el. Sunt un mare dobitoc.

— Încă nu ţi-am mulţumit pentru cadou, spuse Milly.

Se aplecă înspre el şi îl sărută cu buzele ei calde şi moi. Simon închise ochii şi-i cuprinse faţa în palme, nesimţind decât acea senzaţie plăcută. Treptat, figura tatălui lui îi păli din minte; durerea lui începu să se atenueze. Milly era doar a lui – şi nimic altceva nu mai conta.

— Haide să fugim, propuse el subit. La naiba cu nunta. Haide să fugim şi să ne căsătorim singuri la starea civilă.

Milly se dădu înapoi.

— Chiar vrei? zise.

Simon o privi în ochi. El nu vorbise decât pe jumătate serios, dar ea îl privea cu un aer concentrat.

— Vrei, Simon? spuse şi vocea ei avea o notă tăioasă. Mâine?

— Ei bine, spuse el, simţindu-se luat puţin prin suprindere. Am putea. Dar nu s-ar supăra toată lumea? Mama ta nu m-ar ierta în veci.

Milly îl privi fix o clipă şi apoi îşi muşcă buza.

— Ai dreptate, spuse. E o idee prostească. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Haide. Eşti gata să-i fii recunoscător tatălui tău? E foarte generos, să ştii.

— Stai, spuse Simon.

Întinse mâna şi o strânse pe a ei.

— Ai vrea cu adevărat să fugi cu mine?

— Da, spuse cu simplitate Milly. Aş vrea.

— Credeam că aştepţi cu nerăbdare nunta. Rochia şi recepţia şi toate prietenele tale...

— Așa e, spuse Milly. Dar...

Își întoarse privirea și dădu din umeri.

— Dar ai renunța la toate și ai fugi cu mine, spuse Simon cu o voce tremurândă. Ai renunța la toate.

O privi pe Milly și se gândi că nu mai cunoscuse niciodată o asemenea dragoste, un spirit atât de generos.

— Nici o altă fată n-ar face asta, spuse, cu vocea îngroșată de emoție. Doamne, te iubesc. Nu știu ce-am făcut ca să te merit. Vino încoace.

O trase pe genunchi și începu s-o sărute pe gât; căutându-i breteaua de la sutien; trăgând de fermoarul fustei ei.

— Simon... începu Milly.

— O să închidem ușa, șopti el. Punem un scaun sub clanță.

— Dar tatăl tău...

— El ne-a lăsat să așteptăm, spuse Simon, inspirând parfumul pielii ei. Și acum o să-l lăsăm și noi să aștepte.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, Milly se trezi înviorată. Masa copioasă, vinul şi conversaţia din noaptea trecută păreau că se evaporaseră din trupul şi mintea ei; se simţea uşoară şi plină de energie.

Când intră în bucătărie pentru micul dejun, doi soţi din Yorkshire care stăteau la pensiune, domnul şi doamna Able, îşi ridicară privirea din ceştile de cafea şi o salutară amabili.

— Neaţa, Milly, zise mama ei, care era la telefon. A mai venit ceva pentru tine.

Arătă spre o cutie mare de carton de pe podea.

— Şi cineva ţi-a trimis o sticlă de şampanie. Am pus-o la frigider.

— Şampanie! exclamă încântată Milly. Şi asta ce e?

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, se aşeză pe podea şi începu să desfacă pachetul.

— Pare ceva incitant, spuse doamna Able încurajator.

— Şi Alexander a zis că o să vină pe la zece şi jumătate, spuse Olivia. Ca să-ţi facă nişte poze şi să staţi puţin de vorbă.

— Oh, spuse Milly, simţind subit că i se face rău. Bine.

— Ar fi cazul să te machiezi mai întâi, zise Olivia, privind-o cu un ochi critic. Dragă, s-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Milly. Sigur că nu.

— Ah, Andrea, spuse Olivia, revenind la conversaţia telefonică. Da, am primit mesajul tău. Şi, sincer, m-a îngrijorat.

Milly începu să tragă de ambalajul de plastic cu mâini tremurânde, simţind valuri de panică. Nu voia să-l vadă. Voia să fugă ca un copil şi să nu se mai gândească la el.

— Ei bine, poate că Derek va trebui să *cumpere* un costum de dimineaţă, spunea pe un ton tăios Olivia. Andrea, va fi o nuntă cu pretenţii. Nu o reuniune mohorâtă într-o sală parohială. Nu, un costum bun de zi e inacceptabil. Îşi dădu ochii pesta cap privind-o pe Milly. Ce e? întrebă pe şoptite, arătând spre cadou.

Fără un cuvânt, Milly scoase la iveală un set de genţi de voiaj Louis Vuitton şi rămase uitându-se fix la ele. Încă un cadou de lux. Încercă să zâmbească, încercă să pară încântată. Dar singurul lucru la care se putea gândi erau presentimentele sumbre care începeau s-o copleşească. Nu voia să se simtă din nou ţinta privirii lui atente. Voia să se ascundă până când să fie căsătorită cu Simon, în siguranţă.

— Ia te uită, zise Olivia.

— N-am mai văzut niciodată aşa o minunăţie, exclamă doamna Able. Geoffrey! Uite ce mai cadou de nuntă. De la cine sunt, draga mea?

Milly se uită la cartea de vizită.

— De la cineva de care n-am auzit în viaţa mea.

— Unul din prietenii lui Harry, probabil, spuse Olivia, lăsând telefonul în furcă.

— N-am mai avut de-a face cu o nuntă ca asta, zise doamna Able, clătinând din cap. Ce de povești o să am când ajung acasă!

— V-am povestit de procesiune, nu-i așa? zise Olivia, cu un aer plin de sine, îndreptându-se spre aragaz. Vom avea un organist venit direct de la Geneva. Se pare că e cel mai bun. Și trei trompetiști o să cânte un marș atunci când sosește Milly.

— Un marș! spuse doamna Able. O să te simți ca o prințesă.

— Dragă, mănâncă un ou, spuse Olivia.

— Nu, mulțumesc, zise Milly. Vreau doar o cafea.

— Încă te mai resimți după azi-noapte, zise voioasă Olivia, spărgând ouă într-o tigaie. A fost o cină minunată, nu-i așa, Milly? Îi zâmbi doamnei Able. Trebuie să recunosc că Harry e o gazdă minunată.

— Am auzit că cinele lui de afaceri sunt ceva deosebit, spuse doamna Able.

— Sunt convinsă, zise Olivia. Dar, desigur, e altceva când suntem doar între noi. Schiță un zâmbet fugar, plin de nostalgie. Nu ne formalizăm – pur și simplu ne simțim bine cu toții. Mâncăm, bem, stăm de vorbă... Se uită la domnul și doamna Able, aigurându-se c-o ascultau. La urma urmei, Harry e unul din prietenii noștri cei mai apropiați. Și în curând o să devenim rude.

— Închipuiți-vă, spuse domnul Able. Să-l ai pe Harry Pinnacle în familie. Și sunteți doar proprietara unei pensiuni.

— O pensiune *selectă*, se răsti Olivia. E o diferență!

— Geoff! îl dojeni șoptit doamna Able. Probabil că cinați des cu el, îi spuse ea repede Oliviei. Dat fiind că sunteți atât de apropiați.

— Oh, mă rog... zise Olivia îmblânzită.

Gesticulă nelămurit cu tăietorul de ouă.

De două ori, își zise Milly. De două ori ai luat cina cu el.

— Depinde, spuse Olivia, zâmbindu-i blând doamnei Able. N-avem un sistem fix. Uneori lipsește din țară câteva săptămâni bune – și apoi se întoarce și vrea pur și simplu să petreacă o zi liniștită cu prietenii.

— L-ați vizitat la Londra? întrebă doamna Able.

— Nu, spuse Olivia, cu regret în glas. Milly a fost însă. Și în vila lui din Franța. Nu-i așa, draga mea?

— Da, spuse încordată Milly.

— E un salt destul de mare pentru tine, drăguță, spuse domul Able. Să te alături *globe-trotter*-ilor din înalta societate peste noapte.

Olivia se zbârli.

— Nu e ca și cum Milly ar proveni dintr-o familie de sărăntoci, exclamă ea. Tu ești obișnuită să ai de-a face cu tot felul de oameni, dragă, nu-i așa? La școala lui Milly, adăugă ea, aruncându-i o privire plină de satisfacție domnului Able, mergea și era o prințesă arabă. Oare cum o chema?

— Trebuie să plec, spuse Milly, simțind că nu mai suportă.

Se ridică, fără să-și fi băut cafeaua.

— Așa e, zise Olivia. Du-te și machiază-te un pic. Trebuie să arăți impecabil când vine Alexander.

— Da, spuse Milly, fără vlagă.

Se opri în prag.

— Isobel n-a sunat azi-dimineață să vorbească cu mine, nu? întrebă ea, ca din întâmplare.

— Nu, spuse Olivia. Bănuiesc c-o să te sune mai târziu.

La zece și patruzeci, Alexander apăru în pragul salonului.

— Bună, Milly, spuse. Scuze c-am întârziat un pic.

Milly simți că i se pune un nod în stomac, ca atunci când trebuia să dea un examen sau să meargă la dentist.

— Nu contează, zise ea, lăsând din mână exemplarul din *Country Life* pe care se făcea că-l citește.

— Exact, spuse Olivia, venind în urma lui Alexander. Ce zici, Alexander, în dreptul ferestrei sau lângă pian?

— Exact unde ești, aș zice, spuse Alexander, privind cu un ochi critic cum stătea Milly așezată pe canapea. O să trebuiască să montez câteva lumini...

— Vrea cineva o cafea? întrebă Olivia.

— Mă duc eu s-o fac, zise repede Milly și-o șterse din cameră, fără să se uite în urmă.

În drum spre bucătărie, se studie în oglindă. Avea pielea uscată și o expresie temătoare; nu arăta deloc ca o mireasă fericită. Înfigându-și unghiile în palme, se sili să-i zâmbească voioasă propriei reflexii. Totul o să fie bine. Atâta timp cât își impune să pară sigură pe sine, totul o să fie bine.

Când se întoarse, camera fusese transformată într-un studio foto. Pe podea era întinsă o pânză albă, iar canapeaua pe care stătea Olivia, zâmbind afectat la cameră, era înconjurată de umbrele albe și reflectoare.

— Eu sunt dublura ta, dragă! exclamă veselă Olivia.

— Ai emoţii? o întrebă Alexander pe Milly.

— Deloc, răspunse ea, simulând degajarea.

— Să-ţi văd unghiile, dragă, zise Olivia, ridicându-se. Dacă vrem să se vadă inelul de logodnă...

— Sunt în regulă, se răsti Milly, smulgându-şi mâinile din ale maică-sii.

Păşi peste pânza albă, se aşeză pe canapea şi îşi ridică privirea spre Alexander cu tot calmul de care se simţea în stare.

— Aşa, spuse Alexander. Acum pur şi simplu relaxează-te. Lasă-te un pic pe spate. Desfă-ţi mâinile. O privi cu un ochi critic o vreme. Ai putea să-ţi ridici părul de pe faţă?

— Bine că mi-ai amintit! exclamă Olivia. Fotografiile alea de care-ţi spuneam. Mă duc să le aduc.

— OK, spuse absent Alexander. Acum, Milly, vreau să te laşi pe spate puţin şi să zâmbeşti.

Fără să vrea, Milly se trezi ascultându-i ordinele. În timp ce-i zâmbea, simţi că trupul i se relaxează; simţi că se lasă moale pe pernele de pe canapea. Alexander părea absorbit cu totul de aparat. Părea să fi uitat orice aluzie legată de o întâlnire anterioară. Îşi făcuse griji degeaba, îşi zise uşurată. Totul o să fie bine. Se uită la inelul care-i strălucea pe deget şi-şi mişcă imperceptibil picioarele, într-o poziţie care dădea mai bine.

— Uite-le! zise Olivia, foindu-se pe lângă Alexander cu un album de fotografii. Aceasta e Isobel, înainte de absolvire. Acum, nouă ni s-au părut nişte instantanee minunate – dar, ce-i drept, nu avem ochi de specialist. Ce părere ai?

— Drăguţe, spuse Alexander, aruncându-le o privire în treacăt.

— Chiar crezi? spuse Olivia încântată. Dădu la pagina dinainte. Tot ea e şi aici. Şi aici. Dădu şi mai înapoi. Şi asta e una cu Milly cam din aceeaşi perioadă. Trebuie să fie de-acum zece ani deja. Uită-te ce-şi făcuse la păr!

— Drăguţ, răspunse Alexander mecanic.

Întoarse capul să se uite şi apoi, când dădu cu ochii de poza lui Milly, rămase încremenit.

— Stai un pic, spuse. Dă să văd.

Luă albumul din mâna Oliviei, rămase uitându-se câteva secunde la poză şi apoi se uită la Milly, nevenindu-i să creadă.

— S-a tuns scurt şi şi-a oxigenat părul fără să ne spună! ciripea amuzată Olivia. Era tare neastâmpărată pe atunci! N-ai crede în veci, luându-te după cum arată acum, nu?

— Nu, spuse Alexander. N-ai crede în veci. Se uită fascinat la album. Mireasa, zise încet, ca pentru sine.

Milly simţi că o ia cu frig. Se uită neajutorată la el, simţind că i se face rău de frică, neîndrăznind să se mişte. Îşi amintise. Îşi amintise cine era. Dar, dacă îşi ţinea gura, totul mai putea fi salvat încă. Oh, numai dacă şi-ar ţine gura.

— Ei bine, spuse Alexander, ridicându-şi încet privirea. Ce schimbare.

Se uită la Milly cu un zâmbet discret, amuzat, şi ea îi întâlni privirea, simţind un gol în stomac.

— E din cauza părului, continuă voioasă Olivia. Ăsta e motivul. Dacă îţi schimbi coafura, totul pare să se schimbe. Ar fi trebuit să mă vezi cu coc înalt.

— Nu cred că e doar din cauza părului, răspunse Alexander. Tu ce crezi, Milly? Doar asta să fie? Sau e cu totul altceva?

Îi întâlni privirea și ea îl privi îngrozită.

— Nu știu, reuși să spună într-un final.

— E un mister, nu-i așa? spuse Alexander. Arătă spre album. Iată-te, acum zece ani... și iată-te acum, cu totul alta. Se opri, punând film în cameră. Și iată-mă și pe mine.

— Uite o poză superbă a lui Isobel în piesa de la școală, zise Olivia, arătându-i albumul lui Alexander.

El o ignoră.

— Apropo, Milly, întrebă el, pe un ton degajat. Nu te-am întrebat. Ești la prima căsătorie?

— Normal că e la prima căsătorie! exclamă Olivia. Ți se pare că arată destul de în vârstă să fie la a doua?

— Ați fi surprinsă, zise Alexander, reglând ceva la cameră. În ziua de azi...

Se declanșă o lumină albă și Milly tresări, de parcă ar fi fost atacată. Alexander se uită la ea.

— Relaxează-te, spuse, cu o umbră de zâmbet. Dacă poți.

— Arăți minunat, dragă, spuse Olivia, strângând mâinile la piept.

— Te-am întrebat, continuă Alexander, doar pentru că par să dau numai peste clienți la a doua căsătorie în ultimul timp.

Făcu o pauză și o studie pe Milly prin obiectiv.

— Dar nu e cazul tău.

— Nu, spuse Milly cu o voce sugrumată. Nu e.

— Interesant, spuse Alexander.

Milly o privi temătoare pe mama ei. Dar Olivia avea aceeași expresie politicoasă și absentă pe care o adopta când oaspeții de la pensiune începeau să vorbească despre programe de calculator sau despre cursul yenului. Întâlnind privirea lui

Milly, schiță un gest din cap și începu să se retragă, cu un aer curtenitor.

— Ne vedem mai târziu, bine? șopti ea.

— Bine, spuse Alexander. Acum întoarce capul spre stânga. Minunat.

Blițul străfulgeră din nou în încăpere. Ușa din colț se închise încet în urma Oliviei.

— Așadar, Milly, întrebă Alexander. Ce-ai făcut cu primul soț?

Milly simți că se învârte totul cu ea; i se încordaseră toți mușchii. Se uita fix la lentilă fără să spună nimic.

— Desfă-ți mâinile, îi ceru Alexander. Le ții prea încordate. Încearcă să te relaxezi. Mai făcu un rând de fotografii. Haide, Milly. Care-i treaba?

— Nu știu la ce te referi, spuse Milly cu o voce lipsită de expresie.

Alexander râse.

— Va trebui să găsești ceva mai bun de-atât. Se întinse și aranjă una din umbrele. Știi exact la ce mă refer. Și e limpede că nu mai știe nimeni în afară de mine. Sunt intrigat. Încearcă să-ți încrucișezi picioarele, adăugă, uitându-se la ea prin obiectiv. Cu mâna stângă pe genunchi, ca să se vadă inelul. Și cu cealaltă sub bărbie.

Din nou blițul. Milly privea cu încăpățânare drept în față, încercând să găsească un răspuns, o replică spirituală. Dar gândurile ei erau dezlânate și lipsite de vlagă, ca și cum creierul ei fusese secătuit de panică. Se simțea țintuită de spaimă, incapabilă de altceva în afară de a-i urma indicațiile.

— Știi, o primă căsătorie nu e ceva ilegal, observă Alexander. Așadar, care-i problema? Oare mirele tău ar avea vreo problemă cu asta? Sau tatăl lui? Mai făcu câteva poze, apoi schimbă

filmul. De-asta ţii secretul? O studie gânditor. Sau poate e ceva mai mult la mijloc. Se aplecă deasupra obiectivului. Poţi să vii puţin mai în faţă?

Milly înaintă. Simţea un nod în stomac şi o furnica pielea.

— Încă mai am o poză veche cu tine, apropo, spuse Alexander. În rochia ta de mireasă, pe trepte. A ieşit o poză frumoasă. Am fost cât pe-aci s-o înrămez.

Bliţul străluci din nou. Pe Milly o luă cu ameţeală. Se întoarse cu gândul la ziua aceea din Oxford; la mulţimea de turişti care o fotografiaseră alături de Allan pe trepte, în timp ce zâmbea şi-i încuraja. Cum putuse să fie atât de proastă? Cum putuse...

— Desigur, te-ai schimbat mult, spuse Alexander. Aproape că nu te-am recunoscut.

Milly se sili să-şi ridice privirea şi s-o întâlnească pe a lui.

— Nu m-ai recunoscut, spuse. Vocea ei căpătă o notă rugătoare. Nu m-ai recunoscut.

— Ei bine, nu ştiu ce să zic, răspunse Alexander. Să ai secrete faţă de viitorul tău soţ, Milly. Nu e un semn bun. Îşi scoase puloverul şi-l aruncă într-un colţ. Bietul om, nu merită să afle şi el? N-ar trebui să-i spună cineva?

Milly încercă să spună ceva, dar nu ieşi nici un sunet. Nu se simţise în viaţa ei atât de înspăimântată.

— Minunat, spuse Alexander, privind-o din nou prin obiectiv. Dar încearcă să nu te încrunţi. Se uită la ea şi zâmbi larg. Gândeşte-te la lucruri frumoase.

După ore întregi, i se păru ei, el se opri.

— OK, spuse. Am terminat.

Milly se ridică de pe canapea, privindu-l fără să poată spune nimic. Dacă se ruga de el – dacă-i spunea totul? – poate îl înduplecă. Sau poate că nu. O trecu un frison. Nu-şi putea asuma riscul.

— Doreai să-mi zici ceva? spuse Alexander, ridicându-şi privirea de la aparat.

— Nu, zise Milly. Preţ de o clipă, ochii ei îi întâlniră pe-ai lui şi fu străfulgerată de teamă. Mulţumesc, adăugă.

Se îndreptă spre uşă cât de repede putea fără să pară că fuge, îşi impuse să apese calm pe clanţă şi se strecură pe hol. Închizând uşa în urma ei, aproape că-i dădură lacrimile de uşurare. Dar ce-ar trebui să facă acum? Închise ochii o clipă, apoi îi deschise şi întinse mâna spre telefon. Deja ştia numărul pe de rost.

— Bună ziua, se auzi o voce. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj pentru Isobel Havill, vă rog, aşteptaţi semnalul sonor.

Milly trânti receptorul în furcă, frustrată, şi rămase uitându-se la el. Trebuia să stea de vorbă cu cineva. Nu mai suporta. Deodată avu o străfulgerare de inspiraţie şi puse din nou mâna pe telefon.

— Alo? spuse când i se răspunse. Esme? Sunt Milly. Pot să-ţi fac o vizită?

Naşa lui Milly locuia într-o casă mare, elegantă, în nordul oraşului, ferită şi înconjurată de o grădină cu ziduri înalte. În timp ce Milly păşea pe aleea care ducea spre casă, Esme deschise uşa şi cei doi ogari ai ei, slăbănogi şi spălăciţi, ţâşniră în zăpadă, sărind pe Milly şi atingând-o delicat cu labele.

— Jos, bestii ce sunteți, exclamă Esme din prag. Lăsați-o în pace pe biata Milly. Nu se simte prea bine.

Milly își ridică privirea.

— E așa de evident?

— Desigur că nu, răspunse Esme. Trase din țigară, sprijinindu-se de tocul ușii. Ochii ei negri o studiară atent pe Milly. Dar de obicei nu mă suni în miezul zilei să-mi ceri să ne vedem imediat. Îmi imaginez că s-a întâmplat ceva.

Milly întâlni privirea pătrunzătoare a lui Esme și deodată se simți intimidată.

— Nu chiar, zise. Mângâie absentă cei doi câini. Pur și simplu aveam nevoie să vorbesc cu cineva și Isobel e plecată...

— Despre ce?

— Nu știu de fapt, zise Milly. Înghiți în sec. Tot soiul de lucruri.

Esme trase din nou din țigară.

— Tot soiul de lucruri. Mă faci curioasă. Ar fi mai bine să intrăm.

În salon ardea un foc de lemne și în aer plutea aromă de vin fiert. În timp ce-i dădea haina lui Esme și se așeza recunoscătoare pe canapea, Milly se trezi minunându-se încă o dată că o femeie atât de rafinată și de sofisticată putea fi înrudită cu o persoană atât de banală ca tatăl ei.

Esme Ormerod era verișoară vitregă, de gradul doi, cu James Havill. Fusese crescută în Londra de o altă ramură, mai înstărită a familiei și James nu o cunoscuse niciodată îndeaproape. Dar apoi, cam în perioada când s-a născut Milly, ea se mutase la Bath și îi făcuse o vizită de curtoazie lui James. Impresionată de această rubedenie proaspăt descoperită și relativ exotică a lui James, Olivia a rugat-o pe dată să fie nașa

lui Milly, închipuindu-şi că acest fapt ar încuraja o apropiere între ele. Dar nu fusese aşa. Esme nu devenise niciodată apropiată de Olivia; din câte ştia Milly, nu era apropiată de nimeni. Toată lumea din Bath auzise de frumoasa Esme Ormerod. Mulţi fuseseră invitaţi la petrecerile pe care le dădea, îi admiraseră ţinutele excentrice şi colecţia fluctuantă de *objets* risipite prin toate camerele, dar puţini se puteau lăuda că o cunosc bine. Până şi Milly, care era cea mai apropiată de ea dintre toţi membrii familiei, era adesea incapabilă să ghicească la ce se gândea sau ce avea să spună în continuare.

Tot aşa, nu ştia exact de unde provenea averea lui Esme. Deşi ramura familiei din care venea era bogată, exista un consens general asupra faptului că nu putea fi îndeajuns de bogată încât să-i fi asigurat un trai fără griji lui Esme atâta amar de ani. Puţinele tablouri pe care le vindea din când în când nu-i ajungeau, cum spunea tatăl lui Milly, nici cât să-şi facă rezerva de şaluri de catifea; în afara acestora, nu avea nici un venit oficial. Tema averii lui Esme stârnea numeroase speculaţii. Unul dintre ultimele zvonuri care circulau prin Bath era că mergea o dată pe lună la Londa spre a se deda la plăceri sexuale de neînchipuit cu un bătrân milionar, care-i plătea o alocaţie frumuşică în schimb.

— Zău acum, ce tâmpenii, zisese Olivia auzind zvonul, adăugând imediat: Bănuiesc că nu e exclus însă...

— Serveşte-te.

Esme îi întinse lui Milly un platou cu biscuiţi, fiecare o creaţie unică, splendidă.

— Sunt superbi, zise Milly, oscilând între unul glazurat cu spirale de cacao şi un altul presărat cu fulgi de migdale. De unde-i iei?

— De la o prăvălioară pe care-o știu, răspunse Esme.

Milly încuviință, mușcând din spiralele de cacao; un gust divin, de ciocolată, i se topi în gură. Esme părea să cumpere totul de la prăvălioare anonime – exact opusul maică-sii, care prefera magazinele mari, cu nume de care auzise toată lumea. Fortnum și Mason. Harrods. John Lewis.

— Așadar, cum merge cu pregătirile de nuntă? întrebă Esme, așezându-se pe podea, lângă foc, și suflecându-și mânecile puloverului ei gri de cașmir.

Pandantivul de opal pe care-l purta tot timpul strălucea în lumina focului.

— Bine, zise Milly. Știi cum e.

Esme dădu din umeri nelămurit și Milly realiză că n-o mai văzuse și nu mai vorbise cu nașa ei de câteva săptămâni, dacă nu chiar luni. Dar asta nu era ceva ieșit din comun. Relația lor fusese dintotdeauna una cu intermitențe, încă de când Milly era adolescentă. Oricând avusese probleme acasă, Milly dădea fuga la Esme. Esme o înțelegea; Esme o trata întotdeauna ca pe un adult. Milly petrecea zile întregi în compania nașei ei, asimilându-i ideile, împrumutând termeni din vocabularul ei, ajutând-o să prepare mese interesante cu ingrediente de care Olivia nu auzise niciodată. Obișnuiau să stea în salonul lui Esme, bând Clairet frapat și ascultând muzică de cameră. În astfel de momente Milly se simțea o persoană adultă și rafinată și își jura că, în viitor, va imita stilul de viață al lui Esme. Apoi, după o zi sau două, se întorcea acasă și își relua viața de până atunci – iar influența lui Esme se

reducea la câte un cuvânt nou sau la o sticlă de ulei de măsline presat la rece.

— Aşadar, draga mea, spunea Esme, dacă nu e vorba de nuntă, atunci ce e?

— E vorba de nuntă, zise Milly. Dar e puţin cam complicat.

— E vorba de Simon? V-aţi certat?

— Nu, răspunse imediat Milly. Nu. Pur şi simplu... Răsuflă adânc şi lăsă biscuitul din mână. Pur şi simplu am nevoie de un sfat. Un sfat... ipotetic.

— Un sfat ipotetic?

— Da, zise disperată Milly, înfruntând privirea lui Esme. Ipotetic.

Urmă o mică pauză, apoi Esme zise:

— Înţeleg. Îi zâmbi şiret lui Milly. Continuă.

La ora unu Simon primi un apel din Paris.

— Simon? Sunt Isobel.

— Isobel! Ce mai faci?

— Ştii cumva unde e Milly? Am tot încercat s-o sun.

Vocea lui Isobel părea să vină de foarte departe şi avea o notă metalică, îşi zise Simon. Era în Paris, nu mai departe, ce Dumnezeu.

— Nu e la lucru? întrebă Simon.

— Se pare că nu. Auzi, v-aţi certat cumva? Tot încearcă să mă sune.

— Nu, zise Simon uluit. Din câte ştiu eu, nu.

— Probabil că e altceva atunci, spuse Isobel. O să încerc s-o sun acasă. OK, păi, ne vedem când mă întorc.

— Stai! spuse deodată Simon. Isobel – vreau să te rog ceva.

— Da?

Părea circumspectă. Sau poate că era el paranoic. Lui Simon Isobel i se părea întotdeauna

puțin alunecoasă. În primul rând, nu prea vorbea. De fiecare dată când stătea de vorbă cu ea ajungea să se simtă stânjenit, expus analizei ei inteligente, și întrebându-se ce Dumnezeu gândea despre el. Desigur, ținea la ea – dar în același timp îl speria un pic.

— O favoare, de fapt, spuse el. Mă întrebam dacă ai putea să iei un cadou pentru Milly din partea mea.

— Ce fel de cadou?

Dacă era Milly, își zise Simon, ar fi exclamat imediat „Desigur!" – și apoi ar fi cerut detalii.

— Vreau să-i cumpăr o poșetă Chanel. Înghiți în sec. Așa că poate ai vrea s-o alegi tu.

— O poșetă Chanel? întrebă uluită Isobel. Știi cât de scumpe sunt?

— Da, spuse Simon.

— Câteva sute.

— Da.

— Simon, ai înnebunit. Milly nu-și dorește o poșetă Chanel.

— Ba da!

— Nu e genul ei.

— Ba sigur că e, replică Simon. Lui Milly îi plac lucrurile clasice, elegante.

— Cum spui tu, răspunse sec Isobel, oftând. Simon, ideea asta e legată cumva de faptul că tatăl tău v-a cumpărat un apartament?

— Nu! spuse Simon. Desigur că nu. Șovăi. De unde știi despre asta?

— Mi-a zis mama. Și mi-a zis și despre cercei. Tonul lui Isobel se îmblânzi. Uite ce e, îmi dau seama că n-a fost un moment prea plăcut pentru tine. Dar ăsta nu-i un motiv să-ți arunci toți banii pe o poșetă scumpă.

— Milly merită ce e mai bun.

— Are ce e mai bun. Te are pe tine.

— Dar...

— Uite ce e, Simon. Dacă vrei într-adevăr să-i iei ceva lui Milly, ia-i ceva pentru casă. O canapea. Sau un covor. Asta i-ar plăcea.

La celălalt capăt al firului, se lăsă tăcerea.

— Ai dreptate, spuse într-un final Simon.

— Normal că am.

— Doar că... Simon răsuflă zgomotos. Naiba să-l ia pe taică-meu!

— Ştiu, spuse Isobel. Dar ce poţi să faci în privinţa asta? E un milionar generos. Nasol.

Simon se strâmbă.

— Doamne, eşti foarte tranşantă, nu? Cred c-o prefer pe soră-ta.

— Eu n-am nimic împotrivă. Uite, trebuie s-o şterg. Trebuie să prind avionul.

— OK. Auzi, mulţumesc, Isobel. Îţi sunt foarte recunoscător.

— Da, da, ştiu. Pa.

Şi, până să apuce Simon să mai spună ceva, închisese.

— Bun, zise Milly. Se îndreptă de spate, întorcându-şi privirea de la Esme şi uitându-se la focul din şemineu. Să zicem că există o persoană. Şi că persoana respectivă are un secret.

— O persoană, zise Esme, privind-o curios. Şi un secret.

— Da, spuse Milly, continuând să privească focul. Şi să zicem că nu i-a spus nimănui despre acesta. Nici măcar bărbatului pe care-l iubeşte.

— De ce nu?

— Pentru că n-avea nevoie să ştie, zise defensiv Milly. Pentru că e un lucru stupid, lipsit de importanţă, care s-a întâmplat acum zece ani.

Şi, dacă ar ieşi la iveală, ar distruge totul. Pentru toată lumea.

— Aha, zise Esme. Genul ăla de secret.

— Da, răspunse Milly. Genul ăla de secret. Inspiră adânc. Şi să zicem... Îşi muşcă buza. Să zicem că a apărut cineva care ştie despre secret. Şi a ameninţat că va vorbi.

Esme expiră.

— Înţeleg.

— Dar ea nu ştia dacă persoana vorbeşte serios sau nu. S-a gândit că poate glumeşte.

Esme încuviinţă.

— Întrebarea e, spuse Milly, ce-ar trebui să facă? Îşi ridică privirea. Ar trebui să-i spună... partenerului? Sau ar trebui să tacă şi să spere că va ieşi basma curată?

Esme întinse mâna după tabacheră.

— E cu adevărat un secret pe care merită să-l păstrezi? întrebă. Sau e un mărunţiş care n-ar deranja pe nimeni? E posibil ca persoana să-i exagereze importanţa?

— Nu, spuse Milly, nu exagerează. E un secret foarte grav. Cum ar fi... Făcu o pauză. Cum ar fi o căsătorie anterioară. Sau ceva de genul.

Esme ridică din sprâncene.

— Asta chiar *e* un secret grav.

— Sau ceva de genul, repetă Milly. Nu contează despre ce e vorba. Înfruntă privirea lui Esme. Problema e că ţine acest secret de zece ani. Nimeni n-a ştiut despre asta. Nimeni nu trebuie să ştie.

— Da, zise Esme. Înţeleg.

Îşi aprinse încă o ţigară şi trase cu sete din ea.

— Aşadar, tu ce-ai face, dacă ai fi acea persoană? întrebă Milly.

Esme pufăi gânditoare.

— Cât de mare e riscul ca a doua persoană să o dea în vileag?

— Nu ştiu, zise Milly. Destul de mic deocamdată, cred.

— Atunci eu, una, n-aş zice nimic, spuse Esme. Deocamdată. Şi aş încerca să găsesc o metodă de a-l face pe celălalt să păstreze secretul. Dădu din umeri. Poate că totul o să se rezolve de la sine, fără prea multă vâlvă.

— Crezi? întrebă Milly, ridicându-şi privirea. Chiar crezi?

Esme zâmbi.

— Draga mea, de câte ori te-ai foit fără să poţi adormi, îngrijorată de câte ceva, numai ca să descoperi dimineaţa că n-aveai de ce să te temi? De câte ori ai dat fuga să te scuzi pentru vreo abatere doar ca să descoperi că nimeni nu-şi dăduse seama că făcuseşi vreo greşeală? Trase cu poftă din ţigară. De nouă ori din zece, e mai bine să nu spui nimic, să ţii capul la cutie şi să speri că totul va fi bine. Şi nimeni nu trebuie să afle vreodată. Făcu o pauză. Ipotetic vorbind, desigur.

— Da, desigur.

Se lăsă tăcerea, tulburată doar de trosnetul vreascurilor. Afară începuse din nou să ningă, cu fulgi deşi, nelămuriţi.

— Mai bea nişte vin fiert, o îndemnă Esme. Înainte să se răcească. Şi mai ia un biscuit.

— Mulţumesc, mormăi Milly. Luă un disc învelit în fondant de clementine şi se uită lung la el. Nu crezi că ar trebui să fiu... că persoana ar trebui să fie sinceră cu partenerul ei?

— De ce să fie?

— Pentru că... pentru că e pe cale să se mărite cu el!

Esme zâmbi.

— Dragă, e frumos în teorie. Dar o femeie n-ar trebui niciodată să încerce să fie sinceră cu un bărbat. E imposibil.

Milly își ridică privirea.

— Cum adică imposibil?

— Desigur, poți să încerci, răspunse Esme. Dar, în fond, bărbații și femeile vorbesc limbi diferite. Pune un bărbat și o femeie în exact aceeași situație și o vor percepe complet diferit.

— Și?

— Și, vin din lumi diferite, spuse Esme. Și adevărul e că nu poți fi total sincer cu cineva pe care nu-l înțelegi foarte bine.

Milly reflectă câteva clipe.

— Oamenii care au o căsnicie fericită și sunt împreună de mai mulți ani se înțeleg, spuse.

— Se descurcă, zise Esme, printr-o combinație de limbaj al semnelor, bunăvoință și câte o expresie pe care au deprins-o de-a lungul anilor. Dar nu se înțeleg. Nu pot accede la profunzimile sufletului celuilalt. Limbajul comun pur și simplu nu există. Trase din nou din țigară. Și nu există nici interpreți. Sau, dacă există, sunt foarte puțini.

Milly se uită lung la ea.

— Așadar, tu spui că nu există o căsnicie fericită.

— Eu spun că nu există o căsnicie în care soții sunt sinceri, spuse Esme. Fericirea e altceva.

Pufăi din țigară.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Milly îndoită și se uită la ceas. Esme, trebuie s-o șterg.

— Deja?

— Colegii de serviciu ai lui Simon ne așteaptă cu un cadou de nuntă.

— Înţeleg. Esme scutură scrumul într-un vas de sidef. Păi, sper că ţi-am fost de ajutor în mica ta dilemă.

— Nu prea, răspunse sincer Milly. Din contră, sunt şi mai confuză decât eram.

Esme zâmbi amuzată.

— Vai, îmi pare rău. Studie chipul lui Milly. Aşadar – ce crezi că va face... persoana ipotetică?

Se lăsă tăcerea.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă Milly. Chiar nu ştiu.

James Havill plecase de la birou la prânz în ziua aceea şi pornise spre casă. La sosirea lui, casa era cufundată în liniştea amiezii, netulburată decât de câte un scârţâit stingher. Rămase câteva clipe în hol, ciulind urechea să audă vreun glas. Dar casa părea pustie, întocmai cum sperase că va fi. La această oră din zi, oaspeţii erau de obicei plecaţi, vizitând oraşul. Milly probabil că era încă la lucru, iar femeia de serviciu îşi va fi terminat treburile. Singura persoană aflată în casă acum era de obicei Olivia.

El urcă scările, încercând să nu scoată nici un sunet. De îndată ce dădu colţul spre etajul 2, inima începu să-i bată de emoţie. Plănuise această întâlnire toată dimineaţa; în timpul şedinţelor, nu se putuse gândi decât la ce-i va spune soţiei lui în după-amiaza aceea. Ce-i va spune – şi cum o va spune.

Uşa camerei ei era închisă. James rămase fixând o clipă plăcuţa de porţelan pe care era scris „Spaţiu privat", înainte de a bate.

— Da?

După voce, părea iritată.

— Eu sunt, spuse şi împinse uşa.

Camera era încălzită de un radiator electric; prea cald, îşi zise el. Olivia era aşezată în fotoliul ei îmbrăcat în creton tocit, uitându-se la televizor. Stătea cu picioarele sprijinite pe taburetul tapiţat chiar de ea. Avea alături o ceaşcă de ceai şi ţinea în braţe valuri de mătase roz deschis.

— Bună, zise James.

Aruncă o privire spre ecran, unde Bette Davis, în alb-negru, îi vorbea de sus unui bărbat cu maxilarul pătrat.

— N-am vrut să te deranjez.

— Nu-i nimic, zise Olivia.

Puse mâna pe telecomandă şi reduse vocea lui Bette Davis la o şoaptă aproape nedesluşită.

— Ce părere ai?

— Ce vrei să spui? întrebă James, luat prin surprindere.

— Rochia lui Isobel! exclamă Olivia, ridicând mătasea trandafirie. Mi s-a părut că arăta cam comun, aşa că îi brodez nişte trandafiraşi.

— Minunat, spuse James, cu privirea încă fixată asupra ecranului.

Nu prea reuşea să urmărească spusele lui Bette Davis. Îşi desfăcuse mănuşile; oare era pe cale să-l provoace pe bărbat la luptă? Îşi desprinse privirea.

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Şi eu voiam să vorbesc cu tine, spuse Olivia. Ridică o agendă roşie care zăcea lângă fotoliul ei şi se uită în ea. Mai întâi, te-ai interesat la primărie de drumul până la biserică?

— Ştiu drumul, spuse James.

Olivia oftă exasperată.

— Sigur că îl știi. Dar știi dacă o să aibă loc lucrări sau demonstrații sâmbătă? Nu! De-asta trebuie să sunăm la consiliul local. Nu mai ții minte? Începu să scrie în caiet. Nu-ți face griji. Mă ocup eu.

James nu zise nimic. Se uită în jur după un scaun pe care să se așeze, dar nu mai era nici unul. După o pauză, se așeză pe marginea patului. Cuvertura era moale și păstra o urmă din parfumul Oliviei. Era întinsă pe pat, fără cută, fixată de pernuțe dantelate, perfect netedă și asexuată, ca și cum Olivia n-ar fi dormit niciodată în acel pat. Din câte știa el, poate că nici nu dormea. James nu mai dormise în același așternut cu Olivia de șase ani.

— Al doilea lucru, zise Olivia, e legat de cadourile pentru invitați.

— Cadouri *pentru* invitați?

— Da, James, spuse Olivia iritată. Cadouri pentru invitați. Toată lumea le face cadouri invitaților mai nou.

— Credeam că e invers.

— Și, și. Invitații le fac cadouri lui Milly și Simon și noi le facem cadouri invitaților.

— Și nouă cine ne face cadouri? întrebă James.

Olivia își dădu ochii peste cap.

— Nu mă ajuți, James. Eu și Milly am aranjat deja ca fiecare invitat să primească în dar o cupă de șampanie.

— Ei bine, atunci s-a rezolvat. James inspiră adânc. Olivia...

— Dar mă întrebam, oare o tufă de trandafiri înfloriți la ghiveci n-ar fi un cadou mai original? Uite – arătă spre o revistă deschisă aflată pe podea. Nu-i așa că e frumoasă?

— O tufă de trandafiri înfloriți pentru fiecare invitat? O să transformăm locul într-o afurisită de pădure.

— O *mini*-tufă de trandafiri, zise iritată Olivia. De buzunar, îi spun.

— Olivia, n-ai destule pe cap fără să te complici și cu tufe de trandafiri de buzunar?

— Poate că ai dreptate, zise Olivia, cu o undă de regret. Întinse mâna după stilou și notă ceva în caiet. Acum, oare ce mai era?

— Olivia, ascultă-mă o clipă, zise James, dregându-și vocea. Voiam să-ți vorbesc despre... Se poticni. Despre ce-o să se întâmple. După nuntă.

— Pentru Dumnezeu, James. Haide să trecem cu bine de nuntă înainte de a începe să vorbim despre ce-o să facem după. Ca și cum n-aș avea destule lucruri la care să mă gândesc.

— Ascultă-mă doar. James închise ochii și inspiră adânc. Cred că amândoi ne dăm seama că lucrurile o să schimbe după ce se mută Milly, nu-i așa? Când n-o să mai fim decât noi doi în casă.

— Banii pentru cor..., murmură Olivia, numărând pe degete. Butoniere...

— N-are rost să ne prefacem că lucrurile vor continua ca până acum.

— Suportul de tort...

— Ne-am înstrăinat unul de celălalt de ani de zile. Tu ai viața ta, eu o am pe-a mea...

— Discursul! exclamă Olivia, ridicându-și triumfătoare privirea. Ți-ai scris discursul?

— Da, răspunse James, uitându-se lung la ea. Dar nimeni nu pare să asculte.

— Uite, îți propun să-ți faci *două* rânduri de notițe. Și atunci pot să păstrez eu unul, să fie.

Îi zâmbi radioasă.

— Olivia...

— Şi o să-i sugerez acelaşi lucru lui Simon. Stai doar să-mi notez.

Începu să scrie şi privirea lui James fu atrasă de ecranul televizorului. Bette Davis tocmai cădea în braţele bărbatului cu maxilar pătrat; lacrimi îi străluceau pe gene.

— În regulă, zise Olivia. Ei bine, asta e. Se uită la ceas şi se ridică. Şi acum trebuie s-o iau din loc, mă întâlnesc cu dirijorul corului. Mai era ceva?

— De fapt...

— Pentru că sunt uşor în întârziere. Scuză-mă.

Îi făcu semn lui James să se ridice şi întinse cu grijă rochia de mătase pe pat.

— Pe curând!

— Da, spuse James. Pe curând.

Uşa se închise în urma lui şi se trezi privind din nou plăcuţa de pe uşa Oliviei.

— Aşadar, ce încerc să spun, se adresă el uşii închise, e că după nuntă vreau să mă mut. Vreau o viaţă nouă. Înţelegi?

Holul rămase cufundat în tăcere. James ridică din umeri, se întoarse şi plecă.

Capitolul 5

Când Milly ajunse la clădirea de birouri unde lucra Simon, se auzi un strigăt de la recepţie.

— A ajuns! strigă Pearl, una dintre recepţionere între două vârste. A venit Milly! În timp ce Milly se apropia de birou, îi zâmbi larg. Ce mai faci, draga mea? Sper că n-ai emoţii pentru sâmbătă, nu?

— N-are de ce să aibă emoţii, exclamă o alta, o femeie îmbrăcată într-un pulover albastru deschis, cu un fard de pleoape asortat. Ai grijă să savurezi ziua, dragă. O să treacă aşa de repede!

— O să fie ca un vârtej, zise Pearl, încuviinţând grav. Ce trebuie să faci e să te opreşti din când în când, să te uiţi în jur şi să-ţi spui: azi e ziua nunţii mele. Şi atunci o să te bucuri de ea! Îi zâmbi lui Milly. Îl anunţ pe Simon că ai venit şi apoi te conduc sus.

— Nu vă deranjaţi, spuse Milly. Ştiu drumul.

— Nu e nici un deranj! exclamă Pearl. Apăsă pe tastatură. Margaret, mai încearcă tu la Simon, te rog. Şi spune-i că urc cu Milly.

Însoţite de un cor de urări, traversară holul de recepţie, îndreptându-se spre lift.

— Venim să vă vedem sâmbătă, spuse Pearl, în timp ce uşile liftului se închideau în urma lor. În faţa bisericii. Sper că nu te deranjează, scumpo.

— Sigur că nu, spuse Milly încurcată. Vreţi să spuneţi că pur şi simplu o să staţi acolo să vă uitaţi la noi?

— Beryl vine cu scaune pliante! spuse Pearl triumfătoare. Şi o să avem un termos de cafea la noi. Vrem să vedem cum soseşte toată lumea. Toate VIP-urile. O să fie exact ca o nuntă regală!

— Ei bine, spuse Milly stânjenită, ştiu şi eu...

— Sau nunta aia superbă de la televizor, spuse Pearl. Care a fost zilele trecute în *EastEnders*. Ai văzut-o?

— Oh, da! exclamă Milly entuziasmată. Nu-i aşa că a fost o nuntă romantică?

— Cele două micuţe domnişoare de onoare, oftă Pearl. Nu erau adorabile?

— Superbe, aprobă Milly. Nu că aş şti personajele, adăugă repede, în timp ce se apropiau de etajul lui Simon. Nu urmăresc *EastEnders*. Prefer să mă uit la... documentare.

— Aşa deci, drăguţă? Eu n-aş putea trăi fără seriale, spuse degajată Pearl. Simon al tău mă tachinează pe tema asta. Mă întreabă tot ce se întâmplă prin ele. Îi zâmbi lui Milly. Chiar e un băiat minunat. Fără fiţe. Nici n-ai ghici că e cine e. Dacă înţelegi ce vreau să zic. Se auzi soneria liftului. Am ajuns. Se uită dintr-un capăt în altul al coridorului. Ei, unde-o fi dispărut?

— Aici sunt, zise Simon, apărând deodată de după colţ. Îi întinse o sticlă de vin şi câteva pahare de plastic lui Pearl. Ia astea, pentru toată lumea de la recepţie.

— Eşti un scump! spuse Pearl. Şi să cobori neapărat să ne arăţi cadoul. Luă una din mâinile lui Milly în a ei şi-o strânse tare. Noroc, draga mea! îi ură. Meriţi tot ce e mai bun.

— Mulţumesc, spuse Milly, simţind că-i dau lacrimile. Sunteţi foarte drăguţă.

Uşile de la lift se închiseră şi Simon îi zâmbi larg lui Milly.

— Vino, îi zise. Toată lumea te aşteaptă.

— Nu-mi spune! spuse Milly. Îmi dai emoţii.

— Emoţii? râse Simon. N-ai de ce să ai emoţii.

— Ştiu, zise Milly. Doar că sunt... cu nervii întinşi în momentul de faţă.

— Panica dinainte de nuntă, zise Simon.

— Da, spuse Milly zâmbindu-i. Asta trebuie să fie.

Oamenii din departamentul lui Simon se strânseseră sfioşi în biroul pe care îl împărţea cu patru alţi agenţi de vânzări. La sosirea lor, se împărţea şampania în pahare de plastic, iar o femeie într-un taior roşu aduna grăbită semnături pe ultima sută de metri pe o felicitare uriaşă.

— Ce să scriu? se tânguia o fată în timp ce Milly trecea pe lângă ei. Toată lumea a scris chestii spirituale.

— Semnează-te numai, o repezi femeia cu taior roşu. Şi grăbeşte-te.

Milly înşfăcă un pahar de plastic şi afişă un zâmbet. Se simţea vulnerabilă sub privirea atâtor oameni, atâtor străini. Sorbi din şampanie şi luă un cartof prăjit de pe platoul pe care i-l întindea unul din colegii voioşi ai lui Simon.

— Aha!

O voce de bas întrerupse murmurul conversaţiilor şi ea îşi ridică privirea. Un bărbat într-un costum cafeniu, cu început de chelie şi mustaţă, se îndrepta spre ea.

— Tu trebuie să fii logodnica lui Simon.

Îi strânse mâna.

— Mark Taylor. Directorul de la publicaţii. Foarte încântat să te cunosc.

— Îmi pare bine, spuse politicoasă Milly.

— Acum, unde s-o fi ascuns? Trebuie să facem prezentările. Simon! Treci încoace!

— Aţi făcut cunoştinţă? întrebă Simon, venind lângă ei. Îmi pare rău, ar fi trebuit să fac prezentările cum se cuvine.

Mark Taylor bătea din palme.

— În regulă, toată lumea. Liniște, liniște. În numele celor de-aici de la Pendulum, aș vrea să le urez lui Simon și Mandy multă fericire împreună.

Ridică paharul.

— Milly! strigă cineva.

— Poftim? întrebă Mark Taylor, strâmbându-se intrigat.

— O cheamă Milly, nu Mandy!

— Nu contează, spuse Milly, îmbujorându-se.

— Ce au zis? întrebă Mark Taylor.

— Nimic, spuse Milly. Continuaţi.

— Pentru Mandy și Simon! Le dorim o viaţă lungă, fericită și prosperă împreună!

Un telefon începu să sune într-un colţ al biroului.

— Să răspundă cineva, vă rog!

— Unde e cadoul? strigă cineva.

— Da, aprobă Mark Taylor. Unde e cadoul?

— Trebuie să sosească, spuse o femeie din stânga lui Milly. E de pe listă. Un vas cu capac pentru legume. Avem o poză cu el.

— Foarte frumos, spuse Mark Taylor, ridicând glasul. Cadoul e un vas cu capac pentru legume de pe listă! Sally are o poză, dacă vrea cineva s-o vadă.

— Dar ar trebui să fie o felicitare, spuse Sally. Unde e felicitarea?

— Uite-o! spuse femeia cu taior roșu.

Se lăsă tăcerea în timp ce Simon desfăcea plicul uriaș și deschidea felicitarea cu doi ursuleţi.

El studie semnăturile, râzând din când în când; ridicându-şi privirea şi înclinând din cap spre unul şi altul în timp ce le citea urările. Milly se uita peste umărul lui. Majoritatea glumelor erau despre obiective şi sferturi de pagină şi, straniu, despre ceva numit Powerlink.

— Minunat, spuse într-un final Simon. Sunt sincer emoţionat.

— Discurs! strigă cineva.

— N-am de gând să ţin un discurs, spuse el.

— Slavă Domnului! exclamă altcineva.

Simon luă o gură de şampanie.

— Dar voiam să spun doar, pentru aceia dintre voi care credeau că cel mai important lucru din viaţa mea era să depăşesc obiectivele lunare demente ale lui Eric – se auziră câteva râsete discrete – sau să-l fac praf pe Andy la *darts*... Se auziră râsete mai puternice şi Simon zâmbi. Pentru voi toţi, spuse, am o veste. V-aţi înşelat. Făcu o pauză. Cel mai important lucru din viaţa mea îmi stă alături acum. O luă pe Milly de mână şi câteva dintre fete oftară înfundat. Pentru cei care n-o cunosc, spuse, femeia aceasta este cea mai frumoasă, blândă, sinceră şi generoasă femeie din lume – şi mă simt onorat că sâmbătă îmi va deveni soţie. Mă simt foarte norocos.

Se lăsă o scurtă tăcere şi apoi, în şoaptă, cineva spuse:

— Pentru Milly şi Simon.

— Pentru Milly şi Simon, repetară ascultători ceilalţi.

Milly îşi ridică privirea spre chipul fericit, lipsit de orice îndoieli, al lui Simon şi se simţi copleşită de o tristeţe neaşteptată.

— Ne vedem cu toţii la bar, adăugă Simon.

Gașca începu să se spargă, iar el îi zâmbi lui Milly.

— Te-am stânjenit?

— Un pic, spuse Milly, încercând să-i zâmbească la rândul ei.

Sentimentul de vinovăție nu-i dădea pace și simțea un nod în stomac, de parcă ar fi fost strâns de o mână de fier.

— Pur și simplu trebuia să le spun tuturor ceea ce simt, zise Simon, mângâindu-i blând părul. Uneori nu-mi vine să cred cât de mult te iubesc.

Milly simți brusc cum dădeau năvală lacrimile.

— Nu, spuse ea. Nu.

— Uită-te la tine! zise Simon, trasând urma unei lacrimi. Oh, iubito. Vrei o batistă?

— Mersi, scânci Milly.

Își șterse fața și inspiră adânc de câteva ori.

— Simon! îi întrerupse o voce voioasă. E rândul tău să dai de băut!

— OK! spuse Simon, zâmbind larg. Doar o clipă.

— Simon, spuse Milly repede. Te superi dacă nu vin cu voi la bar?

— Oh, spuse Simon dezamăgit.

— Mă simt cam obosită, zise Milly. Nu prea mă simt în stare de – arătă înspre ușă – chestia asta.

— Simon! strigă cineva. Vii sau nu vii?

— Stați așa! răspunse Simon. Mângâie blând obrazul lui Milly. Ai prefera să mergem în altă parte, doar noi doi?

Milly se uită la el și se văzu doar cu el într-un restaurant intim. O să se așeze la o măsuță retrasă. Vor lua risotto cu un vin roșu, plăcut. Și încet, pe îndelete, o să-i mărturisească adevărul.

— Nu, spuse. Du-te și distrează-te. Eu cred c-o să mă culc devreme.

— Ești sigură?

— Da. Îl trase spre ea și îl sărută. Du-te. Vorbim mâine.

Când ajunse acasă, nu-și dorea decât să se bage în pat. În timp ce-și scotea hainele, auzi voci dinspre bucătărie și se strâmbă, realizând că s-ar putea să fie mătușa Jean, care a venit mai devreme. Dar, când deschise ușa, o văzu pe Isobel, așezată pe un taburet, purtând o rochie roz de domnișoară de onoare și o ghirlandă de flori uscate în păr.

— Isobel! exclamă, simțind o ușurare subită, mai să-i dea lacrimile. Când te-ai întors?

Isobel își ridică privirea și zâmbi larg.

— Azi după-amiază. M-am întors acasă și ce găsesc? Mi-au dispărut afurisitele de țevi.

— Țevi?

— Țevile de canalizare, zise Isobel. La ce m-aș fi putut referi? Țevile de suflat?

— Isobel o să stea aici până în ziua nunții, zise Olivia, cu gura plină de agrafe. Deși o să ne cam înghesuim când vin mătușa Jean și verii...

— Scapă de Alexander, zise Milly, așezându-se la masă și începând să se joace cu un boboc de trandafir. Atunci o să avem loc.

— Nu te prosti, dragă, zise Olivia. Trebuie să stea aici.

Mai înfipse o agrafă în părul lui Isobel și fixă coroniță.

— Așa, așa e mai bine.

— Dacă spui tu, zise Isobel. Îi zâmbi lui Milly. Ce părere ai?

Milly își ridică privirea și observă pentru prima dată în ce era îmbrăcată Isobel.

— Ce-a pățit rochia ta? întrebă, încercând să nu pară oripilată.

— I-am adăugat niște trandafirași de mătase, spuse Olivia. Nu-i așa că-s drăguți?

Milly întâlni privirea lui Isobel.

— Superbi, zise.

Isobel rânji.

— Fii sinceră. Arăt caraghios?

— Nu, spuse Milly. Se uită la Isobel și se încruntă. Arăți... obosită.

— Asta i-am zis și eu! exclamă triumfătoare Olivia. Arată trasă la față și extenuată.

— Ba nu arăt, zise Isobel iritată.

Milly o studie. Pielea lui Isobel era aproape pământie; părul ei blond, drept, era lipsit de strălucire. Florile din păr nu făceau decât să-i accentueze paloarea feței.

— O să arăți bine în ziua cea mare, zise ea vag. După ce te machiezi un pic.

— A și slăbit, zise Olivia, pe un ton critic. Aproape că trebuie să modificăm rochia.

— N-am slăbit așa mult, zise Isobel. Și oricum, nu contează cum arăt eu. E ziua cea mare a lui Milly, nu a mea. Se uită la Milly. Cum merge?

— Sunt bine, răspunse Milly, întâlnindu-i privirea. Știi tu.

— Mda, zise Isobel. Începu să-și scoată rochia. Păi, cred c-o să urc să mă instalez.

— Vin și eu să te ajut, zise imediat Milly.

— Așa, zise Olivia. Ce fată bună.

Camera lui Isobel era chiar lângă a lui Milly, la ultimul etaj. Acum că se mutase de-acasă, era

folosită uneori pe post de cameră de oaspeți, dar, cel mai adesea, era păstrată liberă, curată și în ordine, așteptând-o să se întoarcă.

— Doamne! exclamă Isobel, deschizând ușa. Ce-i cu toate astea?

— Cadouri de nuntă, zise Milly. Și sunt doar o parte.

Amândouă se uitară tăcute de jur împrejur. Fiecare colțișor de podea era acoperit de teancuri de cutii. Câteva fuseseră deschise: din ele se revărsau hârtie creponată și folie cu bule, lăsând să se întrevadă sticlărie sau porțelanuri.

— Asta ce e? întrebă Isobel, împungând una dintre ele.

— Nu știu, zise Milly. Cred că e o supieră.

— O supieră, repetă Isobel, nevenindu-i să creadă. Ai de gând să faci supă după ce te măriți?

— Bănuiesc, zise Milly.

— Va trebui, acum că ai un vas special pentru asta. Isobel întâlni privirea lui Milly, care începu să chicotească, fără să vrea. Va trebui să stai în fiecare seară acasă și să torni supă cu polonicul din supieră.

— Mai taci! zise Milly.

— Și să bei sherry din cele opt pahare de sherry, continuă Isobel, citind eticheta de pe un alt pachet. Viața de femeie măritată o să fie o petrecere perpetuă.

— Încetează! spuse Milly.

Râdea în hohote, cu ochii luminați de veselie.

— Cuptor electric de pâine. Ei, așa ceva aș vrea și eu. Isobel își ridică privirea. Milly, totul e în regulă?

— Sunt bine, zise Milly. Sunt bine.

Dar hohotele ei de râs se transformaseră în suspine; pe obraji îi picurară deodată lacrimi.

— Milly! Ştiam eu că s-a întâmplat ceva. Isobel veni lângă ea şi îi puse mâinile pe umeri. Ce s-a întâmplat? De ce m-ai sunat când eram la Paris?

— Of Doamne, Isobel! Pe obraji îi şiroiau lacrimi. Totul e pe dos!

— Ce anume?

— Sunt într-un mare bucluc!

— Cum adică? Vocea lui Isobel era alarmată acum. Milly, spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Milly o privi o bună bucată de vreme.

— Vino încoace, spuse într-un final.

Se întoarse în camera ei, aşteptă ca Isobel s-o urmeze şi închise uşa în urma ei. Apoi, în timp ce Isobel o urmărea în tăcere, băgă mâna pe coş, căută un pic şi trase de-acolo un rucsac vechi, legat strâns la gură.

— Ce....

— Stai un pic, spuse Milly, scotocind în el.

Trase de-acolo o gentuţă mai mică şi, din ea, o cutie legată strâns cu sfoară. Trase de sfoară şi o smulse, cu capac cu tot. Rămase fixând câteva clipe cutia deschisă şi apoi i-o întinse lui Isobel.

— OK, zise. Asta s-a întâmplat.

— Drace, făcu Isobel.

În cutie era o fotografie a lui Milly în rochie de mireasă, zâmbind larg, sub o ploaie de confetti. Isobel ridică poza şi o privi mai de-aproape. Uitându-se la Milly, o lăsă din mână şi luă fotografia de dedesubt. În poză erau doi bărbaţi, stând unul lângă altul, unul brunet, celălalt blond. Sub aceasta era o poză în care bărbatul brunet îi săruta mâna lui Milly, care zâmbea afectat spre cameră. Purta voalul aruncat peste umăr şi părea în culmea fericirii.

Fără nici un cuvânt, Isobel parcurse teancul de fotografii. Sub acestea erau câteva bucăţi

decolorate de confetti şi o felicitare micuţă, înflorată.

— Pot? întrebă Isobel, atingând felicitarea.

— Sigur.

În tăcere, Isobel desfăcu felicitarea şi citi dedicaţia: „Celei mai bune mirese din lume. Al tău pe veci, Allan" Îşi ridică privirea.

— Cine naiba e Allan?

— Tu cine crezi că e, Isobel? spuse Milly, cu o voce stridentă. E soţul meu.

Când Milly ajunse la capăt cu povestea, spusă cu multe poticneli, Isobel răsuflă cu zgomot. Se ridică, se îndreptă spre şemineu şi rămase o clipă acolo, fără să spună nimic. Milly, care stătea într-un fotoliu, strângând o pernă la piept, o privi cu teamă.

— Încă nu reuşesc să pricep chestia asta, zise într-un final Isobel.

— Ştiu, zise Milly.

— Chiar te-ai măritat cu un tip ca să poată rămâne în ţară?

— Da, zise Milly.

Se uită la pozele de la nuntă, încă împrăştiate pe podea; la ea însăşi, tânără, plină de viaţă şi fericită. În timp ce povestea, dimensiunea romantică, aventuroasă a ceea ce făcuse o inundase din nou şi, pentru prima dată după ani întregi, avusese nostalgia acelor zile magice, pline de elan, de la Oxford.

— Ticăloşii! Isobel clătina din cap. Probabil că te-au pândit!

Milly se uită lung la sora ei.

— N-a fost aşa, zise.

Isobel îşi ridică privirea.

— Cum adică „n-a fost aşa"? Milly, s-au folosit de tine!

— Ba nu! zise defensiv Milly. I-am ajutat pentru că am vrut. Erau prietenii mei.

— Prieteni, repetă disprețuitor Isobel. Aşa crezi tu? Ei bine, dacă ţi-au fost aşa buni prieteni, cum de nu i-am întâlnit niciodată? Sau nici măcar n-am auzit de ei?

— N-am mai ţinut legătura.

— Şi când s-a întâmplat asta? Imediat după ce ai semnat la starea civilă?

Milly nu răspunse.

— Of, Milly, zise Isobel. Te-au plătit?

— Nu, zise Milly. Mi-au dat un colier.

Atinse involuntar şiragul de perle.

— Ei bine, asta da compensaţie, zise sarcastic Isobel. Ţinând cont că ai încălcat legea de dragul lor. Ţinând cont c-ai fi putut fi pusă sub acuzare. La Home Ofiice investighează cazurile de căsătorie de formă, să ştii! Sau nu ştiai?

— Nu îmi ţine predici, Isobel, spuse Milly cu o voce tremurătoare. Faptul e consumat, OK? Şi nu mai pot să fac nimic în privinţa asta.

— OK, zise Isobel. Uite, îmi pare rău. Probabil că te simţi îngrozitor. Luă una dintre fotografii şi o studie câteva clipe. Ce să-ţi spun, mă mir că ţi-ai asumat riscul de a le păstra.

— Ştiu, zise Milly. A fost o prostie. Dar nu m-am îndurat să le arunc. Sunt tot ce mi-a rămas din toată povestea.

Isobel oftă şi lăsă poza din mână.

— Şi nu i-ai spus niciodată lui Simon despre asta.

Milly clătină din cap, cu buzele strânse.

— Ei bine, trebuie, zise Isobel. Sper că ştii asta.

— Nu pot, zise Milly, închizând ochii. Nu pot să-i spun. Pur şi simplu nu pot.

— Va trebui! spuse Isobel. Înainte ca individul ăla, Alexander, să se hotărască să-i spună ceva.

— S-ar putea să nu-i spună nimic, zise Milly, cu un firicel de voce.

— Dar s-ar putea să-i spună, replică Isobel. Şi nu merită să-ţi asumi riscul. Oftă. Uite ce e, spune-i. N-o să se supere. Sunt o mulţime de oameni divorţaţi.

— Ştiu, zise Milly.

— Nu e nici o ruşine în asta! Eşti divorţată. Ridică din umeri. Se poate şi mai rău.

— Numai că nu sunt, zise Milly, încordată.

— Poftim?

Isobel se uită fix la ea.

— Nu sunt divorţată, zise Milly. Sunt încă măritată.

Se lăsă tăcerea.

— Eşti încă măritată? întrebă şoptit Isobel. Eşti încă *măritată*? Dar, Milly, sâmbătă te măriţi!

— Ştiu! strigă Milly. Crezi că nu ştiu?

Şi, sub privirea îngrozită a lui Isobel, îşi îngropă capul în pernă şi începu să plângă în neştire.

Coniacul era în bucătărie. Când Isobel deschise uşa, sperând să nu fie nimeni prin preajmă, Olivia îşi ridică privirea de lângă telefon.

— Isobel! îi şopti ea teatral. S-a întâmplat o nenorocire teribilă!

— Ce anume? întrebă Isobel, simţind un val de teamă.

— Nu avem destule cărţi de rugăciuni, aşa că oamenii vor trebui să le împartă!

— Oh, zise Isobel, simţind o nevoie subită, aproape irezistibilă, să râdă isteric. Păi, nu-i nimic.

— Nu-i nimic? şuieră Olivia. Toată ceremonia o să pară sărăcăcioasă! Ochii i se îngustară în timp ce o urmărea pe Isobel turnându-şi un pahar de coniac. De ce bei coniac?

— E pentru Milly, zise Isobel. E puţin agitată.

— Totul e în regulă?

— Da, zise Isobel, retrăgându-se. Totul e perfect.

Se întoarse în dormitor, închise uşa şi o bătu pe Milly pe umăr.

— Bea asta, îi zise. Şi linişteşte-te. Totul o să fie în regulă.

— Cum poate să fie în regulă? hohoti Milly. O să iasă totul la iveală. O să se ducă totul de râpă.

— Haide, zise Isobel, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Haide. O rezolvăm noi. Nu-ţi face griji.

— Nu văd cum am putea s-o rezolvăm, zise Milly, ridicându-şi chipul înlăcrimat. Luă o gură de coniac. Am făcut-o de oaie, nu-i aşa?

— Nu, spuse Isobel. Sigur că nu.

Milly râse chinuit.

— Apreciez că încerci, Isobel. Mai luă o gură de băutură. Of, Doamne, am nevoie de-o ţigară. Vrei şi tu una?

— Nu, mersi, zise Isobel.

— Haide, zise Milly, deschizând cu mâinile tremurânde fereastra cu ghilotină. N-o să faci cancer pulmonar de la o amărâtă de ţigară.

— Nu, zise Isobel, după o pauză. Nu, cred că o ţigară nu poate să strice.

Se aşeză pe pervaz. Milly îi întinse o ţigară şi traseră amândouă în piept. De îndată ce fumul

îi umplu plămânii, Milly simți cum i se relaxau toții mușchii.

— Aveam nevoie de asta, zise oftând. Suflă un nor de fum și îl alungă cu mâna pe fereastră. Of, Doamne. Ce belea.

— Ce nu înțeleg, zise cu grijă Isobel, e de ce nu ai divorțat.

— Întotdeauna am avut de gând, zise Milly, mușcându-și buza. Rămăsese să se ocupe Allan. Am primit chiar niște hârtii de la avocații lui. Dar apoi n-a mai ieșit nimic și n-am mai primit nici o veste. N-am ajuns la tribunal, nimic.

— Și n-ai încercat să-i dai de cap? Milly rămase tăcută. Nici măcar atunci când Simon te-a cerut în căsătorie? Tonul lui Isobel se înăsprise. Nici măcar când ai început să planifici nunta?

— Nu știam cum! Allan s-a mutat din Oxford, nu știam unde e, am pierdut toate actele...

— Ai fi putut să mergi la un avocat, nu? Sau la Biroul de Informare a Populației?

— Știu.

— Atunci, de ce...

— Pentru că mi-a fost teamă, bine? Mi-a fost teamă să fac valuri. Milly trase din țigară. Știam că am făcut ceva ilegal. Era posibil ca oamenii să înceapă să iscodească și să pună întrebări. Nu-mi puteam asuma riscul!

— Dar, Milly...

— Pur și simplu n-am vrut să mai afle nimeni. Nimeni. Cât timp nu știa nimeni, mă simțeam... în siguranță.

— În siguranță!

— Da, în siguranță, zise Milly, în defensivă. Nu știa nici un suflet despre asta. Nimeni nu punea întrebări; nimeni nu bănuia nimic! Își ridică privirea spre Isobel. Adică *tu* ai bănuit ceva?

— Cred că nu, zise Isobel, cu inima îndoită.

— Normal că nu. Nimeni n-a bănuit. Milly mai trase un fum, cu mâna tremurândă. Şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât era ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Au trecut câţiva ani şi nimeni încă nu aflase şi, treptat, pur şi simplu... nici n-a mai fost.

— Cum adică nici n-a mai fost? întrebă Isobel exasperată. Milly, te-ai măritat cu bărbatul ăla! Nu poţi să schimbi asta.

— A durat trei minute, într-un birou de stare civilă, spuse Milly. O simplă semnătură, acum zece ani. Îngropată într-o hârţoagă la care n-o să se mai uite nimeni, niciodată. Aia nu-i o căsătorie, Isobel. E un petic de hârtie. Nu înseamnă nimic!

— Şi când Simon te-a cerut în căsătorie?

Se lăsă o tăcere adâncă.

— M-am gândit să-i spun, zise într-un final Milly. Sincer. Dar, până la urmă, pur şi simplu mi s-a părut fără rost. N-are nimic de-a face cu noi. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile. N-avea nevoie să ştie.

— Şi-atunci ce-aveai de gând? întrebă uluită Isobel. Să devii *bigamă*?

— Prima n-a fost o căsătorie adevărată, spuse Milly, evitându-i privirea. Nu se pune.

— Cum adică? exclamă Isobel. Sigur că se pune! Doamne, Milly, cum poţi să fii atât de nătângă? Eşti de necrezut, uneori!

— Of, mai taci, Isobel! strigă Milly furioasă.

— Bine. Tac.

— Bine.

O vreme domni tăcerea. Milly îşi termină ţigara şi o stinse pe pervaz.

— N-ai de gând s-o fumezi pe-a ta? întrebă, fără să se uite la Isobel.

— Nu cred că mai vreau s-o termin. Poţi s-o iei.

— OK.

Milly luă ţigara fumată pe jumătate şi apoi se uită la sora ei, distrasă pe moment.

— Te simţi bine? întrebă. Are dreptate mama, arăţi groaznic.

— Sunt bine, răspunse Isobel laconic.

— Sper că nu suferi de anorexie.

— Nu! râse Isobel. Sigur că nu.

— Păi, ai slăbit...

— Şi tu.

— Da? întrebă Milly, trăgând de hainele de pe ea. Probabil că e din cauza stresului.

— Păi, nu te mai stresa, spuse ferm Isobel. OK? Asta n-ajută la nimic. Îşi trase genunchii la piept, cuprinzându-i cu braţele. Măcar dacă am şti în ce stadiu ajunsese, de fapt, divorţul.

— N-a ajuns nicăieri, zise Milly amărâtă. Ţi-am zis. N-am ajuns la tribunal.

— Şi ce? Nu trebuie să te înfăţişezi la tribunal ca să obţii divorţul.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da! exclamă Milly. Aşa a fost în *Kramer contra Kramer*.

— Pentru Dumnezeu, Milly! exclamă Isobel. Chiar nimic nu ştii? Acolo se judecau pentru tutelă.

Se lăsă o pauză şi apoi Milly zise:

— Ah!

— Dacă e vorba doar de divorţ, te reprezintă avocatul la tribunal.

— Ce avocat? Eu n-am avocat.

Milly trase un ultim fum din ţigara lui Isobel şi apoi o stinse. Isobel rămăsese tăcută, cu fruntea

încreţită, gânditoare. Apoi, deodată, îşi ridică privirea.

— Ei bine, poate n-ai nevoie. Poate că Allan a rezolvat de unul singur cu divorţul.

Milly se uită lung la ea.

— Vorbeşti serios?

— Nu ştiu. E posibil.

Milly înghiţi în sec.

— Atunci, e posibil să fiu totuşi divorţată?

— Nu văd de ce nu. Teoretic vorbind.

— Ei bine, cum pot să aflu? întrebă agitată Milly. De ce n-am primit nici o veste? Există undeva o listă oficială cu toate divorţurile? Doamne, dacă aş afla că sunt divorţată, de fapt...

— Sunt sigură că există, zise Isobel. Dar există o cale mai rapidă.

— Care?

— Fă ceea ce ar fi trebuit să faci acum atâta amar de ani. Sună-ţi soţul.

— Nu pot, răspunse imediat Milly. Nu ştiu unde e.

— Păi, atunci găseşte-l!

— Nu pot.

— Ba sigur că poţi!

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep! Şi, oricum...

Milly se opri şi-şi întoarse privirea.

— Ce e?

Milly îşi aprinse încă o ţigară, cu mâinile tremurânde, fără să zică nimic.

— Ce e? repetă iritată Isobel.

— Nu vreau să vorbesc cu el, OK?

— De ce nu?

Isobel studie chipul lui Milly, care-şi plecase privirea.

— De ce nu, Milly?

— Pentru că ai dreptate, exclamă deodată Milly, cu ochii în lacrimi. Ai dreptate, Isobel! Ei doi nu mi-au fost niciodată prieteni, nu-i aşa? Doar s-au folosit de mine. Au pus mâna pe ce-au putut. În toţi anii ăştia, i-am considerat prietenii mei. Se iubeau atât de mult şi am vrut să-i ajut...

— Milly...

— Ştii, le-am scris după ce m-am întors, zise Milly, cu privirea pierdută în noapte. Allan îmi răspundea odată la scrisori. Întotdeauna mi-am propus să mă întorc într-o zi şi să le fac o surpriză. Apoi, treptat, n-am mai ţinut legătura. Dar tot îi consideram prietenii mei. Îşi ridică privirea spre Isobel. Nu ştii cum a fost la Oxford. A fost ca o poveste de dragoste neaşteptată între noi trei. Ne plimbam cu barca, mergeam la picnicuri şi vorbeam până târziu în noapte... Se întrerupse. Iar ei probabil că râdeau pe seama mea în tot timpul ăsta, nu-i aşa?

— Nu, zise Isobel. Sunt sigură că n-a fost aşa.

— M-au prins în plasă, zise Milly, pe un ton amar. O prostuţă tânără şi naivă care făcea tot ce îi cereau ei.

— Uite ce e, nu te mai gândi la asta, spuse Isobel, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Asta a fost acum zece ani. S-a terminat. E în trecut. Trebuie să priveşti înainte. Trebuie să te interesezi de divorţ.

— Nu pot, zise Milly, clătinând din cap. Nu pot să vorbesc cu el. Probabil c-o să... râdă de mine.

Isobel oftă.

— Va trebui s-o faci.

— Dar ar putea fi oriunde, zise neajutorată Milly. A dispărut pur şi simplu, fără urmă!

— Milly, trăim în epoca informației, spuse Isobel. Nimeni nu dispare fără urmă. Scoase un stilou din buzunar și rupse o bucată de carton de la una din cutiile de cadouri. Acum haide, zise energic. Spune-mi vechea lui adresă. Și numele părinților. Și a lui Rupert, și părinții lui. Și oricine altcineva care-i cunoștea.

O oră mai târziu, Milly își ridică privirea de la telefon, cu o expresie triumfătoare.

— S-ar putea să fie ăsta! exclamă. Îmi dau un număr de telefon!

— Aleluia! zise Isobel. Să sperăm că el e.

Se uită la harta rutieră pe care-o ținea în poală, deschisă la index. Durase ceva până ce Milly își amintise că tatăl lui Rupert fusese director de școală în Cornwall și încă puțin până să-și amintească, după mai multe încercări, că numele satului începea cu litera „T". De atunci parcurseseră indexul, cerând de fiecare dată la informații numărul domnului Carr.

— Ei bine, ăsta e, spuse Milly, lăsând receptorul în furcă și uitându-se la șirul de cifre.

— Grozav, zise Isobel. Ei bine, formează-l, ce mai aștepți?

— OK, zise Milly, inspirând adânc. Să vedem dacă avem numărul bun.

Ar fi trebuit să fac asta mai demult, își zise, cu un sentiment de vinovăție, în timp ce lua receptorul. Aș fi putut s-o fac oricând. Dar, chiar în timp ce forma, se simți copleșită de amărăciune din cauza a ceea ce trebuia să facă. Nu voia să stea de vorbă cu Rupert. Și nici cu Allan. Voia să uite că existaseră vreodată, ticăloșii; să-și șteargă amintirea lor din minte.

— Alo?

Deodată în receptor răsună vocea unui bărbat şi Milly tresări speriată.

— Alo? repetă bărbatul.

Milly îşi înfipse unghiile în palmă.

— Alo, zise ea precaut. Domnul Carr?

— Da, la telefon.

Părea plăcut surprins că îi ştia numele.

— Oh, bun, zise Milly, dregându-şi glasul. Aş putea... aş putea să vorbesc cu Rupert, vă rog?

— Mă tem că nu e aici, zise bărbatul. Aţi încercat să-l sunaţi la numărul din Londra?

— Nu, nu-l am, zise Milly, uimită de cât de degajată părea vocea ei.

Îi aruncă o privire lui Isobel, care încuviinţă din cap.

— Sunt o veche prietenă de la Oxford. Voiam doar să ştiu ce mai face.

— Ah, ei bine, acum s-a mutat la Londra. Lucrează ca avocat, ştii, e în Lincoln's Inn[1]. Dar stai să-ţi dau numărul lui de acasă.

În timp ce scria numărul, Milly se simţi inundată de un val de uimire. Fusese atât de simplu. Ani de zile se gândise la Rupert şi la Allan ca la două persoane dispărute pentru totdeauna din viaţa ei; figuri înceţoşate care puteau fi oriunde în lume, pe care n-avea să le mai vadă vreodată. Şi totuşi, iat-o stând de vorbă cu tatăl lui Rupert şi doar un apel o despărţea de convorbirea cu Rupert însuşi. În câteva clipe, avea să-i audă vocea. Oh, Doamne.

— Ne-am cunoscut? întrèba tatăl lui Rupert. Ai studiat la Corpus?

---

1. Una din cele patru societăţi ale avocaţilor pledanţi din Londra (n. t.).

— Nu, nu, răspunse Milly grăbită. Îmi cer scuze, trebuie să închid. Mulţumesc foarte mult.

Lăsă receptorul în furcă şi rămase câteva clipe cu privirea aţintită asupra lui. Apoi inspiră adânc, îl ridică din nou şi, înainte să apuce să se răzgândească, formă numărul lui Rupert.

— Alo, îi răspunse o voce feminină, amabilă.

— Alo, spuse Milly, înainte să-şi piardă curajul. Aş putea vorbi cu Rupert, vă rog? E ceva important.

— Desigur. Pot să-i spun cine-l caută?

— Sunt Milly. Milly de la Oxford.

În aşteptarea fetei, Milly răsuci firul telefonului între degete, încercând să-şi păstreze calmul. Nu îndrăzni să întâlnească privirea lui Isobel, de teamă că ar putea claca. Zece ani erau o perioadă îndelungată. Oare ce fel de om era Rupert acum? Ce-avea să-i spună? Se auzea muzică în surdină şi ea şi-l imagină întins pe podea, fumând o ţigară cu iarbă, ascultând jazz. Sau poate că era aşezat într-un fotoliu vechi îmbrăcat în catifea, jucând cărţi şi bând whisky. Poate că juca un joc de cărţi cu Allan. Milly simţi un val fulgerător de emoţii. Poate că, cât de curând, avea să-l audă pe Allan la celălalt capăt al firului.

Deodată auzi din nou vocea fetei.

— Îmi pare rău, zise, dar Rupert e puţin prins în momentul de faţă. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu neapărat, zise Milly. Dar ar putea să mă sune el când poate?

— Desigur, zise fata.

— Numărul este 89406, cu prefixul de Bath.

— L-am notat.

— Minunat, zise Milly.

Se uită la mâzgăliturile de pe carneţelul ei, simţind o uşurare subită. Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă; era mai uşor decât îşi închipuise.

— Sunteți colega de apartament a lui Rupert? adăugă, pe un ton de conversație. Sau doar o prietenă?

— Nu, nici una, nici alta, zise fata părând surprinsă. Sunt soția lui Rupert.

Capitolul 6

Rupert Carr era aşezat lângă şemineul casei lui din Fulham, tremurând de frică. După ce puse receptorul în furcă, Francesca îi aruncă o privire curioasă şi simţi un gol în stomac. Oare ce-i zisese Milly soţiei lui? Ce-i zisese exact?

— Cine e Milly? întrebă Francesca, sorbind din paharul de vin. De ce nu vrei să vorbeşti cu ea?

— Doar o f-fată ciudată pe care am cunoscut-o cândva, zise Rupert, blestemându-se că se bâlbâia. Dădu din umeri, încercând să pară degajat, dar buzele îi tremurau şi faţa i se înroşise de panică. Habar n-am ce vrea. O s-o sun mâine de la birou.

Făcu un efort să-şi ridice privirea şi să înfrunte ochii soţiei lui.

— Dar acum vreau să-mi repet lectura.

— OK, zise ea, zâmbind.

Veni şi se aşeză lângă el pe canapea – o canapea elegantă Colefax & Fowler pe care o primiseră cadou de nuntă de la unul dintre unchii ei bogaţi. În faţa acesteia stătea o canapea identică pe care şi-o cumpăraseră singuri; pe aceasta erau aşezaţi Charlie şi Sue Smith-Halliwell, cei mai buni prieteni ai lor. Savurau împreună un pahar de vin înainte de a pleca la vecernia de la

Biserica St Catherine, la care Rupert avea să citească. Acum le evita privirea, cu ochii aţintiţi la textul din Biblie. Dar cuvintele îi pluteau dinaintea ochilor, iar degetele lăsau urme umede pe pagină.

— Îmi cer scuze, Charlie, zise Francesca.

Întinse mâna spre aparatul din spatele ei, de unde se revărsa vocea lui Kiri Te Kanawa, şi reduse infinitezimal sonorul.

— Ce spuneai?

— Nimic memorabil, zise Charlie, râzând. Pur şi simplu cred că e de datoria celor ca noi – arătă spre cei de faţă – să încurajăm tinerele familii să vină la biserică.

— În loc să-şi petreacă dimineţile de duminică la Homestore, zise Francesca, şi apoi se încruntă. Oare Homestore îi zice?

— La urma urmei, zise Charlie, familia stă la baza societăţii.

— Da, Charlie, dar tocmai asta e, că nu mai e aşa! exclamă deodată Sue, pe un ton care sugera că mai avuseseră această discuţie. Familia e ceva demodat! În ziua de azi nu mai auzi decât de părinţi singuri şi de lesbiene...

— Aţi citit, întrebă Francesca, despre noua versiune a Noului Testament, pentru homosexuali? Trebuie să recunosc, pe mine m-a şocat.

— Toată treaba asta îmi provoacă greaţă, zise Charlie, strângând în mână paharul de vin. Oamenii ăştia sunt nişte aberaţii ale naturii.

— Da, dar nu poţi să-i ignori, zise Sue. Poţi? Nu poţi să faci abstracţie de un întreg grup. Oricât de rătăciţi ar fi. Tu ce părere ai, Rupert?

Rupert îşi ridică privirea. Simţi un nod în gât.

— Îmi pare rău, reuşi să îngaime. N-am fost atent.

— Oh, scuze, zise Sue. Încerci să te concentrezi, nu-i aşa? Îi zâmbi larg. O să te descurci de minune. Aşa faci întotdeauna. Şi nu te bâlbâi niciodată când citeşti în biserică, nu e nostim?

— Aş zice că eşti unul dintre cei mai buni dascăli din biserica noastră, Rupert, zise Charlie, voios. Probabil că de la studiile universitare ţi se trage. La Sandhurst, nu ni s-a predat cine ştie ce retorică.

— Asta nu-i o scuză! exclamă Sue. Dumnezeu ne-a dat tuturor gură şi creier, nu-i aşa? Care e textul de azi?

— Matei 26, zise Rupert. Lepădarea lui Petru.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Petru, repetă Charlie grav. Oare cum va fi fost să fii în poziţia lui Petru?

— Te rog, nu, spuse Francesca, cutremurându-se. Când mă gândesc cât de aproape am fost de a-mi pierde credinţa...

— Da, dar nu te-ai lepădat niciodată de Hristos, nu? zise Sue. Întinse mâna şi i-o strânse pe a Francescăi. Chiar şi în ziua după ce s-a întâmplat nenorocirea, când am venit să te văd la spital.

— Eram atât de furioasă, zise Francesca. Şi ruşinată. Mă simţeam ca şi cum nu meritam să am un copil.

Îşi muşcă buza.

— Da, dar meriţi, zise Charlie. Amândoi meritaţi. Şi o să-l aveţi. Nu uitaţi, Domnul e cu voi.

— Ştiu, zise Francesca, uitându-se la Rupert. Chiar e cu noi, nu-i aşa, dragule?

— Da, zise Rupert, simţindu-se ca şi cum cuvântul i-ar fi fost smuls cu forţa. Domnul e cu noi.

Dar Domnul nu era cu el. Ştia că nu e cu el. În timp ce ieşeau din casă şi o porneau spre St Catherine – aflată la zece minute distanţă, într-o piaţetă din Chelsea –, Rupert se trezi mergând în urma celorlalţi. Simţea nevoia de a încetini pasul, încât să rămână singur. Şi-ar fi dorit să fie uitat, trecut cu vederea. Dar asta nu se putea. Nimeni de la St Catherine nu era niciodată uitat. Oricine îndrăznea să-i treacă pragul devenea pe dată un membru al familiei. Vizitatorii ocazionali erau întâmpinaţi cu braţele deschise, cu zâmbete entuziaste, erau trataţi ca şi cum erau importanţi şi toată lumea îi iubea, erau îndemnaţi să revină. Majoritatea reveneau. Cei care nu reveneau erau sunaţi cu voioşie – „Voiam doar să vedem ce mai faci. Ştii, ţinem la tine. Chiar ţinem". Scepticii erau întâmpinaţi aproape şi mai entuziast decât cei credincioşi. Erau încurajaţi să se ridice şi să-şi exprime îndoielile; cu cât erau mai convingătoare argumentele lor, cu atât mai larg zâmbeau ceilalţi. Membrii congregaţiei St Catherine zâmbeau mult. Îşi purtau fericirea la vedere; umblau învăluiţi într-o aură de certitudine.

Tocmai această certitudine îl atrăsese pe Rupert la St Catherine. În decursul primului an în Barou, chinuit de îndoieli existenţiale, îl cunoscuse pe Tom Jones, avocat şi el. Tom era o fire prietenoasă şi deschisă. Avea o viaţă socială solidă, construită în jurul congregaţiei. Avea răspunsuri la toate întrebările – şi, când nu ştia răspunsul, ştia unde să-lcaute. Era cel mai fericit om pe care-l întâlnise vreodată Rupert. Iar Rupert, care, la momentul acela, credea că nu va mai cunoaşte vreodată fericirea, se aruncase, cu disperare aproape, în stilul de viaţă al lui Tom; în creştinism;

în căsnicie. Acum viața lui avea o formă regulată, un sens, pe care le savura. Era căsătorit cu Francesca de trei ani, ani în care fusese mulțumit, aveau o casă confortabilă, cariera lui mergea bine.

Nimeni nu știa despre viața lui dinainte. Nimeni nu știa despre Allan. Nu-i vorbise nimănui despre asta. Nici Francescăi, nici lui Tom, nici vicarului. Nici măcar lui Dumnezeu.

Tom îi aștepta la intrare. Purta, ca și Rupert și Charlie, hainele de birou – un costum pe comandă, cămașă Thomas Pink, cravată de mătase. Toți bărbații care veneau la St Catherine purtau aceleași haine, aveau aceeași tunsoare și aceleași inele de aur cu sigiliu. În weekend, purtau cu toții pantaloni de pânză și cămăși Ralph Lauren în stil *casual* sau costume de tweed de vânătoare.

— Rupert! Mă bucur să te văd. Ești gata de lectură?

— Absolut! zise Rupert.

— Bravo!

Tom îi zâmbi și Rupert simți un fior pe șira spinării. Același fior pe care-l simțise când îl întâlnise prima dată pe Tom.

— Sper că vei dori să ne citești și la următorul seminar biblic.

— Desigur, zise Rupert. Ce vrei să pregătesc?

— Vorbim mai târziu despre asta, zise Tom.

Îi zâmbi din nou și se îndepărtă – și, absurd, Rupert simți o urmă de dezamăgire.

În fața lui, Francesca și Sue își salutau prietenii, îmbrățișându-i cu căldură. Charlie dădea mâna energic cu un vechi coleg de școală. Oriunde se uita, dădea cu ochii de o mulțime de membri ai profesiilor liberale, îmbrăcați elegant.

— L-am întrebat pe Iisus, zise o voce în spatele lui. L-am întrebat pe Iisus şi a doua zi m-am trezit cu răspunsul în minte. Aşa că m-am întors la clientul meu şi i-am zis...

— Oare de ce nu se pot controla oamenii ăştia, asta nu pricep şi pace! tocmai exclama Francesca. Vocea îi era tăioasă şi ochii îi străluceau un pic. Toate mamele astea singure, care nu se pot întreţine...

— Dar, pe de altă parte, gândeşte-te din ce medii provin, îi răspunse o femeie blondă, care purta un taior Armani. Îi zâmbi afabil. Au nevoie de sprijinul şi îndrumarea noastră. Nu să fie judecate.

— Ştiu, mormăi Francesca. Dar e foarte greu.

Inconştient, îşi duse mâna la pântecele plat şi Rupert simţi o undă de compasiune pentru ea. Ţâşni înainte şi o sărută pe ceafă.

— Nu-ţi face griji, îi şopti. O să avem un copil. Aşteaptă numai.

— Dar dacă Dumnezeu nu vrea să am un copil? zise Francesca, întorcându-se şi întâlnindu-i privirea. Ce ne facem atunci?

— Vrea, zise Rupert, încercând să pară sigur pe sine. Sunt sigur că vrea.

Francescă oftă şi-i întoarse din nou spatele, iar Rupert simţi o împunsătură de panică. Nu ştia răspunsurile. De unde să le ştie? Era un creştin născut a doua oară de mai puţin timp decât Francesca, era mai puţin familiarizat cu Scripturile decât ea, ajunsese la un grad inferior celui atins de ea, ba chiar câştiga mai puţini bani decât ea. Şi totuşi ea îi acorda mereu întâietate. Insistase asupra promisiunii de a-i fi supusă; îi cerea sfatul în tot ce făcea.

Treptat, mulțimea se risipi, aliniindu-se în strane. Unii îngenuncheaseră, alții stăteau așezați, privind înainte cu un aer nerăbdător, unii continuau să vorbească. Mulți țineau în mână bancnote noi-nouțe, pregătiți pentru colectă. Suma de bani care se strângea după fiecare slujbă la St Catherine era aproximativ egală cu suma adunată într-un an la bisericuța din Cornwall unde mergea Rupert când era copil. Congregația de-aici își permitea să facă donații extravagante fără ca stilul lor de viață să aibă de suferit: continuau să conducă mașini scumpe, să mănânce delicatese și să se plimbe în străinătate. Erau publicul ideal pentru companiile de publicitate, își zise Rupert; dacă biserica ar vinde spațiu publicitar în incintă, ar face o avere. Fără să vrea, pe chip îi flutură un zâmbet. Era genul de comentariu pe care l-ar fi făcut Allan.

— Rupert!

Vocea lui Tom îi întrerupse firul gândurilor.

— Vino și așază-te în față.

— Că bine zici, spuse Rupert.

Se așeză pe scaunul rezervat pentru el și se uită la membrii congregației dinaintea lui. Îl întâmpinară chipuri cunoscute; câteva zâmbete prietenoase. Rupert încercă să zâmbească la rându-i. Dar, deodată, se simți stânjenit de cei cinci sute de ochi creștini ațintiți asupra lui. Oare ce vedeau? Drept cine-l luau? Îl năpădi o teamă copilăroasă. Ei cred cu toții că sunt asemenea lor, se trezi gândind. Dar nu sunt. Sunt altfel.

Se auziră primele acorduri de orgă și toată lumea se ridică în picioare. Rupert se ridică și el, privind ascultător pagina gălbuie. Melodia imnului era veselă, versurile erau optimiste și reconfortante.

Dar el nu se simțea optimist, ci înveninat. Nu putea să cânte, gândurile îi reveneau, în cercuri obsesive. Ei cred cu toții că sunt asemenea lor, își repeta în minte. Dar nu sunt. Sunt altfel.

Dintotdeauna fusese altfel. Copil fiind, în Cornwall, fusese fiul directorului școlii; i se acordase un loc aparte dinainte să aibă un cuvânt de spus. În timp ce tații altor băieți conduceau tractoare și beau bere, tatăl lui citea din poeții greci și îi sancționa pe prietenii lui Rupert. Domnul Carr fusese un director îndrăgit – cel mai îndrăgit pe care-l avusese vreodată școala –, dar asta nu-l ajutase cu nimic pe Rupert, care era din naștere studios, timid și nu prea bun la jocuri. Băieții râdeau de el și fetele nu-l băgau în seamă. Treptat, Rupert căpătase un bâlbâit defensiv și o înclinație spre solitudine.

Apoi, în jurul vârstei de 13 ani, trăsăturile sale copilăroase lăsaseră loc unei frumuseți radiante și lucrurile se agravaseră exponențial. Deodată fetele au început să se țină după el, chicotind și făcându-i avansuri; deodată ceilalți băieți îl priveau cu invidie. Pentru că era atât de chipeș, se presupunea că putea avea orice fată își dorea; mai mult, că o făcuse deja. Aproape în fiecare sâmbătă, Rupert mergea cu câte o fată la film, se așeza cu ea în fundul sălii și o cuprindea cu brațul în văzul tuturor. În lunea următoare, ea chicotea isteric cu prietenele ei, flutura din gene și făcea aluzii. I s-adus buhul. Spre surprinderea lui Rupert, nici una dintre fete nu a dezvăluit vreodată faptul că avansurile sale se limitau la un sărut de noapte bună. La 18 ani, ieșise deja cu toate fetele din școală și era în continuare virgin.

Își închipuise că la Oxford lucrurile se vor schimba. Că-și va găsi locul. Că va găsi alt tip de fete; că lucrurile vor intra pe un făgaș normal. Sosise bronzat și în perfectă formă după o vară petrecută pe plajă și atrăsese imediat atenția. Fusese înconjurat de fete; fete fermecătoare, inteligente. Genul de fete la care visase întotdeauna.

Atâta doar că, acum că le putea avea, nu le dorea. Nu simțea nici o dorință pentru fetele pe care le întâlnea, fete cu fruntea înaltă, care-și treceau degetele prin păr, cu un aer serios, intelectual. Ce îl fascina erau bărbații de la Oxford. Bărbații. Îi privea pe furiș în timpul cursurilor, îi urmărea pe stradă, se așeza din ce în ce mai aproape de ei în baruri. Studenți spilcuiți de la Drept, purtând costume cu vestă; studenți la franceză cu părul tuns periuță și ghete Doc Marten. Membrii societății de artă dramatică, care se revărsau în cârciumă după câte un spectacol, machiați și sărutându-se în joacă pe buze.

Din când în când, câte unul dintre acești bărbați își ridica privirea, îl observa pe Rupert privindu-i și-l invita să se alăture grupului. De câteva ori i se făcuseră deschis avansuri. Dar, de fiecare dată, el dăduse înapoi, îngrozit. Nu putea fi atras de acești bărbați. Nu putea fi gay. Pur și simplu nu se putea.

La sfârșitul primului său an la Oxford, era încă virgin și mai singur decât fusese vreodată. Nu făcea parte din nici un grup anume; nu avea iubită; nu avea iubit. Pentru că era atât de chipeș, alți studenți îi luau timiditatea drept rezervă. Îi atribuiau o încredere în sine și o aroganță pe care nu le avea; își închipuiau că are o viață socială în afara colegiului; îl lăsau în pace. Spre sfârșitul ultimului semestru, își petrecea

majoritatea nopţilor bând whisky de unul singur în camera lui.

Şi apoi fusese trimis pentru un seminar suplimentar la Allan Kepinski, un american venit cu o bursă de cercetare la Keble. Discutaseră despre *Paradisul pierdut*, din ce în ce mai prinşi, în timp ce se lăsa seara. La sfârşitul seminarului, Rupert era îmbujorat la faţă, prins de dezbatere şi de atmosfera intensă dintre ei. Allan era aplecat înainte, în faţa lui Rupert, şi chipurile lor aproape că se atingeau.

Şi apoi, fără un cuvânt, Allan se aplecase şi mai mult în faţă şi îşi lipise buzele de ale lui Rupert. Un fior fierbinte străbătuse trupul lui Rupert. Închisese ochii, dorindu-şi ca Allan să-l sărute din nou, să vină şi mai aproape de el. Şi, încet, cu blândeţe, Allan îl îmbrăţişase şi îl trăsese jos pe covor, într-o nouă lume.

După aceea, Allan îi explicase lui Rupert ce risc îşi asumase făcând primul pas.

— Ai fi putut să mă arunci în închisoare, zisese, cu vocea lui uşor ironică, mângâind părul ciufulit al lui Rupert. Sau, cel puţin, să faci astfel încât să fiu trimis acasă cu primul avion. Nu e foarte etic să le faci avansuri studenţilor.

— La naiba cu etica, zisese Rupert, trântindu-se pe spate. Tremura de uşurare, de sentimentul eliberării. Dumnezeule, mă simt incredibil. N-am ştiut niciodată...

Se întrerupse.

— Nu, zisese amuzat Allan. Nici nu m-am gândit că ai şti.

Vara aceea i-a rămas întipărită în minte lui Rupert ca un interval de fericire desăvârşită, îmbătătoare. I se dăruise cu totul lui Allan, îşi petrecuse întreaga vacanţă de vară cu el, făcând dragoste

cu el, iubindu-l și respectându-l. Părea că nu mai există sau nu mai contează nimeni altcineva.

Fata aceea, Milly, nu-l interesase câtuși de puțin. Allan fusese cucerit de ea – o considerase fermecătoare prin naivitatea ei; fusese amuzat de inocența ei. Pentru Rupert însă nu fusese decât încă o fată prostuță, superficială. O pierdere de timp, de spațiu, o rivală care-i distrăgea atenția lui Allan.

— Rupert?

Femeia de lângă el îi dădu un ghiont și Rupert realiză că se terminase cântarea. Se așeză repede și încercă să se adune.

Dar gândul la Milly îl tulburase; acum nu mai putea să se gândească la nimic altceva. „Milly de la Oxford", se prezentase ea, în seara aceasta. Rupert simți un fior de teamă împletită cu furie la amintirea numelui ei rostit de soția lui. Oare ce-i venise să-lsune după zece ani? De unde făcuse rost de numărul lui? Nu-și dădea seama că totul se schimbase? Că nu mai era gay? Că totul fusese o greșeală cumplită?

— Rupert! Trebuie să citești! Șopti răstit femeia de lângă el și Rupert reveni brusc în prezent.

Lăsă cu grijă coala din mână, își luă Biblia și se ridică. Se îndreptă încet spre pupitru, puse Biblia pe el și se întoarse spre congregație.

— Azi voi citi din Evanghelia după Matei, spuse. Tema este lepădarea. Cum putem trăi împăcați cu noi înșine dacă ne lepădăm de cel pe care-l iubim?

Deschise Biblia cu mâinile tremurânde și inspiră adânc. Citesc aceste cuvinte pentru Dumnezeu, își zise – ca toți dascălii de la St Catherine. Citesc pentru Hristos. În minte îi apăru imaginea unui chip grav, trădat și simți o împunsătură bine cunoscută de vinovăție. Dar nu era chipul lui Hristos, ci al lui Allan.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Milly şi Isobel aşteptară ca primii patru oaspeţi să ia cu asalt bucătăria şi apoi se furişară din casă înainte ca Olivia să apuce să le întrebe unde pleacă.

— OK, zise Isobel, când ajunseră la maşină. Cred că e un rapid care pleacă la 8:30 spre Londra. Ar trebui să-l prinzi.

— Şi dacă zice ceva? întrebă Milly, ridicându-şi privirea spre fereastra lui Alexander, care avea perdelele trase.

Buzele începură să-i tremure în gerul dimineţii.

— Dacă îi zice ceva lui Simon cât lipsesc eu?

— N-o să zică nimic, spuse ferm Isobel. Simon va fi toată dimineaţa la birou, nu-i aşa? Alexander nu va putea să ia legătura cu el. Şi, până atunci, vei şti cel puţin. Deschise portiera maşinii. Haide, urcă.

— N-am dormit toată noaptea, zise Milly, în timp ce Isobel demară. Eram prea agitată. Îşi încolăci o şuviţă de păr pe deget şi-apoi îi dădu drumul. Zece ani am crezut că sunt măritată. Şi acum... poate că nu mai sunt!

— Milly, nu ştii sigur, zise Isobel.

— Ştiu, spuse Milly. Dar e logic, nu-i aşa? De ce ar demara Allan procedurile de divorţ pentru

ca apoi să nu le mai ducă la capăt? *Sigur* le-ar fi dus la capăt.

— Poate.

— Nu mai fi așa pesimistă, Isobel! Doar tu ai zis...

— Știu. Și sper sincer că ești divorțată. Îi aruncă o privire lui Milly. Dar nu m-aș apuca să sărbătoresc înainte să afli ce și cum.

— Nu sărbătoresc, zise Milly. Nu încă. Sunt doar... optimistă.

Se opriră la semafor, uitându-se la un șir de copii în hăinuțe roșii, identice, de sibir, care traversau.

— Desigur, zise Isobel, dacă fermecătorul tău amic Rupert ar fi binevoit să te sune, deja ai fi putut să iei legătura cu Allan. Poate că ai fi știut deja cum stai.

— Știu, spuse Milly. Ticălosul. Să mă *ignore* așa. Probabil știe că sunt la ananghie. Ce alt motiv aș avea să-l sun? Vocea ei crescu în intensitate exasperată. Cum poate cineva să fie atât de egoist?

— Majoritatea oamenilor sunt egoiști, spuse Isobel. Crede-mă.

— Și cum de e însurat acum?

Isobel ridică din umeri.

— Ai aflat răspunsul. De-asta nu te-a sunat.

Milly desenă un cerc pe geamul aburit și se uită, prin acesta, la străzile pe lângă care treceau. Navetiștii mergeau grăbiți de-a lungul trotuarelor, transformând zăpada proaspăt așternută în mocirlă; uitându-se în treacăt la afișele viu colorate ce anunțau „Solduri" în vitrinele magazinelor.

— Așadar, ce-ai de gând să faci? o întrebă deodată Isobel. Dacă afli că ești divorțată?

— Ce vrei să spui?

— O să-i spui lui Simon?

Tăcere.

— Nu ştiu, zise încet Milly. Poate că nu va fi nevoie.

— Dar, Milly...

— Ştiu că ar fi trebuit să-i spun de la bun început, o întrerupse Milly. Ar fi trebuit să-i spun de-acum câteva luni bune şi să lămuresc lucrurile. Făcu o pauză. Dar n-am făcut-o. Şi nu pot să schimb asta. E prea târziu.

— Şi? Ai putea să-i spui acum.

— Dar totul s-a schimbat acum! Urmează să ne căsătorim în trei zile. Totul e perfect. De ce să stric lucrurile cu... asta?

Isobel rămase tăcută şi Milly se uită în jur defensiv.

— Tu crezi, bănuiesc, că ar trebui să-i spun oricum. Tu crezi că nu trebuie să ai secrete faţă de cel pe care-l iubeşti.

— Nu, zise Isobel. De fapt, nu cred asta.

Milly o privi surprinsă. Isobel îi evita privirea; mâinile îi erau încleştate pe volan.

— Se prea poate să iubeşti pe cineva, şi totuşi să-i ascunzi ceva, zise.

— Dar...

— Dacă e ceva care l-ar tulbura zadarnic. Dacă e ceva ce n-are nevoie să ştie. Tonul lui Isobel deveni infinitezimal mai dur. E mai bine ca unele secrete să rămână nespuse.

— Cum ar fi? întrebă Milly, uitându-se lung la ea. Despre ce vorbeşti?

— Nimic.

— Ai şi tu un secret?

Isobel nu răspunse. Preţ de câteva minute, Milly studie chipul surorii ei, încercând să-i

descifreze expresia. Apoi deodată realiză. O revelaţie fulgerătoare, îngrozitoare.

— Eşti bolnavă, nu-i aşa? întrebă, cu vocea tremurândă. Dumnezeule, toate se leagă. De-asta eşti atât de palidă. Ai ceva foarte grav – şi nu ne spui! Crezi că e mai bine să rămână nespus secretul! aproape că ţipă Milly. Cum aşa, până când *mori*?

— Milly! se răsti Isobel. N-o să mor. Nu sunt bolnavă.

— Ei bine, care e secretul tău, atunci?

— N-am zis că aş avea vreun secret. Vorbeam ipotetic. Isobel parcă. Am ajuns.

Deschise portiera şi, fără să se uite la Milly, coborî.

Cu inima îndoită, Milly o urmă. Când ajunse în holul principal, un tren trase la peron şi un şir de călători începu să coboare. Oameni relaxaţi, fericiţi, cu bagaje în mână, făcându-le cu mâna prietenilor. Oameni pentru care cuvântul „nuntă" evoca fericire şi sărbătoare.

— Oh, Doamne, zise, prinzând-o din urmă pe Isobel. Nu vreau să merg. Nu vreau să aflu. Vreau să uit de tot.

— Trebuie să mergi. N-ai de ales.

Deodată Isobel se schimbă la faţă.

— Du-te să-ţi iei bilet, spuse, cu respiraţia tăiată. Mă întorc imediat.

Şi, spre uimirea lui Milly, o luă la fugă spre toaletă. Milly rămase uitându-se după ea o clipă şi apoi făcu stânga împrejur.

— Un bilet dus-întors pentru Londra, îi ceru fetei de la ghişeu.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu Isobel? Nu era bolnavă, dar nici bine nu-i era. Nu putea să fie însărcinată – n-avea nici un iubit.

— Gata, zise Isobel, reapărând lângă ea. Ai luat tot?

— Ești însărcinată! îi șopti Milly. Nu-i așa?

Isobel făcu un pas înapoi. Parcă ar fi primit o palmă.

— Nu! zise.

— Ba da. E evident.

— Trenul pleacă într-un minut, spuse Isobel, uitându-se la ceas. O să-l pierzi.

— Ești însărcinată și nici măcar mie nu mi-ai zis! La naiba, Isobel, ar fi trebuit să-mi spui. O să fiu mătușă!

— Nu, zise Isobel, cu o voce încordată. N-o să fii.

Milly se uită lung la ea, fără să priceapă. Apoi realiză șocată ce voia să spună Isobel.

— Nu! Nu se poate să faci asta! Nu se poate! Isobel, doar nu vorbești serios?

— Nu știu, nu știu, OK?

Vocea lui Isobel căpătase o notă violentă. Făcu câțiva pași spre Milly, își încleștă pumnii, apoi făcu câțiva pași înapoi, ca un animal în cușcă.

— Isobel...

— Trebuie să prinzi trenul, zise Isobel. Du-te. Se uită la Milly cu ochii strălucitori. Du-te!

— O să prind următorul tren, spuse Milly.

— Nu! N-ai timp. Du-te!

Milly se uită la sora ei câteva secunde, fără să spună nimic. N-o mai văzuse niciodată pe Isobel vulnerabilă până atunci; privelișteа o stânjenea.

— OK, zise. Mă duc.

— Noroc, îi ură Isobel.

— Și vorbim... vorbim despre asta – când mă întorc.

— Poate, spuse Isobel.

Când Milly se uită în urmă din dreptul barierei, pentru a-i face cu mâna, Isobel dispăruse deja.

La întoarcere, Isobel o găsi pe Olivia aşteptând-o în bucătărie.

— Unde e Milly? o întrebă.

— A plecat pentru o zi la Londra, zise Isobel.

— La Londra? Ce naiba caută acolo?

— S-adus să-i ia un cadou lui Simon, spuse Isobel, întinzând mâna spre cutia de biscuiţi.

Olivia se uită lung la ea.

— Vorbeşti serios? Până la Londra? Putea să-i ia un cadou foarte bun şi din Bath!

— Pur şi simplu a avut chef să se ducă la Londra, răspunse Isobel, desfăcând un pachet de biscuiţi digestivi. Are vreo importanţă?

— Da, zise iritată Olivia. Normal că are! Ştii ce zi e azi?

— Da, ştiu, spuse Isobel, muşcând cu poftă dintr-un biscuit. E joi.

— Exact! Au mai rămas doar două zile! Am o mie de lucruri de făcut şi Milly ar fi trebuit să mă ajute. E foarte aiurită!

— Mai las-o, zise Isobel. Are multe pe cap.

— Şi eu la fel, dragă! Trebuie să comand cărţi de rugăciuni în plus şi să verific planul meselor – şi, colac peste pupăză, tocmai a sosit cortul. Cine vine cu mine să-l vadă?

Tăcere.

— Of, Doamne, zise Isobel, îndesând încă un biscuit în gură. Fie.

Simon şi Harry mergeau pe Parham Place. Era o alee largă, elegantă şi scumpă şi, la acea oră matinală, aglomerată – dat fiind că cei care

locuiau în zonă se îndreptau spre slujbele lor – profesii liberale şi sferele înalte ale lumii afacerilor. O brunetă drăguţă care se urca în maşină îi zâmbi lui Simon când trecură pe lângă ea; trei case mai încolo, un grup de constructori erau aşezaţi pe trepte bând ceai din căni aburinde.

— Am ajuns, zise Harry, oprindu-se în dreptul unor trepte de piatră care duceau spre o uşă albastră, strălucitoare. Ai cheile?

Fără un cuvânt, Simon urcă treptele şi băgă cheia în broască. Intră într-un hol spaţios şi deschise o altă uşă, în stânga.

— Haide, zise Harry. Intră.

De cum intră, Simon îşi aminti pe dată de ce el şi Milly se îndrăgostiseră de acest apartament. Era înconjurat de un spaţiu larg deschis; de pereţi albi, tavane înalte şi întinderea vastă a parchetului. Nimic altceva din ce vizitaseră nu se comparase cu el; nicăieri altundeva preţul nu fusese atât de exorbitant.

— Îţi place? îl întrebă Harry.

— E grozav, răspunse Simon, îndreptându-se spre şemineu şi lăsându-şi mâna să alunece pe policioara de deasupra. E grozav, repetă.

Nu se simţea în stare să mai spună altceva. Apartamentul era mai mult decât grozav. Era minunat, perfect. Milly o să-ladore. Dar, stând acolo, uitându-se în jur, nu simţea decât o amărăciune înciudată.

— Tavane bune, înalte, zise Harry.

Deschise un dulap gol, lambrisat, se uită înăuntru şi îl închise la loc. În timp ce se îndrepta spre fereastră, paşii săi răsunau pe parchet.

— Obloane bune, de lemn, zise, bătând într-unul, cu aerul unui cunoscător.

— Obloanele sunt grozave, spuse Simon.

Totul era grozav. Nu reușea să-i găsească nici măcar un cusur.

— Va trebui să luați o mobilă bună, zise Harry, uitându-se la Simon. Ai nevoie de ajutor în privința asta?

— Nu, spuse Simon, mulțumesc.

— Ei bine, oricum, sper să vă placă, zise Harry, ridicând din umeri.

— E un apartament superb, spuse Simon formal. Lui Milly o să-i placă la nebunie.

— Bun, zise Harry. Ea unde e azi?

— La Londra. A plecat într-o misiune misterioasă. Cred că s-adus să-mi ia un cadou.

— Ce de cadouri, zise Harry, pe un ton glumeț. O să ți se urce la cap.

— O s-o aduc diseară să-l vadă, zise Simon, dacă e în regulă.

— E apartamentul tău. Poți să faci ce vrei.

Ieșiră din camera principală într-un hol larg, luminos. Dormitorul mare avea vedere spre grădină: ferestrele lungi dădeau într-un balconaș din fier forjat.

— N-aveți nevoie de mai mult de două dormitoare, zise Harry. Tonul lui avea un aer întrebător. Nu vă gândiți să aveți copii imediat.

— Of, nu, zise Simon. Avem destul timp pentru asta. Milly are doar 28 de ani.

— Oricum...

Harry apăsă pe un întrerupător aflat lângă ușă și becul golaș agățat de tavan se aprinse brusc.

— O să aveți nevoie de abajururi. Sau așa ceva.

— Da, zise Simon, uitându-se la tatăl său. De ce? întrebă. Crezi că ar trebui să avem copii imediat?

— Nu, spuse Harry apăsat. Categoric nu.

— Serios? Dar tu așa ai făcut.

— Știu. Asta a fost greșeala noastră.

Simon se crispă.

— Am fost o greșeală, așadar? întrebă. Rezultatul unei erori omenești?

— Știi că nu asta am vrut să zic, răspunse Harry iritat. Nu mai fi atât de susceptibil, la naiba!

— La ce te aștepți? Tocmai mi-ai spus că nu m-ați vrut.

— Desigur că te-am vrut! Harry făcu o pauză. Doar că nu chiar atunci.

— Ei bine, îmi pare rău că am venit pe nepoftite, zise Simon furios. Dar nu prea am avut un cuvânt de spus în ceea ce privea momentul sosirii mele, este? Nu prea a depins de mine, este?

Harry tresări.

— Uite ce e, Simon. N-am vrut să spun decât că...

— Știu ce-ai vrut să spui! zise Simon, îndreptându-se cu pași mari spre fereastră.

Se uită afară, la grădina acoperită de zăpadă, încercând să-și controleze vocea. Am fost un inconvenient, nu-i așa? Încă mai sunt.

— Simon...

— Ei bine, uite ce e, tată. N-o să te mai deranjez, OK? Simon se întoarse, tremurând. Mulțumesc foarte mult, dar poți să-ți păstrezi apartamentul. Eu și Milly o să ne descurcăm singuri.

Aruncă cheile pe parchetul lustruit și porni grăbit spre ușă.

— Simon! strigă Harry, furios. Ce dracu'? Nu fi imbecil!

— Îmi pare rău că ți-am stat în cale atâția ani, zise Simon, din prag. Dar, de sâmbătă încolo,

ai scăpat de mine. Nu va trebui să mă mai vezi vreodată. Poate că va fi o ușurare pentru amândoi.

Și trânti ușa, lăsându-l pe Harry singur, privind cheile care străluceau în lumina soarelui iernatic.

Arhiva Stării Civile era o sală mare, luminoasă, acoperită de o mochetă verde deschis. Șiruri peste șiruri de indexuri erau aliniate pe rafturi moderne din lemn de plop, împărțite în nașteri, căsătorii și decese. Secțiunea dedicată căsătoriilor era, de departe, cea mai aglomerată. În timp ce Milly își făcea stânjenită loc spre rafturi, o mulțime de oameni se foiau în jurul ei, scoțând indexuri și punându-le la loc, luând notițe pe petice de hârtie și conversând în surdină. Pe perete era un anunț purtând titlul „Noi te ajutăm să-ți faci arborele genealogic". Două doamne între două vârste studiau un index de la 1800. „Charles Forsyth!", tocmai exclama una din ele. „Dar să fie Charles Forsyth *al nostru*?" Nici o persoană nu avea un aer neliniștit sau vinovat. Pentru toți ceilalți, își zise Milly, aceasta era o plăcută îndeletnicire matinală.

Fără a îndrăzni să privească pe cineva în ochi, se îndreptă spre indexurile mai recente și trase unul din ele, abia îndrăznind să se uite în el. Preț de o clipă, nu-l văzu și simți o speranță absurdă. Dar apoi, deodată, îi sări în ochi. HAVILL, MELISSA G. – KEPINSKI. OXFORD.

Lui Milly i se înecară corăbiile. Involuntar, nutrise credința tainică, infinitezimală, că mariajul ei cu Allan scăpase, cumva, prin ochiurile legii. Dar iată-l aici, negru pe alb, putând fi găsit de oricine. Câteva minute de inconștiență petrecute într-un birou de stare civilă din Oxford avuseseră

ca rezultat aceasta dovadă durabilă: o mărturie de neşters care n-avea să dispară niciodată. Se uită la pagină, neputând să se desprindă de ea, până când cuvintele începură să-i plutească dinaintea ochilor.

— Puteţi cere un certificat, să ştiţi.

O voce voioasă o făcu să tresară speriată, acoperindu-şi numele cu mâna. Un tânăr prietenos, care purta un ecuson, stătea chiar în faţa ei.

— Eliberăm copii după certificatele de căsătorie. Le puteţi şi înrăma. Sunt un cadou foarte frumos.

— Nu, mulţumesc, zise Milly. Ideea aproape c-o făcu să râdă isteric. Nu, mulţumesc.

Se uită încă o dată la numele ei şi apoi închise cu putere registrul, ca şi cum încerca să zdrobească acea însemnare.

— De fapt, căutam lista divorţurilor.

— Atunci n-aţi venit unde trebuie! Tânărul zâmbi larg, victorios dinaintea ignoranţei ei. La Somerset House trebuie să mergeţi.

Era cel mai mare cort pe care-l văzuse vreodată Isobel. Se înfoia magnific în bătaia vântului, o ciupercă uriaşă, albă, tronând deasupra maşinilor şi camionetelor parcate lângă ea.

— Drăcie, zise. Cât costă chestia asta?

Olivia se crispă.

— Mai încet, dragă! zise. Ne aude cineva.

— Sunt sigură că ştiu cu toţii cât costă, zise Isobel, uitându-se la şirul de tineri şi tinere care intrau şi ieşeau din cort. Păreau puşi pe treabă: mulţi duceau lăzi, sârmă sau scânduri.

— Acolo o să avem un culoar care va lega cortul de Pinnacle Hall, spuse Olivia, arătând. Şi vestiare.

— Drăcie, spuse din nou Isobel. Arată ca un circ.

— Ei bine, știi, ne-am gândit să aducem un elefant, răspunse Olivia.

Isobel făcu ochii mari.

— Un elefant?

— Pe care să plece fericita pereche.

— N-ar ajunge prea departe călare pe un elefant, zise Isobel, izbucnind în râs.

— Dar o să plece cu elicopterul, spuse Olivia. Nu-i spune lui Milly. E surpriză.

— Oho, zise Isobel. Cu elicopterul.

— Tu ai mers vreodată cu elicopterul? o întrebă Olivia.

— Da, spuse Isobel. De câteva ori. E destul de stresant, de fapt.

— Eu nu, zise Olivia. Nici măcar o dată.

Oftă înfundat, iar Isobel chicoti.

— Vrei să faci schimb cu Milly? Sunt sigură că Simon nu s-ar supăra.

— Nu te prosti, se răsti Olivia. Vino, hai să ne uităm înăuntru.

Își croiră amândouă drum prin zăpadă spre cort și ridicară un capăt.

— La naiba, spuse Isobel încet. Arată și mai mare din interior.

Se uitară amândouă la spațiul vast din jurul lor. Era plin de oameni, care duceau scaune, instalau radiatoare, fixau luminile.

— Nu e așa de mare, zise Olivia îndoită. Odată ce instalează toate mesele și scaunele, o să fie chiar intim. Făcu o pauză. Poate nu chiar intim...

— Ei bine, jos pălăria pentru Harry! spuse Isobel. N-am mai văzut așa ceva.

— Am contribuit și noi! exclamă Olivia iritată. Mai mult decât ți-ai închipui. Și, oricum, Harry are de unde.

— Nu mă îndoiesc.

— Ţine foarte mult la Milly, să ştii.

— Ştiu, zise Isobel. Măiculiţă... Se uită de jur împrejur şi-şi muşcă buza. Ce e? zise Olivia, pe un ton suspicios.

— Oh, nu ştiu, spuse Isobel. Atâtea pregătiri, atâţia bani. Pentru o singură zi.

— Ce-i rău în asta?

— Nimic. Sunt sigură că totul o să iasă minunat.

Olivia se uită lung la ea.

— Isobel, ce-i cu tine? Sper că nu eşti geloasă pe Milly.

— Probabil că sunt, spuse Isobel, pe un ton degajat.

— Puteai să te măriţi şi tu, ştii! Dar ai ales să n-o faci.

— Nu m-a cerut nimeni, zise Isobel.

— Nu asta e ideea!

— Ba cred că tocmai asta e ideea, spuse Isobel.

Şi, consternată, simţi deodată că îi dau lacrimile. De ce naiba plângea? Se întoarse, înainte ca maică-sa să apuce să mai spună ceva, şi o porni cu paşi mari spre celălalt capăt al cortului. Olivia o porni grăbită după ea, fără să-şi dea seama de nimic.

— Aici o să fie mâncarea, strigă ea entuziastă. Şi aici o să fie lebedele.

— Lebedele? întrebă Isobel întorcându-se.

— O să avem lebede sculptate din gheaţă, zise Olivia. Şi fiecare va fi umplută cu stridii.

— Nu se poate! Hohotele lui Isobel răsunară în întreg cortul. A cui a fost ideea?

— A lui Harry, zise Olivia, în defensivă. Care-i problema?

— Nici una. Pur şi simplu e chestia cea mai kitsch de care am auzit vreodată.

— Asta am zis şi eu, spuse Olivia repede. Dar Harry a zis că, după părerea lui, nunţile sunt oricum nişte chestii atât de kitsch încât n-are rost să încercăm să fim subtili. Aşadar, am hotărât să ne asumăm riscul!

— El riscă să rămână falit, zise Isobel, dacă-şi hrăneşte toţi oaspeţii cu stridii!

— Ba nu! i-o reteză Olivia. Nu mai spune aşa ceva, Isobel!

— Bine, spuse Isobel, pe un ton împăciuitor. Sincer, cred c-o să fie o nuntă superbă.

Se uită de jur împrejur, la cortul uriaş, şi, pentru a suta oară în ziua aceea, se întrebă ce făcea Milly.

— Milly va avea o petrecere pe cinste.

— N-o merită, spuse Olivia îmbufnată. Să dea fuga la Londra aşa. Mai sunt doar două zile, ştii! Două zile!

— Ştiu, zise Isobel, muşcându-şi buza. Ştiu. Şi, crede-mă, ştie şi Milly.

Până să ajungă Milly pe Strand, ieşise un soare iernatic şi începu să simtă un elan de optimism. În câteva minute, avea să ştie cum stă. Şi, deodată, simţi că ştia care va fi răspunsul. Povara pe care o purta de zece ani încoace avea să dispară. În sfârşit, avea să fie liberă.

Merse înainte voioasă, simţind adierea vântului în păr şi soarele care-i încălzea faţa.

— Mă scuzaţi, i se adresă pe neaşteptate o fată, bătând-o pe umăr.

Milly se întoarse.

— Căutăm modele pentru coafură. Lucrez la un salon din Covent Garden. Îi zâmbi lui Milly. Aţi fi interesată?

Milly fu străbătută de un val de încântare.

— Îmi pare rău, spuse cu regret, dar sunt puțin cam prinsă. Făcu o pauză și pe buze îi apăru umbra unui zâmbet. Sâmbătă mă mărit.

— Serios? exclamă fata. Chiar așa? Felicitări! O să fiți o mireasă superbă.

— Mulțumesc, spuse Milly roșind. Îmi pare rău că nu pot sta. Dar mai am niște treburi de rezolvat.

— Nu, nu, spuse fata, cu o expresie plină de înțelegere. Știu cum e! Toate mărunțișurile pe care le lași întotdeauna până în ultima clipă!

— Exact, zise Milly îndepărtându-se. Doar câteva detalii de ultim moment.

Când intră la Somerset House și găsi departamentul pe care-l căuta, se simți și mai optimistă. Cel care se ocupa de hotărârile de divorț era un bărbat rubicond și vesel, cu ochi vioi și un computer rapid.

— Ai noroc, îi zise, în timp ce introducea datele ei personale. Toate documentele din 1981 încoace sunt în format electronic. Dacă erau dinainte, ar fi trebuit să căutăm manual. Îi făcu cu ochiul. Dar probabil că tu erai doar o copilă pe-atunci! Acum, puțină răbdare, draga mea...

Milly îi zâmbi la rândul ei. Deja plănuia ce-o să facă atunci când va avea confirmarea divorțului. O să ia un taxi până la Harvey Nichols, o să urce direct la etajul 5 și o să-și ia un cocktail Buck's Fizz. Și apoi o s-o sune pe Isobel. Și apoi...

Țârâitul calculatorului îi întrerupse reveria. Bărbatul se uită la ecran și apoi își ridică privirea.

— Nu, spuse el surprins. Nu-l găsește.

Milly simți un gol în stomac.

— Poftim? întrebă, simțindu-și buzele uscate deodată. Cum adică?

— Nu e înregistrată nici o hotărâre definitivă, spuse el, tastând din nou. Computerul scoase din nou acelaşi sunet, iar el se încruntă. Nu în perioada aceea, cu numele acelea.

— Dar trebuie să fie, spuse Milly. *Trebuie* să fie.

— Am verificat de două ori, spuse funcţionarul, ridicându-şi privirea. Sunteţi sigură că numele sunt scrise corect?

Milly înghiţi în sec.

— Foarte sigură.

— Şi sunteţi sigură că cel care a intentat acţiunea a solicitat o hotărâre definitivă?

Milly se uită la el, fără să priceapă. Habar n-avea despre ce vorbeşte.

— Nu, spuse, nu sunt sigură.

Bărbatul încuviinţă zâmbitor ca o marionetă.

— La şase săptămâni după ce se dă sentinţa de divorţ provizorie, petiţionarul trebuie să solicite o hotărâre definitivă.

— Da, zise Milly, înţeleg.

— Ai primit sentinţa de divorţ provizorie, nu-i aşa, draga mea?

Milly îşi ridică privirea şi ochii ei îi întâlniră pe-ai bărbatului, care o privea cu o curiozitate subită. Simţi o împunsătură de teamă.

— Da, zise repede, înainte ca el să apuce s-o întrebe altceva. Desigur. Totul a fost în regulă. O să... O să mă întorc să verific ce s-a întâmplat.

— Dacă ai nevoie de consultanţă juridică...

— Nu, mulţumesc, spuse Milly retrăgându-se. Aţi fost foarte amabil. Mulţumesc foarte mult.

În timp ce se întorcea, gata să pună mâna pe clanţă, în spatele ei răsună o voce.

— Doamnă Kepinski?

Ea se întoarse, albă ca varul.

— Sau să vă spun doamna Havill acum? întrebă bărbatul zâmbind. Ieşi din spatele ghişeului. Aveţi aici o broşură în care e explicată întreaga procedură.

— Mulţumesc, spuse Milly deznădăjduită. E minunat.

Îi aruncă un zâmbet radios în timp ce punea în buzunar broşura şi ieşi din încăpere, simţind greaţă şi panică. Avusese dreptate în tot acest răstimp. Allan era un ticălos egoist şi lipsit de scrupule. Şi o lăsase pe cont propriu, într-un mare bucluc.

Ajunse în stradă şi începu să meargă în neştire, conştientă doar de seminţele de spaimă care începuseră deja să încolţească în mintea ei. Pur şi simplu se întorsese de unde plecase – dar, cumva, poziţia ei părea una infinit mai gravă, infinit mai precară. Îi veni în minte zâmbetul scânteietor, răutăcios, al lui Alexander, amintind de expresia unei păsări de pradă. Şi Simon, care o aştepta, fără să bănuiască nimic, în Bath. Numai la gândul prezenţei amândurora în acelaşi oraş i se făcea rău. Ce-o să se facă? Ce *putea* să facă?

Firma unei cârciumi îi atrase atenţia şi, fără să se gândească prea mult, se strecură înăuntru. Se îndreptă direct spre bar şi comandă un gin tonic. Când îl dădu gata, comandă încă unul şi încă unul. Treptat, pe măsură ce alcoolul îi amorţea nervii, valul de adrenalină care-i pulsa în tot corpul începu să încetinească şi tremurul din picioare îi dispăru. Stând în această atmosferă caldă, în miros de bere, bând gin după gin, se simţea anonimă; lumea reală era undeva departe.

Putea să-şi şteargă totul din minte în afară de gustul înţepător al ginului şi senzaţia violentă pe care i-o dădea alcoolul ajuns în stomac, de gustul sărat al alunelor oferite din partea casei, în boluri micuţe de metal.

O jumătate de oră, rămase acolo cu mintea golită de gânduri, lăsând mulţimea de oameni să treacă încoace şi încolo. Fetele îi aruncau priviri intrigate; bărbaţii încercau să-i atragă privirea: ea-i ignora pe toţi. Apoi, după o vreme, începând să simtă foamea şi un început de greaţă, se văzu lăsând din mână paharul, luându-şi geanta şi ieşind din cârciumă, în stradă. Se opri, clătinându-se un pic, întrebându-se încotro s-o ia. Era ora prânzului şi trotuarele erau pline de oameni, care mergeau vioi, chemau taxiuri, se înghesuiau în magazine, cârciumi şi fast-food-uri. În depărtare se auzeau clopote şi, auzindu-le, simţi că-i dau lacrimile. Ce-o să facă? Nici nu voia să se gândească la asta.

Se uită la mulţimea de oameni, ca prin ceaţă, dorindu-şi cu tărie să fie una dintre ei, să nu mai fie ea însăşi. I-ar fi plăcut să fie acea fată cu un aer vesel, care mânca un croasant, sau acea doamnă cu o expresie liniştită, care se urca în autobuz, sau...

Deodată Milly rămase ţintuită locului. Clipi de câteva ori, îşi şterse lacrimile din ochi şi se uită din nou. Dar chipul pe care-l zărise dispăruse deja, înghiţit de mulţime. Cuprinsă de panică, ţâşni înainte, uitându-se de jur împrejur. Câteva clipe, nu văzu decât chipuri străine: fete în haine viu colorate, bărbaţi în costume negre, avocaţi care purtau încă perucile din sala de judecată. Se îmbulzeau pe lângă ea şi ea îşi croi grăbită drum printre ei, zicându-şi frenetic că probabil

s-a înşelat; că trebuie să fi fost altcineva. Dar apoi inima i se opri. Iată-l din nou, mergând pe cealaltă parte a străzii, stând de vorbă cu un alt bărbat. Arăta mai în vârstă decât şi-l amintea ea şi se îngrăşase. Dar, fără îndoială, el era. Era Rupert.

Milly se simţi străbătută de un val de furie oarbă la vederea lui. Cum îndrăznea să meargă fără nici o grijă pe străzile din Londra, atât de fericit şi împăcat cu sine? Cum îndrăznea să nu se gândească la toate suferinţele ei? Viaţa ei era un dezastru din cauza lui. Din cauza lui şi a lui Allan. Şi el nici măcar nu bănuia.

Cu inima bătând să-i sară din piept, o luă la fugă spre el, ignorând claxoanele furioase ale taxiurilor în timp ce traversa strada; ignorând privirile curioase ale trecătorilor. În câteva minute, îi prinse din urmă. Merse la pas în spatele lui, privi o clipă, plină de ură, coama aurie a lui Rupert şi apoi îl împunse în spate.

— Rupert, zise. Rupert!

El se întoarse şi o privi cu ochi prietenoşi, fără a o recunoaşte.

— Îmi pare rău, spuse. Ne...

— Eu sunt, spuse Milly, cu tonul cel mai glacial şi mai amar de care se simţea în stare. Sunt Milly. De la Oxford.

— Poftim?

Rupert păli. Se dădu cu un pas înapoi.

— Da, aşa e, zise Milly. Eu sunt. Cred că nu-ţi închipuiai c-o să ne mai întâlnim vreodată, nu-i aşa, Rupert? Ai crezut c-am dispărut din viaţa ta pe veci.

— Nu te prosti! spuse Rupert, pe un ton de glumă.

Se uită stânjenit la prietenul său.

— Ei, cum îţi merge?

— Cum nu se poate mai rău, mulţumesc. Oh, şi mulţumesc că m-ai sunat aseară. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

— N-am avut timp, spuse Rupert.

Ochii săi albaştri îi aruncară o căutătură plină de ură, iar Milly îi privi la fel de crunt.

— Şi acum, mă tem că sunt puţin cam prins.

Se uită la prietenul său.

— Mergem, Tom?

— Să nu îndrăzneşti! exclamă Milly furibundă. Nu pleci nicăieri! Va trebui să mă asculţi!

— N-am timp...

— Ei bine, fă-ţi timp atunci! strigă Milly. Viaţa mea e un haos şi e numai vina ta. A ta şi a afurisitului de Allan Kepinski. Iisuse! Îţi dai seama ce mi-aţi făcut voi doi? Îţi dai seama în ce bucluc sunt din cauza voastră?

— Rupert, spuse Tom. Poate că tu şi Milly ar trebui să aveţi o mică discuţie?

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, spuse Rupert furios. E nebună.

— Cu atât mai mult, îi spuse Tom calm. Iată un suflet cu adevărat tulburat. Şi poate că tu o poţi ajuta.

Îi zâmbi lui Milly.

— Eşti o veche prietenă de-a lui Rupert?

— Da, răspunse Milly scurt. Ne-am cunoscut la Oxford. Nu-i aşa, Rupert?

— Ei bine, uite ce e, spuse Tom. Ce-ar fi să preiau eu lectura în locul tău, Rupert? Iar tu poţi să stai de vorbă cu Milly. Îi zâmbi din nou. Poate că data viitoare ni te alături şi tu.

— Da, spuse Milly, fără să aibă habar despre ce vorbea el. De ce nu?

— Mi-a părut bine de cunoștință, Milly, spuse Tom, strângându-i mâna. Poate c-o să te vedem la St Catherine.

— Da, spuse Milly, bănuiesc că da.

— Excelent! Vorbim la telefon, Rupert, spuse Tom și dispăru, trecând pe partea cealaltă.

Milly și Rupert se uitară unul la celălalt.

— Ticăloaso, șuieră Rupert. Încerci să-mi distrugi viața?

— Să-ți distrug viața? exclamă Milly, uluită. Eu să-ți distrug ție viața? Tu-ți dai seama ce mi-ai făcut? Te-ai folosit de mine!

— A fost decizia ta, zise Rupert tăios, luând-o din loc. Dacă nu voiai, trebuia să refuzi.

— Aveam 18 ani! zbieră Milly. Nu știam pe ce lume sunt! Nu știam că într-ozi o să vreau să mă mărit cu altcineva, cu cineva pe care îl iubesc cu adevărat...

— Și ce? spuse Rupert laconic, întorcându-i spatele. Doar ai divorțat, nu?

— Nu! hohoti Milly. N-am divorțat! Și nu știu unde e Allan! Și sâmbătă mă mărit!

— Păi, bun, și ce-ar trebui să fac eu în privința asta?

— Trebuie să-l găsesc pe Allan! Unde e?

— Nu știu, spuse Rupert, luând-o iar din loc. Nu te pot ajuta. Acum, lasă-mă în pace.

Milly se uită lung la el, simțind furia care se răspândea prin vene ca lava.

— Nu poți să pleci așa! strigă. Trebuie să mă ajuți! O luă la fugă după el; el grăbi pasul. Trebuie să mă ajuți, Rupert!

Cu un efort uriaș, îl prinse de haină și reuși să-l facă să se oprească.

— Dă-mi drumul, se răsti Rupert.

— Ascultă, îi spuse Milly cu patimă, uitându-se în ochii lui albaştri. Eu v-am făcut o favoare ţie şi lui Allan. V-am făcut o favoare uriaşă. Şi acum e timpul să-mi faci şi tu una, minusculă. Îmi eşti dator.

Se uită ţintă la el, urmărindu-l cum se gândea, urmărind cum i se schimba treptat expresia. În cele din urmă el oftă şi îşi trecu mâna peste frunte.

— Bine, zise. Vino cu mine. Trebuie să vorbim.

Capitolul 8

Merseră la o cârciumă veche de pe Fleet Street, unde erau o mulțime de scări în spirală, mobilă din lemn de culoare închisă și tot felul de colțișoare ascunse. Rupert comandă o sticlă de vin și două porții de pâine cu brânză și le instală pe o măsuță dintr-un separeu. Se așeză greoi, luă o gură zdravănă de vin și se sprijini de spătarul scaunului. Milly se uită la el. Furia i se potolise un pic; acum putea să-l studieze cu calm. Și ceva nu era în regulă cu el, își zise. Era la fel de chipeș, încă ieșea în evidență – dar chipul lui era mai rumen, mai rotund decât fusese la Oxford și mâna îi tremura când puse paharul pe masă. Acum zece ani, își spuse ea, fusese un tânăr radios, solar. Acum, arăta mai degrabă ca un bărbat între două vârste. Și atunci când ochii lui îi întâlneau pe ai ei, exprimau o nefericire latentă, permanentă.

— Nu pot să stau mult, zise el. Sunt foarte ocupat. Așadar – ce vrei să fac mai exact?

— Arăți groaznic, Rupert, spuse Milly cu francheță. Ești fericit?

— Sunt foarte fericit. Mulțumesc.

Mai luă o gură de vin, aproape golind paharul dintr-o înghițitură, și Milly ridică din sprânceană.

— Eşti sigur?

— Milly, suntem aici ca să vorbim despre tine, spuse Rupert iritat. Nu despre mine. Ce probleme ai, mai exact?

Milly se uită un răstimp la el în tăcere şi apoi se sprijini de spătarul scaunului.

— Ce probleme, spuse ea încet, ca şi cum cântărea cu atenţie răspunsul. Ce probleme? Problema ar fi că sâmbătă urmează să mă mărit cu un bărbat pe care-l iubesc foarte mult. Mama mi-a organizat cea mai spectaculoasă nuntă din lume. O să fie minunată, romantică şi perfectă în toate privinţele. Îl săgetă cu privirea. OK, mai puţin una. Eu sunt încă măritată cu prietenul tău Allan Kepinski.

Rupert se crispă.

— Nu înţeleg, zise. De ce n-aţi divorţat?

— Întreabă-l pe Allan! El trebuia să se ocupe.

— Şi n-a făcut-o?

— S-a apucat, spuse Milly. Mi-a trimis nişte hârtii prin poştă. Iar eu am semnat şi i le-am trimis înapoi. Dar n-am mai primit nici o veste.

— Şi nu te-ai interesat niciodată?

— Nu ştia nimeni, zise Milly. Nimeni nu mi-a pus nici o întrebare. Nu părea să conteze.

— Faptul că erai măritată nu părea să conteze? întrebă Rupert uimit.

Milly îşi ridică privirea şi îi surprinse expresia.

— Nu începe să dai vina pe *mine*! zise. Nu e vina mea!

— Nu te interesezi de divorţ decât cu câteva zile înaintea nunţii tale şi spui că nu e vina ta?

— Nu m-am gândit c-ar trebui să mă interesez, spuse Milly furioasă. Totul era în regulă. Nu ştia nimeni! Nimeni nu bănuia nimic!

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Rupert.

Milly luă paharul de vin şi îl cuprinse în palme.

— Acum există cineva care ştie, spuse. Cineva care ne-a văzut la Oxford. Şi m-a ameninţat că va vorbi.

— Am înţeles.

— Să nu îndrăzneşti să mă priveşti aşa, se răsti Milly. OK, ştiu că ar fi trebuit să fac ceva în privinţa asta. Dar şi Allan ar fi trebuit să facă. A zis c-o să rezolve totul şi am avut încredere în el! Am avut încredere în amândoi. Am crezut că-mi sunteţi prieteni.

— Chiar am fost, spuse Rupert, după o pauză.

— Aiurea! exclamă Milly. Începuse să se îmbujoreze la faţă. Aţi fost nişte oportunişti. V-aţi folosit de mine ca să obţineţi ce voiaţi – şi apoi, de îndată ce-am dispărut, aţi uitat complet de mine. Nu mi-ai scris niciodată, nu m-ai sunat niciodată...

Trânti paharul pe masă.

— Ai primit toate scrisorile pe care ţi le-am scris?

— Da, spuse Rupert, trecându-şi mâna prin păr. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi răspund. Dar... am trecut printr-o perioadă dificilă.

— Măcar Allan mi-a scris. Dar tu nu te-ai deranjat să faci nici atât. Şi, eu tot mai aveam încredere în tine. Clătină din cap. Doamne, ce proastă eram.

— Am fost cu toţii nişte proşti, zise Rupert. Uite ce e, nu ştiu daca mai contează, Milly, dar îmi pare rău. Îmi doresc sincèr ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Absolut nimic!

Milly se uită lung la el. Ochii lui rătăceau fără ţintă, cu o expresie nefericită; şuviţe aurii îi atârnau deasupra frunţii.

— Rupert, ce-i cu tine? întrebă. Cum de te-ai însurat?

— M-am însurat, spuse Rupert, dând stingher din umeri. Şi cu asta, basta!

— Dar erai gay. Erai îndrăgostit de Allan.

— Nu, nu eram. Eram rătăcit. Eram... a fost o greşeală.

— Dar voi doi vă potriveaţi perfect!

— Ba nu! se răsti Rupert. Totul a fost o greşeală. Nu poţi să mă crezi pe cuvânt?

— Ba da, sigur că pot, spuse Milly. Dar pur şi simplu păreaţi o pereche atât de potrivită. Şovăi. Când ţi-ai dat seama?

— Ce anume?

— Că eşti hetero.

— Milly, nu vreau să vorbesc despre asta, zise Rupert. În regulă?

Ridică paharul, cu mâna tremurândă, şi luă o gură de vin.

Milly dădu din umeri şi se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul separeului. În stânga ei, pe peretele de ipsos, era un joc de X şi 0 pe care cineva îl începuse cu creionul, lăsându-se apoi păgubaş. Un joc deja menit eşecului, intui ea.

— Te-ai schimbat mult faţă de cum erai la Oxford, spuse Rupert brusc. Te-ai maturizat. Nu te-aş fi recunoscut.

— Sunt cu zece ani mai în vârstă, zise Milly.

— Nu e doar asta. E vorba şi de... nu ştiu. Făcu un gest nelămurit. Părul. Hainele. Nu m-aş fi aşteptat să evoluezi astfel.

— Cum? întrebă Milly, în defensivă. Care-i problema?

— Nici una. Doar că arăţi mai... elegantă decât mi-aş fi închipuit că vei fi. Mai rafinată.

— Ei bine, așa sunt eu acum, în regulă? spuse Milly, aruncându-i o privire dură. Cu toții avem dreptul să ne schimbăm, Rupert.

— Știu, spuse el roșind. Și arăți... grozav. Se aplecă înainte. Povestește-mi de tipul cu care te măriți.

— Îl cheamă Simon Pinnacle, zise Milly, urmărind cum se schimbă expresia lui Rupert.

— Nu cumva e rudă...

— E fiul lui, spuse Milly.

Rupert o privi fix.

— Pe bune? Fiul lui Harry Pinnacle?

— Pe bune.

Ea schiță un început de zâmbet.

— Ți-am spus. E nunta secolului.

— Și nimeni nu bănuiește nimic.

— Nimeni.

Rupert o privi o clipă și apoi oftă. Scoase o agendă îmbrăcată în piele și un stilou.

— OK. Spune-mi cât de departe ați ajuns cu divorțul, mai exact.

— Nu știu, zise Milly. Ți-am spus. Am primit niște hârtii prin poștă, am semnat ceva și le-am trimis înapoi.

— Și ce erau aceste hârtii, mai precis?

— De unde să știu eu? întrebă Milly exasperată. Tu ai fi în stare să deosebești un document juridic de altul?

— Eu sunt avocat, spuse Rupert. Dar înțeleg ce vrei să zici.

Puse la loc agenda și își ridică privirea.

— Trebuie să vorbești cu Allan.

— Îmi dau și eu seama! exclamă Milly. Dar nu știu unde este. Tu știi?

O expresie îndurerată trecu fulgerător pe chipul lui Rupert.

— Nu, spuse el scurt. Nu ştiu.

— Dar poţi să afli?

Rupert rămase tăcut. Milly îl privi, nevenindu-i a crede.

— Rupert, trebuie să mă ajuţi! Tu eşti singura mea legătură cu el. Unde s-a dus după ce-a plecat de la Oxford?

— La Manchester, zise Rupert.

— De ce-a plecat de la Oxford? N-au mai vrut să-l ţină acolo?

— Ba sigur c-au vrut, spuse Rupert, luând o gură de vin. Sigur că l-au *vrut*.

— Atunci de ce...

— Pentru că ne-am despărţit, zise Rupert, cu o voce deodată răguşită. A plecat pentru că ne-am despărţit.

— Oh, spuse Milly, luată prin surprindere. Îmi pare rău. Îşi lăsă degetul să alunece pe buza paharului. Atunci ai realizat că nu... că eşti...

Se opri.

— Da, zise Rupert, cu privirea aţintită asupra paharului.

— Şi când s-a întâmplat?

— La sfârşitul acelei veri, spuse Rupert, cu o voce înfundată. În septembrie.

Milly îl privi uluită. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— În vara în care v-am întâlnit? întrebă. În vara în care ne-am căsătorit?

— Da.

— La două luni după ce m-am măritat cu Allan, voi doi v-aţi despărţit?

— Da. Rupert îşi ridică privirea. Dar aş prefera să nu...

— Cu alte cuvinte, aţi fost doar două luni împreună? exclamă Milly chinuită. Mi-am distrus

viața ca voi să fiți împreună două luni? Vocea ei crescu în intensitate, aproape un țipăt: Două *luni*?

— Da!

— Atunci mai du-te naibii! Într-o explozie de furie, Milly îi aruncă vinul drept în față, lăsându-i urme ca de sânge. Du-te naibii, repetă, tremurând, urmărind lichidul rubiniu care se scurgea de pe chipul lui șocat pe cămașa elegantă, de avocat. Am încălcat legea pentru voi! Acum sunt legată de un prim soț pe care nu mi-l doresc! Și totul doar ca tu să poți să te răzgândești după două luni.

O bună bucată de vreme, nici unul din ei nu spuse nimic. Rupert rămase nemișcat, privind-o pe Milly de sub masca umedă, roșie.

— Ai dreptate, spuse, într-un final. Părea înfrânt. Am distrus totul. Ți-am distrus viața, mi-am distrus-o și pe-a mea. Iar Allan...

Milly își drese glasul, stânjenită.

— El te-a...

— Mă iubea, spuse Rupert, parcă pentru sine. Asta n-am priceput eu. El mă iubea.

— Uite ce e, Rupert, îmi pare rău, spuse Milly, rușinată. Pentru vin. Și... pentru tot.

— Nu-ți cere scuze, spuse Rupert cu patimă. Nu-ți cere scuze. Își ridică privirea. Milly, o să ți-l găsesc pe Allan. Și o să rezolv problema cu divorțul. Dar nu pot s-o fac până sâmbătă. Omenește vorbind, e imposibil.

— Știu.

— Ce-ai de gând să faci?

Se lăsă tăcerea.

— Nu știu, zise Milly în cele din urmă. Închise ochii și-și masă tâmplele. Nu pot să anulez nunta acum, spuse încet. Pur și simplu nu pot să-i fac asta mamei. Și tuturor.

— Aşadar, o să mergi înainte cu nunta? întrebă Rupert uimit.

Milly dădu din umeri.

— Dar cum rămâne cu persoana care ameninţă să dezvăluie secretul?

— O să... o să-l fac să-şi ţină gura, zise Milly. Cumva.

— Sper că-ţi dai seama, spuse Rupert cu o voce scăzută, că ceea ce plănuieşti se numeşte bigamie. O să încalci legea.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Milly sarcastic. Dar n-ar fi prima dată, ştii?

Îl privi tăcută o clipă.

— Ce părere ai? Crezi că pot să scap nepedepsită?

— Bănuiesc că da, zise Rupert. Vorbeşti serios?

— Nu ştiu, spuse Milly. Chiar nu ştiu.

Puţin mai târziu, după ce băuseră vinul, Rupert se duse să ia două cești de cafea tare, ucigătoare, de la bar. Milly se uită la el în timp ce se întorcea. Îşi ştersese faţa, dar cămaşa şi haina erau încă pătate de vin roşu.

— N-o să poţi să te întorci la lucru în după-amiaza asta, spuse.

— Ştiu, zise Rupert. Nu contează. Nu se întâmplă nimic important.

Îi întinse lui Milly una din cești şi se aşeză. Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Rupert? spuse Milly.

— Da?

— Soţia ta ştie? Despre tine şi Allan?

Rupert o privi cu ochii roşii.

— Tu ce crezi?

— Dar de ce? întrebă Milly. Te temi că nu va înţelege?

Rupert râse încet.

— Puţin zis.

— Dar de ce nu? Dacă te iubeşte...

— Tu ai înţelege? Rupert îi aruncă o privire cruntă. Dacă Simon al tău ar veni şi ţi-ar spune că a avut, cândva, o aventură cu un alt bărbat?

— Da, zise Milly îndoită. Cred că aş înţelege. Atâta timp cât am vorbi deschis despre asta...

— N-ai înţelege, spuse Rupert dispreţuitor. Pot să-ţi spun de-acum. N-ai înţelege câtuşi de puţin. Şi nici Francesca.

— Nu-i dai nici o şansă! Haide, Rupert, e soţia ta! Fii sincer cu ea.

— Să fiu sincer? Tu îmi spui *mie* să fiu sincer?

— Tocmai asta e ideea, spuse Milly, aplecându-se în faţă serioasă. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu Simon de la început. Ar fi trebuit să-i spun totul. Am fi putut să rezolvăm împreună problema divorţului; totul ar fi în regulă. Dar aşa... Îşi întinse neputincioasă braţele. Aşa, sunt în bucluc. Făcu o pauză şi luă o gură de cafea. Ce vreau să spun e că, dacă aş avea o şansă să dau timpul înapoi şi să-i spun adevărul lui Simon, aş profita pe dată. Şi tu ai acea şansă, Rupert! Ai şansa de a fi sincer cu Francesca înainte... înainte ca totul s-o ia razna.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Rupert bătos.

— Ba e. E pur şi simplu un alt secret. Toate secretele ies la lumină în cele din urmă. Dacă nu-i spui, o să afle din alte surse.

— N-o să afle.

— Poate să afle! Vocea lui Milly răsună, hotărâtă. Se prea poate să afle! Vrei să-ţi asumi acest risc? Pur şi simplu spune-i, Rupert! Spune-i.

— Ce să-mi spună?

O voce de femeie șfichiui ca un bici timpanul lui Milly și ea tresări, șocată. În pragul separeului stătea o fată drăguță, cu părul roșu deschis și o ținută clasică, elegantă. Lângă ea stătea prietenul lui Rupert, Tom.

— Ce să-mi spună? repetă fata, cu o voce ascuțită, puternică, uitându-se de la Rupert la Milly și înapoi. Rupert, ce-ai pățit?

— Francesca, spuse Rupert, cu o voce tremurândă. Nu-ți face griji. E doar vin.

— Salutare, Rupe! zise Tom degajat. Ne-am gândit că te găsim aici.

— Așadar, ea e Milly, spuse fata, sfredelindu-l pe Rupert cu privirea. Tom mi-a zis că te-ai întâlnit cu vechea ta prietenă. Milly de la Oxford.

Scoase un chicotit nervos.

— Ce e curios, Rupert, e că mi-ai zis că nu voiai să vorbești cu Milly de la Oxford. Mi-ai zis să ignor toate mesajele din partea ei. Mi-ai zis că e țicnită.

— Țicnită? exclamă Milly indignată.

— N-am vrut să vorbesc cu ea, spuse Rupert. Nu vreau.

Se uită la Milly, cu ochii plini de tristețe.

— Uite ce e, zise ea repede. Poate c-ar fi mai bine să plec.

Se ridică și-și luă geanta.

— Mi-a părut bine de cunoștință, îi spuse Francescăi. Sincer, nu sunt decât o veche prietenă.

— Așa deci? întrebă Francesca. Ochii ei azurii îi căutară pe-ai lui Rupert. Atunci, ce anume trebuie să-mi spui?

— Pa, Rupert, spuse grăbită Milly. Pa, Francesca.

— Ce trebuie să-mi spui, Rupert? Ce e? Şi tu... Se întoarse spre Milly. Nu pleci nicăieri!

— Pierd trenul, spuse Milly. Sincer, trebuie să plec. Îmi pare rău!

Evitând privirea lui Rupert, îşi croi repede drum prin bar şi ţâşni pe treptele de lemn care dădeau în stradă. Ieşind la aer, realiză că-şi uitase bricheta pe masă. Părea un sacrificiu minor în schimbul libertăţii.

Isobel se afla în bucătăria din Bertram numărul 1, cosând o panglică albastră pe o jartieră de dantelă. Olivia stătea în faţa ei, împăturind mătase roz pentru a alcătui o fundă sofisticată. Din când în când, îşi ridica privirea spre Isobel, cu o expresie de nemulţumire, apoi se întorcea la ce făcea. În cele din urmă, lăsă din mână funda şi se ridică să pună de ceai.

— Ce mai face Paul? întrebă surâzătoare.

— Cine?

— Paul! Paul, doctorul. Vă mai vedeţi?

— Oh, el, zise Isobel strâmbându-se. Nu, nu l-am mai văzut de câteva luni. N-am ieşit decât de câteva ori cu el.

— Ce păcat, spuse Olivia. Era atât de fermecător. Şi foarte arătos, mi s-a părut.

— Era OK, zise Isobel. Pur şi simplu n-a mers.

— Oh, dragă. Îmi pare rău.

— Mie nu. Eu i-am pus capăt.

— Dar de ce? exclamă Olivia, iritată. Ce-avea?

— Dacă ţii morţiş să ştii, s-a dovedit puţin cam ciudat.

— Ciudat? întrebă Olivia suspicioasă. În ce sens „ciudat"?

— Pur şi simplu ciudat.

— Sonat?

— Nu, zise Isobel. Nu sonat. Ciudat! Sincer, mamă, nu vrei să ştii.

— Ei bine, mie mi s-a părut foarte drăguţ, zise Olivia, turnând apa în ceainic. Un tânăr foarte drăguţ.

Isobel nu zise nimic, dar acul ei împungea violent materialul.

— M-am întâlnit cu Brenda White deunăzi, spuse Olivia, ca şi cum schimba subiectul. Fiică-sa se mărită în iunie.

— Serios? îşi ridică privirea Isobel. Mai lucrează la Shell?

— Habar n-am, zise iritată Olivia. Apoi îi zâmbi lui Isobel. Ce voiam să zic e că şi-a întâlnit viitorul soţ la o serată pentru tineri profesionişti. Organizată în nu ştiu ce restaurant de lux londonez. Sunt în mare vogă mai nou. Aparent, era *plin* de bărbaţi interesanţi.

— Sunt convinsă.

— Brenda a zis că poate să-mi facă rost de numărul de telefon dacă te interesează.

— Nu, mulţumesc.

— Dragă, nu-ţi acorzi nici o şansă!

— Nu! se răsti Isobel. Lăsă din mână acul şi-şi ridică privirea. *Tu* nu-mi acorzi nici o şansă! Tu mă tratezi ca şi cum n-am nici un rost în viaţă în afară de a-mi găsi un soţ. Cum rămâne cu munca mea? Dar prietenii mei?

— Cum rămâne cu copiii? întrebă Olivia tăios.

Isobel se îmbujoră.

— Poate c-o să am un copil fără să mă mărit, spuse, după o pauză. Unii oameni aşa fac, ştii.

— Oh, acum te prosteşti, zise Olivia îmbufnată. Un copil are nevoie de o familie normală. Aduse ceainicul la masă, se aşeză şi deschise agenda roşie. Bun. Ce mai avem de făcut?

Isobel fixă cu privirea ceainicul, fără să se mişte. Era mare şi împodobit cu raţe pictate; îl foloseau dintotdeauna când beau ceaiul în familie. Încă de când ea şi Milly stăteau una lângă alta, în rochiţe asortate, mâncând sendvişuri cu marmite. Un copil are nevoie de o familie normală. Ce naiba însemna asta?

— Ştii ce? zise Olivia, ridicându-şi privirea, surprinsă. Cred că am rezolvat tot ce era programat pentru azi. Am bifat tot ce-aveam pe listă.

— Bun, spuse Isobel. Poţi să-ţi iei diseară liber.

— Poate ar trebui să verific şi cu secretara lui Harry...

— Nu verifica nimic, spuse ferm Isobel. Ai verificat totul de un milion de ori. Pur şi simplu bea un ceai şi relaxează-te.

Olivia turnă ceaiul, luă o gură şi oftă.

— Dumnezeule! zise, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ce să spun, am avut momente când m-am gândit că n-o să reuşim să organizăm nunta asta la timp.

— Ei bine, acum e organizată. Aşa că ar trebui să-ţi petreci seara asta făcând ceva distractiv. Fără cărticelele cu imnuri. Fără paiete pentru pantofi. Distracţie!

Înfruntă sever privirea Oliviei şi, de îndată ce auziră telefonul sunând, izbucniră amândouă în râs.

— Răspund eu, zise Olivia.

— Dacă e Milly, spuse Isobel repede, să mi-o dai.

— Alo, Bertram numarul 1, spuse Olivia. Se strâmbă la Isobel. Alo, Canon Lytton? Ce mai faceţi? Da... da... nu!

Tonul i se schimbă brusc şi Isobel îşi ridică privirea.

— Nu, nu. Nu știu despre ce vorbiți. Da, poate ar fi mai bine. Ne vedem atunci. Olivia lăsă telefonul în furcă și se uită perplexă la Isobel. Era Canon Lytton, spuse.

— Ce voia?

— Vine încoace.

Olivia se așeză pe scaun.

— Nu pricep.

— De ce? întrebă Isobel. S-a întâmplat ceva?

— Ei bine, nu știu! A zis că a primit niște informații și ar dori să le discute cu noi.

— Informații, spuse Isobel, simțind că inima începe să-i bată mai tare. Ce fel de informații?

— Nu știu, zise Olivia, cu o privire perplexă. Ceva legat de Milly. N-a vrut să-mi spună ce.

Capitolul 9

Rupert şi Francesca stăteau tăcuţi în salonul casei lor, privindu-se. La sugestia lui Tom, sunaseră la birou pentru a-şi lua liber restul după-amiezii. Nici unul nu spusese nimic în taxi, în drum spre casă. Francesca îi arunca din când în când câte o privire rănită, tulburată; el rămăsese nemişcat, privindu-şi mâinile, întrebându-se ce-o să-i spună. Întrebându-se dacă să inventeze o poveste sau să-i spună adevărul despre sine.

Cum ar reacţiona dacă i-ar spune? S-ar înfuria? Ar fi înnebunită de durere? Revoltată? Poate că ar spune că a ştiut dintotdeauna că e ceva în neregulă cu el. Poate că ar încerca să înţeleagă. Dar cum putea să înţeleagă ceva ce el însuşi nu înţelegea?

— Deci, zise Francesca. Ei bine, iată-ne aici.

Se uită întrebătoare la el şi Rupert îi evită privirea. Afară se auzeau păsări ciripind, maşini care porneau, un copil care orăcăia în timp ce era vârât în cărucior de dădacă. Sunetele amiezii, pe care nu era obişnuit să le audă. Se simţi stânjenit, stând acasă în lumina soarelui de iarnă; înfruntând privirea încordată, neliniştită, a soţiei lui.

— Cred, zise Francesca pe neaşteptate, că ar trebui să ne rugăm.

— Poftim?

Rupert își ridică privirea, uluit.

— Înainte să stăm de vorbă. Francesca îl privi cu convingere. Ne-ar putea ajuta dacă spunem o rugăciune împreună.

— Nu cred că pe mine m-ar ajuta, spuse Rupert.

Se uită la bar, apoi își întoarse din nou privirea.

— Rupert, ce s-a întâmplat? strigă Francesca. De ce te comporți așa ciudat? Ești îndrăgostit de Milly?

— Nu, spuse Rupert.

— Nu? Francesca se uită lung la el. N-ai avut niciodată o relație cu ea?

— Nu. Dacă n-ar fi fost așa agitat, ar fi izbucnit în râs. N-am avut niciodată o relație cu Milly. Nu genul ăla de relație.

— Nu genul ăla, repetă ea. Ce înseamnă asta?

— Francesca, ai interpretat complet greșit. Încercă să zâmbească. Uite ce e, putem să uităm de toată povestea asta? Milly e o veche prietenă. Punct.

— Mi-aș dori să te cred, spuse Francesca. Dar e limpede că ceva nu e în regulă.

— Nu e nimic în neregulă.

— Atunci despre ce vorbea? strigă ea deodată. Rupert, sunt soția ta! Mie îmi datorezi loialitate. Dacă ai un secret, atunci am dreptul să-l știu.

Rupert își privi fix soția. Ochii ei spălăciți străluceau ușor; își ținea mâinile încleștate în poală. Purta la mână ceasul scump pe care i-l luase el de ziua ei. Îl aleseseră împreună la Selfridges și apoi merseseră să vadă *An Inspector Calls*. Fusese o zi fericită, plină de bucurii mărunte, sigure.

— Nu vreau să te pierd, se trezi spunând. Te iubesc. Iubesc să fiu căsătorit cu tine. O să-i iubesc pe copiii noştri când îi vom avea.

Francesca îl fixă cu o expresie neliniştită.

— Dar? zise ea. Unde vine „darul"?

Rupert o privi tăcut. Nu ştia cum să-i răspundă, de unde să înceapă.

— Ai probleme? spuse Francesca deodată. Îmi ascunzi ceva? Vocea ei crescu în intensitate, alarmată. Rupert?

— Nu! spuse Rupert. N-am probleme. Doar că sunt...

— Ce e? întrebă Francesca, exasperată. Ce eşti?

— E o întrebare bună, spuse Rupert.

Tensiunea se acumula înăuntrul lui ca un resort; simţea cum i se încreţeşte fruntea.

— Ce? întrebă Francesca. Ce vrei să spui?

Rupert îşi înfipse unghiile în palme şi inspiră adânc. Nu părea să existe altă cale decât tot înainte.

— Pe când eram la Oxford, începu el şi se opri. A existat un bărbat.

— Un bărbat?

Rupert îşi ridică privirea şi se uită în ochii Francescăi. Nu zări nimic acolo, nici o bănuială, aştepta doar ca el să continue.

— Am avut o relaţie cu el, spuse, continuând s-o privească. O relaţie apropiată.

Făcu o pauză şi aşteptă, sperând că ea va procesa ceea ce spusese el şi va trage concluziile. Un răstimp nesfârşit, ochii ei rămaseră lipsiţi de expresie.

Şi apoi, deodată, avu loc declicul. Ochii ei se deschiseră şi se închiseră ca ai unei pisici. Pricepuse. Realizase ce-i spunea el. Rupert o privi temător, încercând să-i aprecieze reacţia.

— Nu înțeleg, zise ea în sfârșit, cu o voce violentă, alarmată. Rupert, vorbești în dodii! Discuția asta e o pierdere de timp! Se ridică de pe canapea și începu să scuture firimituri imaginare din poală, evitându-i privirea. Dragule, am greșit când m-am îndoit de tine, spuse. Îmi pare rău. Ar trebui să am încredere în tine. Desigur că ai dreptul să te întâlnești cu oricine dorești. Hai să uităm ce s-a petrecut, bine?

Rupert o privi uluit. Vorbea serios? Chiar voia să se comporte ca și până atunci? Să pretindă că el nu spusese nimic; să ignore întrebările majore care, probabil, o rodeau deja? Oare chiar atât de teamă îi era de răspunsurile pe care risca să le primească?

— Ce-ar fi să pun de ceai? continuă Francesca, cu o vioiciune forțată. Și o să scot niște brioșe de la congelator. O să avem un ospăț!

— Francesca, încetează! Ai auzit ce ți-am spus. Nu vrei să știi mai multe? Se ridică și-i prinse încheietura. Ai auzit ce ți-am spus.

— Rupert! spuse Francesca, cu un râs nervos. Dă-mi drumul! Nu știu... nu știu despre ce vorbești. Deja mi-am cerut scuze că m-am îndoit de tine. Ce mai vrei de mine?

— Vreau... începu Rupert. O strânse mai tare; simți o certitudine subită, oferindu-i un punct de sprijin. Vreau să-ți spun totul.

— Mi-ai spus totul, spuse repede Francesca. Înțeleg perfect. A fost o neînțelegere stupidă.

— Nu ți-am spus nimic. Se uită la ea, simțind deodată o nevoie copleșitoare de a-i vorbi, de a se descărca. Francesca...

— De ce nu putem pur și simplu să uităm de povestea asta? zise Francesca.

În glasul ei răsuna o notă de panică.

— Pentru că n-ar fi cinstit!

— Ei bine, poate că nu vreau să fiu cinstită!

Era roşie la faţă, iar ochii îi săgetau de colo-colo. Arăta ca un iepure prins în capcană.

Las-o în pace, îşi spuse Rupert. Nu mai spune nimic; las-o în pace. Dar nevoia de a vorbi era prea puternică; odată ce începuse, nu se mai putea abţine.

— Nu vrei să fii cinstită? întrebă, dispreţuindu-se. Vrei să fiu martor mincinos? Asta vrei, Francesca?

O urmări, pe măsură ce chipul ei îşi schimba expresia, în timp ce încerca să împace temerile ei personale cu legea Domnului.

— Ai dreptate, spuse într-un final. Îmi pare rău. Îl privi cu teamă şi apoi îşi plecă supusă capul. Ce vrei să-mi spui?

Opreşte-te acum, îşi spuse Rupert. Opreşte-te înainte să-i nenorocești viaţa.

— Am avut o relaţie cu un bărbat, spuse.

Se opri, aşteptând o reacţie din partea ei. Un ţipăt; un icnet. Dar Francesca nu-şi ridică privirea. Rămase nemişcată.

— Îl chema Allan. Simţi un nod în gât. Îl iubeam.

Se uită la Francesca, de-abia îndrăznind să respire. Ea îşi ridică brusc privirea.

— Ai inventat totul, spuse.

— Poftim?

— Îmi dau seama, zise Francesca repede. Te simţi vinovat din cauza fetei ăsteia, Milly, aşa că ai inventat povestea asta stupidă ca să-mi distragi atenţia.

— N-am inventat-o, spuse Rupert. Nu e o poveste. E adevărul.

— Nu, zise Francesca, clătinând din cap. Nu.

— Ba da.

— Ba nu!

— Ba da, Francesca! strigă Rupert. Ba da! E adevărat! Am avut o relaţie cu un bărbat. Se numea Allan. Allan Kepinski.

După o tăcere îndelungată, Francesca îi întâlni privirea. Părea că se simte rău.

— Tu într-adevăr...

— Da.

— Chiar ai...

— Da, zise Rupert. Da.

În timp ce vorbea, simţea un amestec de durere şi uşurare – ca şi cum i s-ar fi smuls un bolovan uriaş de pe umeri, uşurându-i povara, dar lăsându-i răni însângerate.

— Am făcut sex cu el. Închise ochii. Am făcut dragoste.

Deodată, îl năpădiră amintirile. Era din nou cu Allan, în întuneric, simţind atingerea pielii, părului, limbii lui. Tremurând de extaz.

— Nu vreau să mai aud, şopti Francesca. Nu mă simt prea bine.

Rupert deschise ochii şi o văzu ridicându-se, îndreptându-se şovăielnic spre uşă. Era palidă la faţă şi îi tremura mâna când apăsă pe clanţă. Simţi un val de vinovăţie revărsându-se asupra lui, ca apa clocotită.

— Îmi pare rău, spuse. Îmi pare rău, Francesca.

— Nu-mi cere iertare mie, spuse Francesca, cu o voce spasmodică, răguşită. Nu-mi cere iertare mie. Cere-I iertare Domnului.

— Francesca...

— Trebuie să te rogi pentru iertare. Eu mă duc... Se întrerupse şi inspiră adânc. Mă duc să mă rog şi eu.

— Putem să stăm de vorbă? spuse Rupert disperat. Putem măcar să stăm de vorbă despre asta? Se ridică şi se apropie de ea. Francesca?

— Nu! strigă ea, când mâna lui fu gata să-i atingă mâneca. Nu mă atinge!

Se uită la el cu ochi febrili, strălucind pe chipul ei alb ca varul.

— Nu voiam...

— Nu te apropia de mine!

— Dar...

— Ai făcut dragoste cu mine! şopti ea. M-ai atins! Tu...

Se întrerupse, pe punctul de a vomita.

— Francesca...

— Îmi vine să vărs, zise ea cu voce tremurândă şi ieşi în fugă din cameră.

Rupert rămase în prag, ascultând-o cum urcă în fugă scările şi încuie uşa de la baie. Tremura tot şi abia-l mai ţineau picioarele. După ce văzuse repulsia de pe chipul Francescăi îi venea să se târască undeva şi să se ascundă. Se îndepărtase de el ca şi cum ar fi fost contaminat; ca şi cum răul lui i-ar putea ieşi prin pori, infectând-o şi pe ea. Ca şi cum ar fi fost un paria.

Simţi deodată că era pe punctul de a ceda, de a izbucni în plâns. Dar, în loc de asta, se îndreptă clătinându-se spre bar şi scoase o sticlă de whisky. În timp ce desfăcea capacul se văzu cu coada ochiului în oglindă. Avea ochii injectaţi, era roşu la faţă şi pe chip i se citea o teamă jalnică. Arăta nesănătos, trupeşte şi sufleteşte.

Roagă-te, îi spusese Francesca. Roagă-te pentru iertare. Rupert strânse sticla în mână. Doamne, încercă. Doamne, Dumnezeule, iartă-mă. Dar nu-şi găsea cuvintele; nu simţea voinţa. Nu voia să se

căiască. Nu voia să fie mântuit. Era un păcătos abject şi nu-i păsa.

Dumnezeu mă urăşte, îşi zise Rupert, privindu-şi propria reflecţie. Dumnezeu nu există. Ambele ipoteze păreau la fel de probabile.

Ceva mai târziu, Francesca reveni. Se pieptănase, se spălase pe faţă şi se schimbase în blugi şi un pulover. Rupert îşi ridică privirea de pe canapea, unde stătea încă, cu sticla de whisky. Sticla era pe jumătate goală şi se simţea ameţit, dar deloc mai fericit.

— Am vorbit cu Tom, zise Francesca. Vine încoace mai târziu.

Rupert tresări.

— Tom?

— I-am povestit totul, spuse Francesca, cu vocea tremurândă. A zis să nu ne facem griji. A mai avut de-a face cu cazuri ca al tău.

Rupert simţi că-i zvâcneşte capul.

— Nu vreau să-l văd pe Tom, zise.

— Vrea să ne ajute!

— Nu vreau să ştie! E ceva intim!

Rupert simţi o undă de panică. Aproape că vedea chipul lui Tom, privindu-l cu un amestec de milă şi repulsie. Tom o să fie dezgustat de el. Cu toţii vor fi.

— Vrea să ne ajute, repetă Francesca. Şi, dragule... Tonul ei se schimbă şi Rupert o privi surprins. Vreau să-mi cer scuze. Am greşit reacţionând atât de violent. Pur şi simplu am intrat în panică. Tom a zis că e perfect normal. A zis...

Francesca se întrerupse şi-şi muşcă buza.

— Oricum. Putem să trecem peste asta. Cu mult ajutor şi rugăciune...

— Francesca... începu Rupert.

Ea ridică mâna.

— Nu, aşteaptă. Se apropie încet de el. Rupert se uită fix la ea. Tom a zis că nu trebuie să las propriile mele sentimente să stea în calea – făcu o pauză – în calea dragostei noastre fizice. N-ar fi trebuit să te resping. Mi-am pus propriile emoţii egoiste pe primul plan şi am greşit. Înghiţi în sec. Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi. Se apropie şi mai mult de el, până când nu-i mai despărţeau decât câţiva centimetri. N-am dreptul să-ţi refuz nimic, şopti ea. Ai tot dreptul să mă atingi. Eşti soţul meu. Am jurat înaintea lui Dumnezeu să te iubesc, să-ţi fiu supusă şi să mă dăruiesc ţie.

Rupert se uită lung la ea. Era prea şocat pentru a putea vorbi. Încet, întinse mâna şi îi atinse blând mâneca. O expresie de repulsie apăru pe chipul ei, dar ea continuă să-l privească ţintă, ca şi cum era hotărâtă să meargă până la capăt; ca şi cum n-avea de ales.

— Nu! exclamă deodată Rupert, retrăgându-şi mâna. N-o să fac asta. E imoral! Francesca, nu eşti un miel la tăiere! Eşti o fiinţă umană!

— Vreau să tămăduiesc căsnicia noastră, zise Francesca, cu voce tremurătoare. Tom a zis...

— Tom a zis că, dacă ne culcăm împreună, totul o să se rezolve, nu-i aşa? Vocea lui Rupert era aspră, plină de sarcasm. Tom ţi-a zis să stai pe spate şi să te gândeşti la Hristos.

— Rupert!

— Nu te las să te înjoseşti. Francesca, te iubesc! Te respect!

— Ei bine, dacă mă iubeşti şi mă respecţi, exclamă Francesca, cu o violenţă subită, atunci de ce m-ai minţit? Vocea i se frânse. De ce te-ai însurat cu mine, ştiind ce eşti?

— Francesca, sunt tot eu! Sunt tot Rupert!

— Nu ești! Nu pentru mine! Ochii i se umplură de lacrimi. Nu pot să te mai văd. Nu văd decât... Se cutremură, dezgustată. Mi se face greață doar când mă gândesc.

Rupert o privi nefericit.

— Spune-mi ce vrei să fac, spuse într-un final. Vrei să mă mut?

— Nu, spuse Francesca pe dată. Nu. Șovăi. Tom a sugerat...

— Ce anume?

— A sugerat, spuse ea, înghițind cu greu, o spovedanie publică. La slujba de seară. Dacă îți mărturisești păcatele cu voce tare, dinaintea congregației și a Domnului, atunci poate c-ai putea s-o iei de la capăt. Lăsând în urmă minciunile. Și păcatul.

Rupert o privi fix. Totul în ființa lui se revolta împotriva acestei propuneri.

— Tom a zis că e posibil să nu realizezi încă pe deplin păcatul pe care l-ai făcut, continuă Francesca. Dar, odată ce-l realizezi și odată ce te pocăiești, atunci vom putea s-o luăm de la capăt. Va fi ca o a doua naștere. Pentru amândoi. Își ridică privirea și-și șterse lacrimile. Ce zici? Ce zici, Rupert?

— N-am de gând să mă căiesc, se trezi el spunând.

— Poftim?

Pe chipul ei se citi consternarea.

— N-am de gând să mă căiesc, repetă Rupert, cu voce tremurătoare.

Își înfipse unghiile în palme.

— N-am de gând să stau în fața tuturor și să spun că ce-am făcut a fost un păcat.

— Dar...

— L-am iubit pe Allan. Şi el m-a iubit. Şi ce-am făcut n-a fost un lucru rău sau un păcat. A fost... Simţi deodată cum îi dau lacrimile. A fost o relaţie frumoasă, plină de dragoste. Orice ar zice Scriptura despre asta.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse Rupert. Răsufă prelung, cutremurându-se. Mi-aş dori, de dragul amândurora, să nu vorbesc serios. Dar chiar aşa e. O privi drept în ochi. Nu regret ce-am făcut.

— Ei bine, atunci eşti bolnav! strigă Francesca, cu o undă de panică. Eşti bolnav! Te-ai culcat cu un bărbat! Cum poate aşa ceva să fie frumos? E dezgustător.

— Francesca...

— Dar eu? Vocea ei crescu în intensitate. Dar toate dăţile când ne-am culcat împreună? În tot acest timp, ţi-ai dorit să fi fost cu el?

— Nu! strigă Rupert. Desigur că nu.

— Dar ai zis că-l iubeai!

— Da. Doar că nu mi-am dat seama atunci. Se opri. Francesca, îmi pare nespus de rău.

Ea îl privi ţintă un moment, sfâşietor, în tăcere, şi apoi se dădu înapoi, bâjbâind după un scaun.

— Nu înţeleg, zise, cu o voce înfundată. Chiar eşti homosexual? Tom a zis că nu eşti. A zis că mulţi tineri o iau pe căi greşite la început.

— Ce ştie Tom despre asta? se răsti Rupert.

Se simţea prins în capcană; ca şi cum ar fi fost încolţit.

— Ei bine – eşti? insistă Francesca. Eşti homosexual?

Se lăsă o tăcere prelungită.

— Nu ştiu, zise în cele din urmă Rupert. Se lăsă să cadă pe canapea, îngropându-şi faţa în palme. Nu mai ştiu ce sunt.

Când, după câteva minute, își ridică din nou privirea, Francesca dispăruse. Afară păsările continuau să ciripească; mașinile continuau să zumzăie în depărtare. Totul era la fel ca înainte. Nimic nu mai era la fel.

Rupert își privi mâinile tremurânde. Se uită la inelul cu sigiliu pe care i-l dăruise Francesca atunci când se căsătoriseră. Își aminti, pe neașteptate, fericirea pe care o simțise în ziua aceea; ușurarea pe care-o simțise atunci când, prin rostirea câtorva cuvinte, fusese inclus în rândul celor căsătoriți, celor așezați la casa lor. Când ieșise cu Francesca din biserică, avusese impresia că-și găsise în sfârșit locul, că era în sfârșit normal. Nu voia să fie gay. Nu voia să fie o minoritate. Nu-și dorea decât să fie ca toată lumea.

Totul se petrecuse întocmai cum anticipase Allan. Allan înțelesese; Allan știuse exact ce simțea Rupert. Îl urmărise, în decursul acelor ultime săptămâni de vară, pe măsură ce sentimentele lui Rupert treceau de la pasiune la stânjeneală. Așteptase, răbdător, în timp ce Rupert încerca să-l evite, să-l ignore zile întregi, doar spre a reveni și mai pătimaș. Fusese înțelegător și îl sprijinise. Și, ca mulțumire, Rupert fugise de el.

Germenii care au dus la fuga lui fuseseră semănați la începutul lui septembrie. Rupert și Allan se plimbau împreună pe Broad Street, fără să se țină de mână, dar atingându-și brațele; vorbindu-și, aproape unul de celălalt, zâmbind cum zâmbesc îndrăgostiții. Și apoi cineva îl strigase pe nume pe Rupert.

— Rupert! Salut!

El tresărise. De cealaltă parte a străzii stătea, zâmbindu-i larg, Ben Fisher, un fost coleg de

şcoală, cu un an mai mic. Deodată, Rupert îşi aminti de scrisoarea pe care i-o trimisese taică-său cu câteva săptămâni în urmă. Speranţa plină de dor a acestuia că Rupert şi-ar putea petrece o parte din vacanţă acasă şi vestea entuziastă că un alt băiat de la micuţa şcoală din Cornwall avea să i se alăture în curând la Oxford.

— Ben! exclamase Rupert, traversând în fugă strada. Bine ai venit! Am auzit că te muţi.

— Speram c-o să-mi faci turul, răspunsese Ben, cu o sclipire în ochii negri. Şi să-mi faci cunoştinţă cu nişte fete. Probabil că se ţin toate după tine. Armăsarule! Apoi privirea i se întorsese, plină de curiozitate, spre Allan, rămas pe celălalt trotuar. El cine e? întrebase. Un prieten?

Inima lui Rupert zvâcnise în piept. Deodată, cuprins de panică, se văzu prin ochii prietenilor lui de-acasă. Ai profesorilor lui. Ai tatălui lui.

— Ah, el? zise, după o pauză. Nimeni. Unul dintre meditatori.

În noaptea următoare mersese într-un bar cu Ben, băuseră tequila şi flirtaseră înfocat cu două italience drăguţe. La întoarcere, Allan îl aştepta în camera lui.

— Te-ai distrat bine? îl întrebase, pe un ton de conversaţie.

— Da, răspunsese Rupert, evitându-i privirea. Da. Am ieşit cu... cu nişte prieteni.

Se dezbrăcase repede, se băgase în pat şi închisese ochii când Allan se apropiase de el; îşi golise mintea de gânduri şi de orice vinovăţie, de îndată ce începură jocul dragostei.

Dar în noaptea următoare ieşise din nou cu Ben şi, de data asta, se forţase să sărute una din fetele drăguţe care trăgeau la el ca muştele la miere. Ea îi răspunsese prompt, încurajându-l

să-i exploreze trupul moale, necunoscut. La sfârșitul serii, îl invitase s-o însoțească până la casa în care locuia, cu alte colege, pe Cowley Road.

El o dezbrăcase încet și stângaci, inspirat de scene din filme, sperând că experiența ei vădită avea să-l ajute să meargă până la capăt. Cumva reușise să se achite onorabil; nu știa și nu-i păsa dacă strigătele ei de extaz fuseseră reale sau mimate. A doua zi se trezise în patul ei, cu trupul ghemuit în al ei, simțind atingerea pielii ei catifelate, inspirând mirosul ei feminin. O sărută pe umăr, așa cum îl săruta întotdeauna pe Allan, întinse mâna să-i atingă sânul, de probă – și atunci realiză, surprins, că era excitat. Își dorea să atingă trupul fetei. Își dorea s-o sărute. Era excitat la gândul de-a face din nou dragoste cu ea. Era normal. Putea să fie normal.

— Fugi de mine? îl întrebase Allan, câteva zile mai târziu, în timp ce mâncau paste împreună. Ai nevoie de puțin spațiu?

— Nu! răspunsese Rupert, puțin prea aprins. Totul e în regulă.

Allan îl privise o clipă, în tăcere, și apoi lăsase furculița din mână.

— Nu te speria, îi spusese, întinzând mâna spre a lui și crispându-se când Rupert își retrase mâna. Nu renunța la ceva care ar putea fi minunat doar pentru că ți-e teamă.

— Nu mi-e teamă!

— Ba sigur că ți-e. Tuturor ne e. Și *mie* mi-e teamă.

— Ție? spusese Rupert, încercând să nu pară ironic. De ce naiba ți-e teamă?

— Mi-e teamă, spuse încet Allan, pentru că înțeleg ce faci și știu ce înseamnă asta pentru mine. Încerci să fugi. Încerci să scapi de mine.

În câteva săptămâni o să treci pe lângă mine pe stradă şi o să-ţi întorci privirea. Am dreptate?

Se uitase la Rupert cu ochii întunecaţi, aşteptând un răspuns, aşteptând să fie contrazis. Dar Rupert nu spusese nimic. Era de prisos.

După aceea, relaţia lor se deteriorase rapid. Avuseseră o ultimă conversaţie într-un bar pustiu de la Colegiul Keble, în săptămâna dinainte să înceapă noul semestru.

— Pur şi simplu nu pot... mormăise Rupert, stângaci, stânjenit, cu un ochi la privirea curioasă a barmanului. Nu sunt... Se întrerupsese, luând o gură de whisky. Înţelegi tu.

Se uitase rugător la Allan şi apoi îşi întorsese repede privirea.

— Nu, spusese încet Allan. Nu înţeleg. Eram fericiţi împreună.

— A fost o greşeală. Nu sunt gay.

— Nu eşti atras de mine? îl întrebase Allan, privindu-l drept în ochi. Asta îmi spui? Că nu eşti atras de mine?

Rupert îi întâlni privirea, având senzaţia că e sfâşiat în două. Ben îl aştepta cu două fete într-o cârciumă. În seara asta, mai mult ca sigur o să se culce cu una din ele. Dar îl dorea pe Allan mai mult decât dorise vreodată orice fată.

— Nu, răspunse într-un final. Nu sunt.

— Fie, spusese Allan, cu vocea măcinată de furie. Minte-mă. Minte-te singur. Însoară-te. Fă copii. Prefă-te că eşti hetero. Dar o să ştii că nu eşti şi eu o să ştiu că nu eşti.

— Sunt, replicase Rupert şovăielnic şi apoi îşi dorise să n-o fi făcut, văzând sclipirea de dispreţ din ochii lui Allan.

— Cum zici tu.

Golise paharul şi se ridicase.

— O să fii în regulă? întrebase Rupert, privindu-l.

— Nu mă lua de sus, se răstise Allan la el. Nu, n-o să fiu. Dar o să-mi treacă.

— Îmi pare rău.

Allan nu mai zisese nimic. Rupert îl urmărise în tăcere ieşind din bar; un minut sau două nu simţise decât o durere surdă. Dar, după încă două pahare de whisky, se simţi ceva mai bine. Mersese să se întâlnească cu Ben la cârciumă, aşa cum aranjaseră, şi băuse câteva beri şi încă şi mai mult whisky. Mai târziu, în cursul nopţii, după ce făcuse sex cu cea mai drăguţă din cele două fete agăţate de Ben, nereuşind să adoarmă, îşi repetase că e normal, că a revenit pe calea cea dreaptă, că e fericit. Şi, o vreme, aproape că reuşise s-o creadă.

— Tom o să ajungă în câteva clipe.

Vocea Francescăi îi întrerupse firul gândurilor. Rupert îşi ridică privirea. Ea stătea în prag, cu o tavă în mână. Pe aceasta se afla ceainicul crem pe care-l aleseseră împreună, pe lista de cadouri de nuntă, cu cesti, farfurioare şi o farfurie de biscuiţi cu ciocolată.

— Francesca, spuse Rupert, cu o voce obosită. Nu organizăm un ceai, la naiba.

Pe chipul ei trecu o expresie rănită, şocată; apoi se reculese şi încuviinţă.

— Poate că ai dreptate, zise, lăsând tava pe un scaun. Poate că e cam deplasat.

— Toată treaba e deplasată. Rupert se ridică şi porni încet spre uşă. N-am de gând să vorbesc cu Tom despre viaţa mea sexuală.

— Dar vrea să ne ajute!

— Ba nu. Rupert o privi. Vrea să facă pe mediatorul. Nu să ajute.

— Nu înțeleg, spuse Francesca, încruntându-se.

Rupert dădu din umeri. Câteva clipe rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Francesca își mușcă buza.

— Mă întreb, zise șovăind, dacă n-ar trebui să mergi la un doctor. Am putea să vorbim cu doctorul Andrew, să ne recomande pe cineva. Ce zici?

Rupert se holbă la ea, amuțit. Se simțea ca și cum îl izbise în față cu barosul.

— Un doctor? repetă, într-un final, încercând să rămână calm. *Un doctor?*

— Mă gândeam...

— Crezi că am vreo problemă medicală?

— Nu! Voiam doar să spun... Francesca se îmbujoră. Poate că există vreun tratament.

— O pastilă împotriva homosexualității? Deja nu-și mai putea controla vocea. Cu cine se însurase oare? Cu cine? Vorbești serios?

— Era doar o idee!

Rupert o privi câteva secunde în tăcere. Apoi, fără să spună nimic, trecu pe lângă ea, în hol, și-și luă haina din cuier.

— Rupert! Unde pleci?

— Trebuie să ies de-aici.

— Dar unde? strigă Francesca. Unde te duci?

Rupert își privi propria reflecție în oglinda din hol.

— Mă duc, spuse încet, să-l caut pe Allan.

Capitolul 10

Canon Lytton ceruse ca toţi membrii familiei să se reunească în salon, ca şi cum urma să demaşte un criminal aflat în mijlocul lor.

— Suntem doar noi două, spusese dispreţuitor Isobel. Aţi dori să ne reunim? Sau doriţi să reveniţi mai târziu?

— Oh, nu, răspunsese solemn Canon Lytton. Să mergem.

Acum era aşezat pe canapea, cu sutana prăfuită revărsată în cute în jurul lui, cu o expresie severă şi ameninţătoare. Pariez că îşi exersează expresia în oglindă, îşi zise Isobel. Ca să-i sperie pe copii, la şcoala de duminică.

— Am venit într-o problemă destul de gravă, începu el. Pe scurt, aş dori să verific o informaţie care mi-a fost adusă la cunoştinţă.

— De cine? întrebă Isobel.

Canon Lytton o ignoră.

— E de datoria mea, spuse, cu o voce ceva mai puternică, ca preot al acestei parohii şi autoritatea care va oficia căsătoria lui Milly şi Simon, să mă asigur că Milly este, aşa cum a declarat în formular, un membru necăsătorit al parohiei St Edward the Confessor sau dacă – de fapt – nu este. O voi întreba eu însumi acest lucru când se întoarce. Între timp, v-aş fi recunoscător dacă

dumneavoastră, ca mamă, mi-aţi putea răspunde în numele ei.

Se opri şi se uită impunător la Olivia, care se încruntă.

— Nu înţeleg, zise. Mă întrebaţi dacă Milly şi Simon trăiesc împreună? Pentru că nu e aşa, să ştiţi. Sunt oarecum de modă veche în privinţa asta.

— Nu asta v-am întrebat, spuse Canon Lytton. Întrebarea mea, formulată mai simplu, este: Milly a mai fost căsătorită anterior?

— Căsătorită anterior? întrebă Olivia. Râse consternată. Despre ce vorbiţi?

— Mi s-a dat a înţelege...

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrerupse Olivia. Există cineva care spune că Milly a mai fost măritată?

Canon Lytton înclină infinitezimal din cap.

— Ei bine, e o minciună! Desigur că n-a mai fost măritată! Cum Dumnezeu puteţi să credeţi aşa ceva?

— E de datoria mea să investighez astfel de acuzaţii.

— Cum, spuse Isobel, chiar când vin din partea unor ţicniţi cu acte?

— Îmi folosesc discernământul, spuse Canon Lytton, ţintuind-o cu privirea. Persoana care mi-a spus acest lucru a fost destul de insistentă – ba chiar a pretins că deţine o copie după certificatul de căsătorie.

— Cine a fost persoana? întrebă Isobel.

— Nu sunt în măsură să vă spun, spuse Canon Lytton, aranjându-şi cu grijă sutana.

Îţi place la nebunie chestia asta, îşi zise Isobel privindu-l. Îţi place de nu mai poţi.

— Invidie! exclamă brusc Olivia. Asta e explicaţia. Cineva e invidios pe Milly şi încearcă să-i

strice nunta. Probabil că sunt multe fete care-au rămas cu buza umflată. Nu-i de mirare că o atacă pe biata Milly! Zău așa, Canon Lytton, mă surprindeți! Să dați crezare unor astfel de minciuni sfruntate!

— Poate că sunt minciuni sfruntate, zise Canon Lytton. Cu toate acestea, aș dori să stau de vorbă cu Milly personal când se întoarce. În caz că există aspecte ale acestei probleme cu care dumneavoastră – arătă spre Olivia – nu sunteți la curent.

— Canon Lytton! spuse Olivia înfuriată. Oare sugerați că fiica mea ar fi putut să se mărite fără să-mi spună? Fiica mea îmi spune totul.

Cineva se foi pe canapea și amândoi se întoarseră spre Isobel.

— Ai ceva să ne spui, Isobel? întrebă Canon Lytton.

— Nu, spuse Isobel repede, tușind. Nimic.

— Și cu cine se presupune că s-ar fi măritat? întrebă Olivia. Cu poștașul?

Urmă un răstimp de tăcere. Isobel își ridică privirea, încercând să simuleze calmul.

— Un bărbat pe nume Kepinski, spuse Canon Lytton, citind de pe un petic de hârtie. Allan Kepinski.

Isobel simți o strângere de inimă. Milly era pierdută.

— Allan Kepinski? repetă Olivia, nevenindu-i a crede. Asta e categoric un nume inventat! E evident că toată povestea e o farsă. Pusă la cale de un personaj abject, obsedat de norocul lui Milly. Citești tot timpul despre povești ca asta. Nu-i așa, Isobel?

— Da, spuse Isobel, cu o voce firavă. Tot timpul.

— Şi acum, zise Olivia ridicându-se, îmi cer scuze, Canon Lytton, dar am o mie de treburi pe cap şi între acestea nu se numără să ascult minciuni despre fiica mea. Avem de pregătit o nuntă pentru sâmbătă, ştiţi!

— Sunt la curent cu acest lucru, spuse Canon Lytton. Totuşi va trebui să vorbesc despre această problemă cu Milly. Poate că diseară ar fi un moment mai potrivit.

— Puteţi vorbi cu ea oricât doriţi, zise Olivia. Dar vă pierdeţi timpul!

— Voi reveni, spuse Canon Lytton ameninţător. Nu e nevoie să mă conduceţi.

În timp ce el trântea uşa în urma lui, Olivia se uită la Isobel.

— Ştii cumva despre ce vorbea?

— Nu! spuse Isobel. Sigur că nu.

— Isobel, spuse Olivia tăios. Poate că l-ai păcălit pe Canon Lytton, dar pe mine nu mă păcăleşti! Ştii ceva despre asta, nu-i aşa? Se întâmplă ceva?

— Uite ce e, mamă, zise Isobel, încercând să pară calmă. Cred c-ar trebui să aşteptăm până se întoarce Milly.

— Ce să aşteptăm? Olivia o privi exasperată. Isobel, ce tot spui? Nu e nici un sâmbure de adevăr în ce zice Canon Lytton, este?

— Eu nu spun nimic, răspunse ferm Isobel. Nu înainte să se întoarcă Milly.

— Nu accept ca fetele mele să aibă secrete faţă de mine, spuse Olivia furioasă.

Isobel oftă.

— Drept să spun, mamă, zise, e puţin cam târziu pentru asta.

Milly venea târându-se dinspre gară, când o maşină trase lângă ea.

— Bună, scumpo, zise James. Vrei să urci?

— Oh, zise Milly, mulţumesc.

Evitând privirea tatălui ei, se urcă în maşină, privind drept înainte, la strada care începea să se întunece, şi încercând frenetic să-şi pună ordine în gânduri. Trebuia să decidă ce avea să facă. Trebuia să pună la punct un plan. Tot drumul de la Londra, încercase să gândească raţional; să găsească o soluţie raţională. Dar acum era înapoi în Bath, la câteva minute de casă, şi era încă în ceaţă. Oare putea într-adevăr să-l constrângă pe Alexander să-şi ţină gura? Era deja joi seară; nunta era sâmbătă. De-ar putea să treacă de ziua de vineri...

— Te-ai distrat bine la Londra? o întrebă James.

Milly tresări.

— Da, zise. La cumpărături. Ştii tu.

— Ştiu, spuse James. Ai găsit ceva drăguţ?

— Da, zise Milly. Urmă o pauză şi ea realiză că nu avea pungi de cumpărături. Am cumpărat... o pereche de butoni pentru Simon.

— Foarte frumos. A zis c-o să treacă pe la tine mai pe seară, apropo. După lucru.

Milly simţi un gol în stomac.

— Oh, bun, zise, simţind că i se face greaţă.

Cum putea să dea ochii cu Simon? Cum putea să-l mai privească în ochi măcar?

În timp ce coborau din maşină, simţi o dorinţă subită s-o ia la fugă pe stradă şi să nu mai trebuiască să mai vadă pe nimeni vreodată. În schimb, o porni după tatăl ei pe scările care duceau la intrare.

— S-a întors! o auzi pe maică-sa strigând, în timp ce intrau pe uşă.

Olivia apăru în hol.

— Milly, zise pe un ton repezit, furios. Ce-i cu prostia asta?

— Ce prostie? întrebă Milly speriată.

— Prostia asta cum c-ai fi măritată?

Milly simţi că-i stă inima-n loc.

— Ce vrei să spui? întrebă, cu o voce tremurândă.

— Ce se întâmplă? întrebă James, intrând după Milly în hol. Olivia, te simţi bine?

— Nu, nu mă simt bine, spuse Olivia încordată. Canon Lytton a fost pe-aici în după-amiaza asta. Se uită peste umăr. Nu-i aşa, Isobel?

— Da, spuse Isobel, venind din salon. A fost.

Schiţă o grimasă către Milly, care se uită lung la ea, simţind cum o năpădeşte teama, sufocând-o.

— Ce-a...

— Ne-a spus o poveste absurdă despre Milly, zise Olivia. A spus c-a mai fost măritată.

Milly nu schiţă nici o mişcare. Ochii îi săgetară spre Isobel şi înapoi.

— Doar că Isobel nu pare să creadă c-ar fi atât de absurdă, spuse Olivia.

— Aşa deci? zise Milly, aruncându-i o privire cruntă lui Isobel.

— Mamă! exclamă Isobel scandalizată. Nu-i adevărat! Milly, serios, eu n-am zis nimic. Am zis doar c-ar trebui să aşteptăm până te întorci tu.

— Da, spuse Olivia. Şi acum s-a întors. Aşadar, ar fi cazul ca una din voi să-mi spună ce se întâmplă.

Milly se uită de la una la cealaltă.

— În regulă, zise şovăind. Staţi doar să-mi scot haina.

Se lăsă tăcerea în timp ce-şi scoase fularul şi haina şi le agăţă în cuier. Se întoarse şi-şi studie publicul.

— Poate ar trebui să bem ceva, zise.

— Nu vreau să beau nimic! exclamă Olivia. Vreau să știu ce se întâmplă. Milly, Canon Lytton spune adevărul? Ai mai fost măritată o dată?

— Lasă-mă... lasă-mă doar un minut să mă așez, spuse Milly disperată.

— N-ai nevoie de nici un minut! strigă Olivia. N-ai nevoie de un minut! Care e răspunsul? Ai mai fost măritată sau nu? Da sau nu, Milly? Da sau nu?

— Da! strigă Milly. Sunt măritată! Sunt măritată de zece ani!

Cuvintele ei răsunară în holul tăcut. Olivia făcu un pas înapoi și se agăță de balustradă.

— M-am măritat când am fost la Oxford, continuă Milly, cu vocea tremurândă. Aveam 18 ani. N-a... n-a însemnat nimic. Nu știa nimeni. *Nu știa nimeni.* Și m-am gândit că nimeni n-o să afle vreodată. M-am gândit... Se opri. Oh, ce rost mai are?

Se lăsă tăcerea. Isobel se uită temătoare la Olivia. Era stacojie la față; părea că se sufocă.

— Vorbești serios, Milly? întrebă într-un final.

— Da.

— Chiar te-ai măritat când aveai optâșpe ani. Și chiar ai crezut că nimeni nu va afla vreodată.

Urmă o pauză – apoi Milly încuviință, cu un aer jalnic.

— Atunci ești o proastă, o fată tare proastă! zbieră Olivia. Vocea ei șfichiui aerul ca un bici și Milly păli. Ești o fată proastă și egoistă! Cum ai putut să crezi că nimeni n-o să afle? Cum ai putut să fii atât de proastă? Ne-ai distrus viețile tuturor!

— Încetează! spuse James furios. Încetează, Olivia!

— Îmi pare rău, șopti Milly. Sincer.

— Degeaba-ţi pare rău! strigă Olivia. E prea târziu să-ţi pară rău! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Olivia!

— Cred că ţi s-a părut o chestie deşteaptă, nu? Să te măriţi şi să ţii totul secret. Cred că ţi-ai închipuit că e ceva foarte matur.

— Nu, spuse Milly, nefericită la culme.

— Cine era? Un student?

— Un cercetător venit cu bursă.

— Te-a vrăjit, nu-i aşa? Ţi-a promis marea cu sarea?

— Nu! strigă Milly, explodând deodată. M-am măritat cu el ca să-l ajut! Avea nevoie să rămână în ţară!

Olivia se uită lung la ea, iar expresia i se schimbă treptat, pe măsură ce realiza ce-i spunea Milly.

— Te-ai măritat cu un imigrant ilegal? şopti ea. Vocea îi crescu în intensitate, până la ţipăt. Un *imigrant* ilegal?

— N-o spune pe tonul ăsta! spuse Milly.

— Ce fel de imigrant ilegal? O notă de isterie se strecură în glasul Oliviei. Te-a ameninţat?

— Pentru Dumnezeu, mamă! spuse Isobel.

— Olivia, zise James. Calmează-te. Nu ajută la nimic.

— Nu ajută? Olivia se întoarse spre James. De ce aş vrea să ajut? Îţi dai seama ce înseamnă asta? Va trebui să anulăm nunta!

— S-o amânăm, poate, zise Isobel. Până e declarat divorţul.

O privi încurajator pe Milly.

— Nu putem! strigă disperată Olivia. Totul e aranjat! Totul e organizat! Se gândi un moment şi apoi se întoarse spre Milly. Simon ştie despre asta?

Milly clătină din cap. Ochii Oliviei începură să sclipească.

— Ei bine, atunci putem s-o facem totuşi, zise repede. Ochii îi săgetară de la unul la altul. O să-l păcălim pe Canon Lytton! Dacă nici unul din noi nu spune nimic, dacă ne păstrăm un aer demn...

— Mamă! exclamă Isobel. Asta se numeşte bigamie!

— Şi ce?

— Olivia, ai înnebunit, spuse James dezgustat. Evident, nunta trebuie anulată. Şi, dacă mă întrebaţi pe mine, nu-i un lucru rău.

— Cum adică? întrebă Olivia isteric. Cum adică nu-i un lucru rău? Acesta e cel mai îngrozitor lucru care s-a întâmplat vreodată familiei noastre şi tu spui că nu-i un lucru rău!

— Sincer, cred că ne-ar prinde bine tuturor să revenim la normal! exclamă James furios. Toată povestea asta cu nunta a scăpat de sub control. Nu mai aud decât nunta, nunta, nunta! Numai de asta vorbeşti.

— Ei bine, cineva trebuie s-o organizeze! zbieră Olivia. Ştii câte treburi am avut de rezolvat?

— Da, ştiu! ţipă James exasperat. O mie! În fiecare zi, ai o mie de treburi de făcut, la naiba! Îţi dai seama că asta înseamnă şapte mii de treburi pe săptămână? Ce-i asta, Olivia? O expediţie pe Lună?

— Pur şi simplu nu înţelegi, spuse Olivia cu amărăciune.

— Toată familia e obsedată! Cred că ţi-ar prinde bine, Milly, dacă ai reveni o vreme cu picioarele pe pământ.

— Ce vrei să spui? întrebă Milly. Sunt cu picioarele pe pământ.

— Milly, plutești în nori! Te-ai aruncat cu capul înainte în căsătoria asta fără să te gândești ce presupune, fără să cântărești și alte opțiuni. Știu că Simon e un tânăr foarte atrăgător, știu că tatăl lui e foarte bogat...

— Asta n-are nimic de-a face!

Milly se uită țintă la James, pământie la față.

— Îl iubesc pe Simon! Vreau să mă mărit cu el pentru că-l iubesc.

— Crezi că-l iubești, zise James. Dar poate că e un bun prilej să mai aștepți o vreme. Să vezi dacă ești capabilă să te descurci pe cont propriu măcar acum. Ca Isobel.

— Ca Isobel, repetă Milly, nevenindu-i a crede. Mereu vrei să fiu Isobel. Isobel cea perfectă, la naiba.

— Sigur că nu, spuse James exasperat. Nu asta am spus.

— Vrei să fac lucrurile pe care le face Isobel.

— Poate, zise James. Unele dintre ele.

— Tati..., începu Isobel.

— Foarte bine! strigă Milly, simțind cum i se urcă sângele la cap. O să fac exact ca Isobel! N-o să mă mărit! Dar o să rămân însărcinată!

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Însărcinată? repetă Olivia uluită.

— Mulțam, Milly, zise Isobel tăios, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

— Isobel..., zise Milly.

Dar Isobel trânti ușa după ea, fără să se uite în urmă.

— Însărcinată, repetă Olivia.

Bâjbâi după un scaun și se lăsă să cadă pe el.

— N-am vrut să spun asta, mormăi Milly, îngrozită de ce-a făcut. Putem să uităm că am spus-o?

— Tu eşti măritată, spuse Olivia cu voce tremurândă. Şi Isobel e însărcinată. Îşi ridică privirea. Chiar e însărcinată?

— Asta e treaba ei, spuse Milly cu ochii în pământ. E treaba ei. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Se auzi soneria, făcându-i pe toţi să tresară.

— Probabil că e Isobel, zise James ridicându-se.

Deschise uşa şi făcu un pas înapoi.

— Ah, spuse. Tu erai, Simon.

Isobel mergea cu paşi mari pe trotuar, fără să se oprească, fără să se uite în urmă, fără să ştie încotro merge. Inima îi bătea să-i sară din piept şi maxilarul îi era încleştat. Zăpada se transformase în zloată; o burniţă rece îi cădea pe păr şi i se scurgea pe ceafă. Dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, se simţea mai bine. Cu fiecare pas se cufunda mai adânc în obscuritate; se îndepărta de chipurile şocate ale celor din familie.

Încă mai simţea furia iradiindu-i prin fiecare por. Se simţea trădată, neînţeleasă, prea furioasă pe Milly ca să poată vorbi... şi totuşi compătimind-o prea mult pentru a o învinovăţi. Nu mai asistase niciodată la o ceartă atât de urâtă în familie, cu Milly prinsă la mijloc, fără să se poată apăra. Nu e de mirare că apelase la prima tehnică de diversiune pe care-o avea la îndemână. Era de înţeles. Dar asta nu-i uşura cu nimic situaţia.

Isobel închise ochii. Se simţea expusă şi vulnerabilă; nepregătită. La întoarcere, părinţii ei aveau să aştepte cu siguranţă o discuţie. Se vor aştepta ca ea să răspundă la întrebări, să-i liniştească şi să-i ajute să digere această informaţie tulburătoare. Dar de-abia dacă reuşise s-o digere ea însăşi.

Situaţia în care se afla era o realitate nebuloasă care-i dădea târcoale, neinvitată şi amorfă, imposibil de prezentat deocamdată lumii exterioare. Nu putea articula ceea ce gândea despre asta; nu mai putea face distincţie între senzaţia fizică şi cea emoţională. Momentele de energie şi optimism alternau cu accese de plâns şi greaţa nu făcea decât să agraveze lucrurile. „Cum te simţi?", avea s-o întrebe, fără îndoială, Milly. Cum te simţi, ştiind că porţi un copil în pântece? Dar Isobel nu voia să răspundă la această întrebare. Nu voia să se gândească la faptul că purta un copil în pântece.

Se opri la colţul unei străzi şi-şi puse cu grijă mâna pe burtă. Când îşi imagina fiinţa pe care o purta în sine, şi-o imagina ca pe un crustaceu sau un melc. Ceva ghemuit, care cu greu putea fi numit o fiinţă umană. Ceva nelămurit, care încă nu începuse să trăiască. Şi care, dacă ea alegea, nu avea să ajungă să trăiască. Simţi un val de emoţie puternică, pe jumătate suferinţă, pe jumătate rău fizic, şi începu să tremure. Întreaga familie, îşi zise, e preocupată de întrebarea dacă să anuleze nunta lui Milly. Asta în timp ce eu încerc să decid de una singură dacă o altă fiinţă ar trebui să se nască sau nu.

Gândul o ţintui locului. Se simţi aproape biruită de povară, copleşită de decizia pe care va trebui s-o ia şi, preţ de o clipă, crezu că se va prăbuşi, în hohote, pe trotuar. Dar, în loc de asta, scuturând din cap, îşi vârî mâinile în buzunar şi, strângând din dinţi, merse înainte.

Simon şi Milly stăteau faţă în faţă, în câte un fotoliu din salon, ca şi cum erau invitaţi la o emisiune televizată.

— Aşadar, spuse într-un final, Simon. Ce se întâmplă?

Milly îl privi în tăcere. Îşi dădu o şuviţă de pe frunte cu degete tremurânde; deschise gura ca să spună ceva şi o închise la loc.

— Îmi dai emoţii, zise Simon. Haide, iubito. Nimic nu poate fi atât de rău. Nu e o problemă de viaţă şi de moarte, nu?

— Nu.

— Bun atunci.

Îi zâmbi larg şi Milly îi zâmbi la rândul ei, simţind o uşurare subită.

— N-o să-ţi placă, spuse.

— O să fiu curajos, zise Simon. Haide, loveşte-mă.

— OK, spuse Milly, inspirând adânc. Chestia e că nu ne putem căsători sâmbătă. Va trebui să amânăm nunta.

— Să amânăm? spuse Simon încet. Păi, în regulă. Dar de ce?

— Ţi-am ascuns ceva, zise Milly, frângându-şi mâinile, frământându-le până când păru c-o să i se rupă din încheieturi. Am făcut o mare prostie când aveam optâşpe ani. M-am măritat. A fost o căsătorie de formă. N-a însemnat nimic. Dar n-am divorţat niciodată. Aşa că sunt – sunt încă măritată.

Se uită la Simon. Părea uluit, dar nu furios, aşa că se simţi brusc liniştită. După istericalele maică-sii, era o uşurare să-l vadă pe Simon privind vestea cu calm. Nu-şi ieşise din fire; nu zbiera. Dar era normal că n-o făcea. La urma urmei, n-avea nimic de-a face cu relaţia lor, nu? Nu era decât o mică problemă tehnică.

— Asta nu înseamnă decât că va trebui să aştept hotărârea finală înainte de a ne putea

căsători, spuse mușcându-și buza. Simon, îmi pare foarte rău.

Se lăsă tăcerea.

— Nu înțeleg, zise într-un final Simon. E o glumă?

— Nu, spuse Milly. Nu! Doamne, mi-aș dori să fie! E adevărat. Sunt măritată. Simon, sunt măritată!

Îl privi, nefericită la culme. Ochii lui negri o priviră cu atenție; încet, o expresie de neîncredere i se strecură pe chip.

— Vorbești serios.

— Da.

— Chiar ești măritată.

— Da. Dar n-a fost o căsătorie adevărată, spuse Milly repede. Se uită în pământ, încercând să vorbească pe un ton egal. Era gay. Toată treaba a fost un aranjament. Ca sa poată rămâne în țară. Sincer, n-a însemnat nimic. Mai puțin de atât! Înțelegi, nu-i așa? Înțelegi?

Își ridică privirea spre el. Și, văzându-i expresia, înțelese, copleșită de amărăciune, că nu înțelegea.

— A fost o greșeală, spuse, atât de grăbită încât abia se deslușeau cuvintele. O mare greșeală. Văd asta acum. N-ar fi trebuit niciodată să fiu de acord. Dar eram foarte tânără și proastă și era un prieten. Sau cel puțin eu îl consideram prieten. Și avea nevoie de ajutorul meu. Asta a fost tot!

— Asta a fost tot, repetă Simon, cu o voce ciudată. Așadar, cu cât te-a plătit?

— Nu! spuse Milly. I-am făcut o favoare!

— Te-ai măritat... ca o favoare? întrebă Simon, nevenindu-i a crede.

Milly îl privi alarmată. Cumva lucrurile nu ieșeau deloc cum ar fi trebuit.

— N-a însemnat nimic, zise. S-a întâmplat acum zece ani! Eram un copil. Știu c-ar fi trebuit să-ți spun mai demult! Știu. Dar pur și simplu...

Se întrerupse, privindu-l disperată.

— Simon, spune ceva!

— Ce-ar trebui să-ți spun? întrebă Simon. Felicitări?

Milly se crispă.

— Nu! Doar – nu știu. Spune-mi la ce te gândești.

— Nu știu ce-ar trebui să gândesc, spuse Simon. Nici măcar nu știu de unde să încep. Nu-mi vine să cred. Îmi spui că ești măritată cu un alt tip. Ce-ar trebui să zic?

Privirea-i fu atrasă de mâna ei stângă, de degetul pe care purta inelul de logodnă, și ea roși.

— N-a însemnat nimic, spuse ea. Trebuie să mă crezi.

— Nu contează ce-a însemnat! Ești încă măritată, nu-i așa? Simon sări deodată în picioare și se îndreptă spre fereastră. Doamne, Milly! exclamă, cu vocea puțin tremurată. De ce nu mi-ai spus?

— Nu știu. Nu... am... Înghiți în sec. N-am vrut să stric totul.

— N-ai vrut să strici totul, repetă Simon. Așa că aștepți până cu două zile înainte de nuntă ca să-mi spui că ești măritată.

— Am crezut că n-o să conteze! Am crezut...

— Ai crezut că n-o să te deranjezi să-mi spui deloc. Se întoarse și o privi cu o teamă subită. N-aveai de gând să-mi spui! Așa e?

— Nu am...

— Voiai să îmi ascunzi totul! Vocea îi crescu în intensitate. Mie, soțul tău!

— Nu! *Voiam* să-ţi spun!

— Când? În noaptea nunţii? La naşterea primului nostru copil? La nunta de aur?

Milly deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise la loc. Simţi un val fierbinte de panică. Nu-l mai văzuse niciodată pe Simon aşa de furios. Nu ştia cum să-i alunge furia; încotro s-o ia.

— Aşadar, ce secrete fără importanţă îmi mai ascunzi? Vreun copil de care nu ştie nimeni? Amanţi?

— Nu.

— Şi cum aş putea să cred? Vocea lui răsună ca un bici în încăpere şi Milly tresări. Cum pot să mai cred orice mi-ai spune tu?

— Nu ştiu, spuse Milly deznădăjduită. Nu ştiu. Trebuie pur şi simplu să ai încredere în mine.

— Încredere în tine!

— Ştiu c-ar fi trebuit să-ţi spun, zise ea disperată. Ştiu! Dar dacă n-am făcut-o nu înseamnă că-ţi mai ascund ceva. Simon...

— Nu e doar asta, spuse Simon întrerupând-o. Nu e doar că mi-ai ascuns-o.

Inima lui Milly începu să bată şi mai tare.

— Ce mai e, atunci?

Simon se lăsă se cadă pe un scaun şi-şi masă faţa.

— Milly – deja ţi-ai rostit jurămintele faţă de altcineva. Ai jurat să iubeşti pe cineva. Să-l preţuieşti. Ştii ce înseamnă asta pentru mine?

— Dar n-am crezut nici un cuvânt. Nici unul!

— Exact. Vocea lui îi dădu fiori. Am crezut că iei aceste jurăminte la fel de în serios ca mine.

— Le luam, spuse Milly, îngrozită. Le iau.

— Cum ai putea? Le-ai distrus! Le-ai întinat.

— Simon, nu te uita aşa la mine, şopti Milly. Nu sunt cine ştie ce femeie malefică! Am făcut o greşeală, dar sunt tot eu. Nimic nu s-a schimbat!

— Totul s-a schimbat, spuse Simon, fără expresie. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Sincer să fiu, mi se pare că nu te mai cunosc.

— Ei bine, şi mie mi se pare că nu te mai cunosc! strigă Milly, într-o explozie subită, pradă nefericirii. Nu te mai cunosc! Simon, ştiu că am distrus nunta. Ştiu că am dat-o în bară complet. Dar nu e cazul să faci pe sfântul. Nu e cazul să mă priveşti ca şi cum aş fi ultimul om. Nu sunt infractoare! Înghiţi în sec. Mă rog, poate că sunt, tehnic vorbind. Dar doar pentru că am făcut o greşeală. Am făcut o greşeală! Şi, dacă m-ai iubi, m-ai ierta! Începu să plângă cu suspine. Dacă m-ai iubi cu adevărat, m-ai ierta!

— Şi dacă tu m-ai iubi cu adevărat, spuse Simon, arătând tulburat deodată, mi-ai fi spus că eşti măritată! Poţi să spui ce vrei, Milly, dar, dacă m-ai fi iubit cu adevărat, mi-ai fi spus!

Milly se uită fix la el, îndoindu-se brusc de sine.

— Nu neapărat, şovăi ea.

— Ei bine, probabil că avem noţiuni diferite despre ce e dragostea, zise Simon. Poate că ne-am înşelat unul asupra celuilalt în tot acest timp.

Se ridică şi-şi luă haina. Milly se uită lung la el, simţind un amestec de uimire şi groază.

— Vrei să spui – simţi că-i veni să vomite – vrei să spui că nu mai vrei să te însori cu mine?

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Simon pe un ton formal, deja ai un soţ. Aşadar, întrebarea e mai degrabă retorică, nu? Se opri în prag. Sper că veţi fi foarte fericiţi împreună.

— Ticălosule! strigă Milly.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce trăgea, frenetic, de inelul de logodnă. Când reuşi să-l arunce după el, uşa era deja închisă şi el dispăruse.

Capitolul 11

La întoarcere, Isobel găsi casa cufundată în tăcere. Luminile din hol erau pe jumătate stinse; nu era nimeni în salon. Împinse uşa de la bucătărie şi o văzu pe Olivia aşezată la masă, în lumina chioară. Avea în faţă o sticlă de vin, aproape goală; din colţ se revărsa muzică în surdină. Auzind uşa, Olivia îşi ridică faţa palidă şi umflată de plâns.

— Ei bine, zise fără expresie. S-a terminat totul.

— Ce vrei să spui? întrebă Isobel bănuitor.

— Vreau să spun, zise Olivia, că Milly şi Simon au rupt logodna.

— Poftim? întrebă Isobel, uitându-se şocată la maică-sa. Definitiv? De ce?

— Au avut un soi de ceartă – şi Simon a anulat totul.

Olivia luă o gură de vin.

— Pe ce temă? Prima ei căsătorie?

— Cred că da, spuse Olivia. N-a vrut să ne spună.

— Unde e?

— Îşi petrece noaptea la Esme. A zis că trebuie să plece de-aici. Departe de noi toţi.

— N-o învinovăţesc, zise Isobel. Se trânti pe un scaun, fără să-şi scoată haina. Doamne, biata

Milly. Nu-mi vine să cred! Ce-a zis mai exact Simon?

— Milly nu mi-a spus. Nu-mi mai spune nimic în ultimul timp. Olivia luă o duşcă de vin. Evident, nu mă mai consideră demnă de încredere.

Isobel îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă, nu începe.

— A fost măritată zece ani cu... cu imigrantul ăla ilegal! Zece ani, fără să-mi spună nimic!

— N-a putut să-ţi spună. Cum Dumnezeu era să-ţi spună?

— Şi apoi, când a ajuns la ananghie, s-a dus la Esme. Olivia se uită la Isobel cu ochii înroşiţi. La Esme Ormerod!

— Întotdeauna se duce la Esme, zise Isobel.

— Ştiu că aşa face. Dă fuga acolo şi se întoarce de parcă ar fi Regina din Saba!

— Mamă...

— Şi apoi a venit la tine. Vocea Oliviei crescu în intensitate. I-a trecut vreodată prin minte să vină la mine? La propria ei mamă?

— Nu putea! exclamă Isobel. Ştia cum o să reacţionezi. Şi, sincer, n-avea nevoie de chestia asta. Avea nevoie de un sfat calm, raţional.

— Eu nu sunt capabilă să mă comport raţional, asta zici?

— Când e vorba de nunta asta, spuse Isobel, nu. Nu eşti!

— Ei bine, n-o să mai fie nici o nuntă acum, zise Olivia încordată. N-o să mai fie nici o nuntă. Aşa că poate o să începeţi să aveţi din nou încredere în mine. Poate o să începeţi să mă trataţi ca pe o fiinţă umană!

— Oh, mamă, nu-ţi mai plânge de milă! strigă Isobel, exasperată deodată. Nu era nunta ta. Era nunta lui Isobel!

— Știu! spuse Olivia indignată.

— Nu știi, răspunse Isobel. Nu te gândești cu adevărat la Milly și Simon. Nu te gândești la cum se simt ei probabil. Nici măcar nu-ți pasă dacă rămân împreună sau nu. Nu te gândești decât la nuntă. La aranjamentele florale care trebuie anulate, la ținuta ta elegantă pe care n-o s-o mai admire nimeni și la faptul că n-o să mai apuci să dansezi cu Harry Pinnacle. Dincolo de asta, te doare în cot!

— Cum îndrăznești! exclamă Olivia, înroșindu-se la față.

— Dar e adevărat, nu-i așa? Nu e de mirare că tata...

— Nu e de mirare că tata ce? se răsti Olivia.

— Nimic, zise Isobel, conștientă că depășise măsura. Doar că... îi înțeleg perspectiva. Atât.

Se lăsă tăcerea. Isobel clipi de câteva ori în lumina chioară din bucătărie. Deodată se simți stoarsă, prea obosită ca să continue discuția; prea obosită până și să se ridice în picioare.

— Bun, zise, făcând un efort. Ei bine, cred c-o să mă duc la culcare.

— Așteaptă, zise Olivia, ridicându-și privirea. N-ai mâncat nimic.

— Nu-i nimic, spuse Isobel. Nu mi-e foame.

— Nu contează, zise Olivia. Trebuie să te hrănești.

Isobel dădu din umeri.

— Trebuie să te hrănești, repetă Olivia, întâlnindu-i privirea. În starea în care ești.

— Mamă – nu acum, zise Isobel epuizată.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta, spuse Olivia, cu o voce ofensată. Nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. Poți să păstrezi câte secrete ai chef.

Isobel își întoarse privirea, stânjenită.

— Dar lasă-mă să-ți fac o omletă bună.

Urmă o pauză.

— OK, zise Isobel într-un final. N-ar fi rău.

— Și o să-ți pun și niște vin.

— Nu pot să beau, zise Isobel, luată prin surprindere.

— De ce nu?

Isobel nu răspunse, încercând să descurce ițele gândurilor care-i treceau prin cap. Nu putea să bea în caz că se hotăra totuși să păstreze copilul. Ce fel de logică aberantă mai era și asta?

— Povești! spunea Olivia. Eu beam câte trei ginuri pe zi când eram însărcinată cu tine. Și ai ieșit teafără, nu? În mare?

Isobel se trezi zâmbind fără să vrea.

— OK, zise. Nu mi-ar strica un pahar.

— Nici mie, spuse Olivia. Hai să mai deschidem o sticlă. Închise ochii. N-am mai avut în viața mea parte de o noapte așa oribilă.

— Mie-mi spui? Isobel se așeză la masă. Sper că Milly e bine.

— Sunt sigură că Esme o să aibă grijă de ea, zise Olivia, cu o undă de amărăciune.

Milly se afla în salonul lui Esme, ținând în mână o băutură din fulgi de ciocolată belgiană, cu câteva picături de Cointreau. Esme o convinsese să facă o baie lungă, parfumată cu poțiuni misterioase, din flaconașe fără etichetă, și apoi îi împrumutase un halat de baie din țesătură-fagure și o pereche de papuci pufoși. Acum îi peria părul cu o perie de modă veche, din păr de mistreț. Milly își ațintise privirea asupra focului, simțind peria care trăgea ușor de pielea capului, focul care-i încălzea fața și atingerea halatului pe

pielea ei catifelată. Sosise la Esme cu vreo oră în urmă; izbucnise în lacrimi de îndată ce Esme deschisese uşa şi încă o dată în baie. Dar acum se simţea ciudat de calmă. Mai luă o gură din ciocolata caldă şi închise ochii.

— Te simţi mai bine? o întrebă Esme, cu voce joasă.

— Da. Mult mai bine.

— Bun.

Urmă o pauză. Unul din ogari se ridică de la locul lui de lângă foc, veni lângă Milly şi-şi lăsă capul în poala ei.

— Ai avut dreptate, spuse Milly, mângâind câinele pe cap. Ai avut dreptate. Nu-l cunosc pe Simon. Şi el nu mă cunoaşte. Vocea îi tremură uşor. Toată treaba e în zadar.

Esme nu spuse nimic, ci continuă să-i perie părul.

— Ştiu că eu sunt de vină pentru tot, zise Milly. Ştiu asta. Eu sunt cea care s-a măritat, eu sunt cea care a dat-o în bară. Dar s-a comportat ca şi cum aş fi făcut-o dinadins. Nici măcar n-a *încercat* să vadă lucrurile din perspectiva mea.

— O trăsătură tipic masculină, spuse Esme. Femeile se dau peste cap ca să se adapteze perspectivelor celorlalţi. Bărbaţii întorc capul o dată, se uită peste umăr şi continuă ca şi înainte.

— Simon nici măcar n-a întors capul, hohoti Milly, nefericită la culme. Nici măcar nu m-a ascultat.

— Tipic, zise Esme. Încă un bărbat incurabil.

— Mă simt aşa o proastă, spuse Milly. Aşa o proastă, la naiba. Un nou şuvoi de lacrimi îi ţâşni deodată din ochi. Cum am putut să-mi doresc să mă mărit cu el? A zis că am întinat jurămintele matrimoniale. A zis că nu mai poate

să creadă nimic din ce-i spun. S-a uitat la mine de parcă aş fi fost un soi de monstru!

— Ştiu, zise Esme, încercând s-o aline.

— În tot timpul cât am fost împreună, spuse Milly, ştergându-şi lacrimile, n-am ajuns să ne cunoaştem cu adevărat, nu-i aşa? Simon nu mă cunoaşte deloc! Şi cum poţi să te căsătoreşti cu cineva dacă nu-l cunoşti? Cum poţi? N-ar fi trebuit nici măcar să ne logodim. În tot acest timp, a fost... Se întrerupse brusc, ca şi cum ar fi realizat ceva. Îţi aminteşti când m-a cerut în căsătorie? Pusese totul la cale, exact aşa cum voia el. M-a condus la o bancă din grădina tatălui lui şi avea inelul cu diamant în buzunar şi ascunsese până şi o sticlă de şampanie într-o buturugă, la naiba!

— Draga mea...

— Dar nimic din toate astea n-avea de-a face cu mine, nu-i aşa? Totul avea de-a face cu el. Nu se gândea la mine, nici măcar atunci.

— Exact ca taică-său, spuse Esme, pe un ton deodată tăios.

Milly se întoarse puţin, surprinsă.

— Îl cunoşti pe Harry, aşadar?

— L-am cunoscut, spuse Esme, periind mai energic. Nu-l mai cunosc.

— Întotdeauna Harry mi s-a părut un om drăguţ, suspină Milly. Dar, pe de altă parte, ce naiba ştiu eu? M-am înşelat complet în privinţa lui Simon, nu?

Umerii îi fură scuturaţi de hohote şi Esme se opri din pieptănat.

— Draga mea, ce-ar fi să te culci? îi spuse. Îi strânse părul într-un mănunchi blond şi-l lăsă să-i cadă pe spate. Eşti surescitată, eşti obosită, ai nevoie de un somn bun. Nu uita, a trebuit să

te trezești devreme; ai fost până la Londra și înapoi. A fost o zi plină.

— N-o să pot să adorm, zise Milly, privind-o cu obrajii plini de lacrimi, ca un copil.

— O să poți, spuse Esme calm. Ți-am strecurat ceva în băutură. Ar trebui să-și facă efectul în curând.

— Oh, zise Milly, surprinsă. Se uită o clipă la conținutul cănii și apoi o goli. Îți droghezi toți oaspeții?

— Doar pe cei speciali, spuse Esme, zâmbindu-i senin.

După ce termină omleta, Isobel oftă și se sprijini de spătarul scaunului.

— A fost delicios. Mulțumesc.

Nu primi nici un răspuns. Își ridică privirea. Olivia era aplecată peste paharul de vin, cu ochii închiși.

— Mamă?

Olivia deschise ochii.

— Ai terminat, zise, cu o voce absentă. Mai vrei?

— Nu, mersi, zise Isobel. Uite ce e, mamă, ce-ar fi să mergi să te culci? O să avem multe de făcut dimineață.

O clipă, Olivia o privi absentă; apoi, ca și cum ar fi izbit-o ceva, încuviință.

— Da, spuse. Ai dreptate. Oftă. Știi, o clipă doar, uitasem.

— Du-te să te culci, repetă Isobel. Strâng eu aici.

— Dar tu...

— Sunt bine, spuse Isobel ferm. Și oricum, vreau să-mi fac o cană de ceai. Hai, du-te.

— Ei bine, noapte bună atunci!

— Noapte bună!

Isobel o privi ieşind şi apoi se ridică şi puse apă în ceainic. Stătea sprijinită de chiuvetă, privind afară, la strada întunecată, tăcută, când, deodată, se auzi cheia în broască.

— Milly? întrebă. Tu eşti?

După o clipă, uşa se deschise şi apăru un tânăr ciudat. Purta o haină de blugi, avea o geantă mare şi arăta mai neîngrijit decât majoritatea oaspeţilor de la pensiune. Isobel îl privi intrigată o clipă. Apoi, tresărind, realiză cine era. Simţi cum o năpădeşte un val de furie incandescentă. Aşadar, el era. Acesta era Alexander. Cel care provocase toată tevatura.

— Hei, bună, spuse el, trântindu-şi geanta pe podea şi zâmbind degajat. Tu probabil că eşti Isobel cea poliglotă şi ultra-talentată.

— Nu ştiu cum îndrăzneşti să te întorci aici, spuse Isobel încet, încercând să-şi stăpânească vocea. Nu ştiu cum de mai ai tupeul.

— Aşa sunt eu, viteaz din fire. Alexander se apropie de ea. Nu mi-au zis că eşti şi frumoasă pe deasupra.

— Stai departe de mine, se răsti Isobel.

— Asta nu e foarte prietenos din partea ta.

— Prietenos! Te aştepţi să mă port prietenos? După tot ce i-ai făcut surorii mele?

Alexander îşi ridică privirea, zâmbind larg.

— Aşadar, i-ai aflat micul secret?

— Toată lumea i-a aflat micul secret, mulţumită ţie!

— Ce vrei să spui? întrebă Alexander nevinovat. S-a întâmplat ceva?

— Stai să mă gândesc, spuse Isobel sarcastic. S-a întâmplat ceva? Oh, da. Nunta a fost anulată. Dar bănuiesc că deja ştii.

Alexander se uită lung la ea.

— Glumeşti.

— Normal că nu glumesc, ce naiba?! strigă Isobel. Nunta a fost anulată. Aşa că felicitări, Alexander, ţi-ai atins scopul. I-ai distrus complet viaţa lui Milly. Ca să nu mai zic de noi ceilalţi.

— Iisuse Hristoase! Alexander îşi trecu o mână tremurândă prin păr. Uite ce e, n-am avut intenţia să...

— Nu? spuse Isobel furioasă. Nu? Ei bine, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să deschizi gura. La o adică, ce *credeai* c-o să se întâmple?

— Nu asta! Nu asta, pentru Dumnezeu! De ce naiba a anulat nunta?

— N-a anulat-o ea, zise Isobel. Simon a făcut-o.

— Poftim? Alexander o fixă cu privirea. De ce?

— Cred că asta e treaba lor, tu nu? zise Isobel, cu o voce aspră. Să spunem doar că, dacă nimeni n-ar fi pomenit de prima ei căsătorie, totul ar fi fost în regulă. Dacă ţi-ai fi ţinut gura doar... Se întrerupse. Oh, ce rost are? Eşti un afurisit de psihopat.

— Nu sunt! zise Alexander. Iisuse! N-am vrut niciodată ca nunta să fie anulată. Eu am vrut doar să...

— Să ce? Ce-ai vrut?

— Nimic! Eu doar... voiam să agit puţin lucrurile.

— Dumnezeule, eşti jalnic! spuse Isobel, ţintuindu-l cu privirea. Nu eşti decât un fanfaron jalnic şi frustrat! Se uită la geanta lui. Doar nu-ţi închipui c-o să dormi aici!

— Dar am o cameră rezervată!

— Ei, acum nu mai e rezervată, poţi s-o uiţi, spuse Isobel, împingându-i geanta spre uşă cu

piciorul. Ştii ce dezastru ai declanşat în familia mea? Mama e în stare de şoc, sora mea plânge întruna...

— Uite ce e, îmi pare rău, bine? spuse Alexander, luându-şi geanta. Îmi pare rău că nunta surorii tale s-a anulat. Dar nu puteţi să daţi vina pe mine!

— Putem şi-o s-o facem, răspunse Isobel, deschizând uşa de la intrare. Şi acum ieşi!

— Dar n-am făcut nimic! exclamă Alexander furios, ieşind. Doar am făcut câteva glume!

— Consideri că a fost o *glumă* să-i spui preotului, sau ce naiba? zise Isobel furibundă, şi, chiar când Alexander se pregătea să-i răspundă, îi trânti uşa-n nas.

Olivia urcă scările încet, simţind cum o năpădeşte o tristeţe surdă. Adrenalina de la începutul serii pierise; se simţea epuizată şi dezamăgită şi îi venea să plângă. Totul se terminase. Scopul pentru care trudise în tot acest răstimp dispăruse brusc, fără a lăsa nimic în loc.

Nimeni n-o să înţeleagă cât de mult se implicase în nunta lui Milly. Poate că asta fusese greşeala ei. Poate că ar fi trebuit să stea deoparte, să-i lase pe angajaţii lui Harry să se ocupe de tot, cu eficienţa lor impersonală, şi să-şi facă apariţia în ziua respectivă, dichisită, afişând un interes politicos. Olivia oftă. N-ar fi putut s-o facă. N-ar fi putut să stea cu mâinile în sân în timp ce altcineva organiza nunta fiicei sale. Aşa că se mobilizase şi-şi asumase responsabilitatea şi petrecuse ore în şir planificând, gândindu-se şi organizând. Şi acum n-avea să mai vadă vreodată rodul muncii ei.

Auzi vocea acuzatoare a lui Isobel răsunându-i în minte şi se crispă. Undeva pe parcurs ajunsese

în contradicție cu restul familiei. Cumva ajunsese personajul negativ pentru că-și dorise ca totul să iasă cum trebuie. Poate că James avea dreptate; poate că devenise o obsesie. Dar nu-și dorise decât ca totul să fie perfect pentru Milly. Pentru toți. Și acum nimeni n-avea să știe asta. N-o să vadă rezultatul. N-o să se bucure de ziua de veselie și extravaganță pe care o plănuise. N-o să-și amintească decât toată vâlva.

Se opri în pragul ușii lui Milly, care era întredeschisă, și se trezi intrând. Rochia de mireasă a lui Milly era atârnată încă în husa de bumbac, pe ușa dulapului. Închizând ochii, Olivia revăzu chipul lui Milly când o probase pentru prima dată. Fusese a șaptea rochie pe care o probase; amândouă știuseră pe loc că aceasta era rochia potrivită. Se priviseră în tăcere și apoi, întâlnindu-i privirea lui Milly, Olivia spusese încet:

— Cred că va trebui s-o luăm, tu nu?

I se luaseră măsurile lui Milly și apoi rochia fusese făcută pe comandă, undeva în Nottingham. În ultimele săptămâni, fusese modificată de mai multe ori pe corpul lui Milly. Și acum n-avea s-o mai poarte. Neputând rezista tentației, Olivia trase fermoarul, scoase la iveală o parte din satinul strălucitor și se uită la ea. În interiorul husei se întrezărea o perlă minusculă, iridescentă. Era o rochie cu adevărat superbă. Olivia oftă și întinse mâna să tragă fermoarul, înainte s-o bufnească plânsul.

Trecând prin dreptul ușii, James o văzu contemplând, cu un aer jalnic, rochia de mireasă a lui Milly și simți o împunsătură de iritare. Intră glonț în camera lui Milly.

— Pentru Dumnezeu, Olivia, zise brutal. Nunta s-a anulat! S-a anulat! Încă nu ți-a intrat în cap chestia asta?

Olivia tresări şocată şi mâinile începură să-i tremure în timp ce îndesa rochia la loc în husă.

— Sigur că mi-a intrat, zise. Eu doar...

— Îţi plângeai de milă, zise James sarcastic. Te gândeai la nunta ta planificată cu grijă, care n-o să mai aibă loc.

Olivia trase fermoarul şi se întoarse.

— James, de ce te porţi ca şi cum toate astea ar fi din vina mea? spuse cu voce tremurătoare. De ce deodată eu sunt personajul negativ? N-am împins-o pe Milly să se mărite. Şi n-am obligat-o să facă nunta! Ea şi-a dorit-o! Eu doar am organizat-o cum am putut mai bine pentru ea.

— Ai organizat-o pentru tine, vrei să zici!

— Poate, spuse Olivia. În parte. Dar ce-i rău în asta?

— Of, las-o baltă, zise James, în culmea furie. Vorbesc cu pereţii!

Olivia se uită lung la el.

— Nu te înţeleg, James, zise. Pur şi simplu nu înţeleg. Nu te-ai bucurat deloc că Milly urma să se mărite?

— Nu ştiu, spuse James. Se îndreptă stângaci spre fereastră. Căsnicie. Ce naiba îi poate oferi căsnicia unei fete ca Milly?

— Fericire, zise Olivia, după o pauză. O viaţă fericită alături de Simon.

James se întoarse şi o privi cu un aer curios.

— Aşadar, tu crezi că o căsnicie înseamnă fericire?

— Normal!

— Ei bine, atunci eşti mai optimistă decât mine.

Se sprijini cu spatele de calorifer, cu umerii cocârjaţi, şi o studie cu o expresie de nepătruns.

— Ce vrei să spui? întrebă Olivia, cu vocea tremurândă. James, despre ce vorbeşti?

— Tu despre ce crezi că vorbesc? spuse James.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, care părea să umple camera.

— Uită-te la noi, Olivia, spuse într-un final James. Un cuplu căsătorit de mult. Ne facem fericiţi unul pe celălalt? Ne sprijinim unul pe celălalt? Nu ne-am apropiat de-a lungul anilor. Ne-am înstrăinat.

— Ba nu! exclamă Olivia alarmată. Am fost foarte fericiţi împreună!

James clătină din cap.

— Am fost foarte fericiţi separat. Tu ai viaţa ta şi eu o am pe-a mea. Tu ai prietenii tăi şi eu îi am pe-ai mei. Nu asta e ideea într-o căsnicie.

— Nu avem vieţi separate, spuse Olivia, cu o undă de panică.

— Oh, haide, Olivia! exclamă James. Recunoaşte. Eşti mai interesată de oaspeţii de la pensiune decât de mine!

— Ba nu, spuse Olivia roşind.

— Ba da. Ei sunt pe primul loc, eu sunt pe doi. Împreună cu restul familiei.

— Nu-i corect! strigă Olivia pe dată. Ţin pensiunea *pentru* familie! Ca să ne putem permite vacanţe. Câte un lux mărunt. Ştii asta!

— Ei bine, poate că alte lucruri sunt mai importante, spuse James.

Olivia îl privi intrigată.

— Cu alte cuvinte, vrei să renunţ la pensiune?

— Nu! spuse James iritat. Eu doar...

— Ce?

Se lăsă o pauză îndelungă. În cele din urmă, James oftă.

— Cred, spuse el încet, că vreau doar să văd că ai nevoie de mine.

— Dar am nevoie de tine, zise Olivia, cu un firicel de voce.

— Zău aşa? Pe buze îi trecu umbra unui zâmbet. Olivia, când mi te-ai destăinuit ultima dată? Când mi-ai cerut ultima dată sfatul?

— Nu te-ar interesa nimic din ce-aş avea eu de spus! exclamă Olivia, în defensivă. Oricând îţi spun ceva, te plictiseşti. Începi să te uiţi pe fereastră. Sau citeşti ziarul. Te comporţi ca şi cum nimic din ce-am de spus n-are vreo importanţă. Şi, oricum, tu ce-ai de zis? Nici tu nu mi te destăinui!

— Încerc! spuse James furios. Dar tu nu mă asculţi niciodată, la naiba! Turui întruna despre nuntă. Nunta asta, nunta aialaltă. Şi, înainte de nuntă, a fost întotdeauna altceva. Taca, taca, taca! Mă înnebuneşti.

Se lăsă tăcerea.

— Ştiu că vorbesc prea mult, spuse în cele din urmă Olivia. Prietenele mele mi-o spun. Îmi zic „Mai taci, Olivia, lasă şi pe altcineva să vorbească". Aşa că tac. Înghiţi în sec. Dar tu n-ai zis niciodată nimic. Întotdeauna pare că nu-ţi pasă.

James îşi masă faţa, cu un aer obosit.

— Poate că nu, spuse. Poate că am ajuns în stadiul în care nu-mi mai pasă. Tot ce ştiu e că... Făcu o pauză. Nu pot s-o mai ţin aşa.

Cuvintele răsunară în cămăruţă ca gazul ţâşnind dintr-o canistră. Olivia păli şi simţi un tremur încet, înspăimântător, în stomac, vestind ce era mai rău.

— James, spuse, înainte ca el să apuce să continue. Te rog. Nu în seara asta.

James îşi ridică privirea şi se înfioră văzând-o pe Olivia. Era pământie la faţă, buzele îi tremurau şi în ochi i se citea o groază de nedescris.

— Olivia..., începu el.

— Dacă ai ceva ce vrei să-mi spui – Olivia înghiţi în sec – atunci, te rog, nu mi-o spune în

seara asta. Începu să se retragă, tremurând, fără să-l privească în ochi. Nu în seara asta, şopti, bâjbâind după clanţă, fără să se întoarcă. Eu... pur şi simplu n-aş mai putea îndura altceva în seara asta.

Rupert stătea la biroul lui de la tribunal, uitându-se pe fereastră la noaptea întunecată, tăcută. În faţa lui, pe birou, se afla o listă cu numere de telefon, unele tăiate sau modificate; unele abia adăugate. Îşi petrecuse ultimele două ore la telefon, stând de vorbă cu oameni cu care nu crezuse că va mai vorbi vreodată. Un vechi prieten de-al lui Allan de la Keble, aflat acum la Christ Church. Un fost coleg de facultate de-al lui, care lucra la Birmingham acum. Cunoştinţe pe care şi le amintea vag, nume pe care nu le putea asocia unor figuri. Nimeni nu ştia unde era Allan.

Dar acest ultim telefon îi dăduse speranţe. Vorbise cu un profesor de engleză de la Leeds, care îl cunoscuse pe Allan la Manchester.

— A plecat din Manchester pe neaşteptate, zisese acesta.

— Aşa am înţeles şi eu, spuse Rupert, care-şi notase deja de trei sau patru ori informaţia.

— Aveţi idee unde s-a dus?

Urmă o pauză.

— Exeter, spuse într-un final profesorul. Da. Exeter. Ştiu pentru că, la vreun an după, mi-a scris şi m-a rugat să-i trimit o carte. Adresa era din Exeter. S-ar putea chiar s-o fi notat în agenda mea electronică.

— Aţi putea... zisese Rupert, de-abia îndrăznind să spere. Credeţi...

— Iat-o, zisese profesorul. St David's House.

— Cei asta? întrebase Rupert, uitându-se la adresă. Un colegiu?

— N-am auzit de el, răspunsese profesorul. Poate e un nou cămin.

Rupert pusese telefonul în furcă şi sunase imediat la Informaţii. Acum se uita la numărul de telefon pe care-l avea în faţă. Încet, puse mâna pe telefon şi formă numărul. Poate că Allan era încă acolo. Poate că avea să-i răspundă chiar el. Inima începu să-i bată nebuneşte; îi transpirase mâna pe receptor. Era atât de agitat, încât aproape că-i venea să vomite.

— Alo? îi răspunse o voce tânără, de bărbat. St David's House.

— Alo, spuse Rupert, cu mâna încleştată pe receptor. Aş dori să vorbesc cu Allan Kepinski, vă rog.

— O clipă, vă rog.

Urmă o tăcere lungă şi apoi la celălalt capăt al firului veni un alt tânăr.

— Doreaţi să vorbiţi cu Allan.

— Da.

— Pot să întreb cine-l caută?

— Mă numesc Rupert.

— Rupert Carr?

— Da. Strânse şi mai tare receptorul în mână. Allan e acolo?

— Allan a părăsit St David's House acum cinci ani, spuse tânărul. S-a întors în State.

— Oh, spuse Rupert. Oh.

Se uită la telefon fără să-l vadă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Allan ar putea să se întoarcă în State.

— Rupert, eşti în Londra? tocmai întreba tânărul. Am putea să ne întâlnim mâine, cumva? Allan a lăsat o scrisoare pentru tine.

— Serios? întrebă Rupert. Pentru mine?

Inima începu să-i bată foarte tare, pradă unei exaltări subite. Nu era prea târziu. Allan încă îl mai voia. O să-l sune; o să ia avionul spre State dacă era nevoie. Şi apoi...

Deodată atenţia îi fu distrasă de un sunet care venea dinspre uşă şi tresări. Din prag îl urmărea Tom. Rupert se îmbujoră.

— Mangetout, de pe Drury Lane. La 12, spunea tânărul. O să port blugi negri. Şi, apropo, mă numesc Martin.

— OK, spuse Rupert repede. La revedere, Martin.

Puse receptorul în furcă şi se uită la Tom. Simţi cum îl năpădeşte stânjeneala.

— Cine e Martin? întrebă Tom, pe un ton amical. Vreun prieten de-al tău?

— Du-te, spuse Rupert. Lasă-mă în pace.

— M-am văzut cu Francesca, zise Tom. E foarte supărată. După cum îţi închipui. Se aşează degajat pe biroul lui Rupert şi ridică un prespapier de alamă. Această mică izbucnire a ta a cam şocat-o.

— Dar nu şi pe tine, spuse Rupert agresiv.

— Drept să spun, zise Tom, nu. M-am mai confruntat cu astfel de cazuri de rătăcire. Îi zâmbi lui Rupert. Nu eşti singur. Eu sunt cu tine. Francesca e dispusă să rămână lângă tine. O să te ajutăm cu toţii.

— Să mă ajutaţi să fac ce? Să mă pocăiesc? Să mă spovedesc în public?

— Îţi înţeleg furia, zise Tom. E o formă de ruşine.

— Nu e! Nu mi-e ruşine!

— Orice ai fi făcut în trecut poate fi şters cu buretele. Poţi s-o iei de la capăt.

Rupert se uită lung la Tom. Îi veniră în minte casa lui, viaţa lui cu Francesca, existenţa lui fericită şi comodă. Tot ce-ar fi putut avea din nou dacă mintea asupra unui singur lucru.

— Nu pot, zise. Pur şi simplu nu pot. Nu sunt cel care credeţi că sunt. Am fost îndrăgostit de un bărbat. Nu rătăcit, nu purtat pe căi greşite. Îndrăgostit.

— Dragoste platonică...

— Nu dragoste platonică! strigă Rupert. Dragoste fizică! Poţi să înţelegi, Tom? Am iubit un bărbat, fizic.

— Ai înfăptuit anumite acte cu el.

— Da.

— Acte care ştii că sunt urâte dinaintea Domnului.

— N-am făcut nici un rău nimănui! strigă Rupert disperat. N-am făcut nimic rău!

— Rupert! exclamă Tom ridicându-se. Tu te auzi ce spui? Desigur că ai făcut rău, ţi-ai făcut rău ţie. Cel mai mare rău. Ai comis ceea ce e, poate, cel mai cumplit păcat cunoscut de omenire! Poţi să-l ştergi – dar doar dacă te căieşti. Doar dacă recunoşti ce păcat ai făcut.

— N-a fost un păcat, spuse Rupert, cu o voce tremurătoare. A fost ceva minunat.

— În ochii Domnului, spuse Tom cu răceală, a fost ceva respingător. Respingător!

— A fost dragoste! strigă Rupert. Se ridică în picioare, astfel încât îl privea pe Tom drept în ochi. Nu poţi să înţelegi?

— Nu, se răsti Tom. Mă tem că nu pot.

— Nu poţi să înţelegi cum e posibil ca doi bărbaţi să se iubească.

— Nu!

Rupert se aplecă încet înainte. Şuviţe din părul lui îi atinseră fruntea lui Tom.

— Chiar eşti oripilat de idee? îi şopti. Sau doar ţi-e teamă de ea?

Tom făcu un salt înapoi, ca o pisică.

— Lasă-mă! ţipă, cu o grimasă de dezgust. Lasă-mă!

— Nu-ţi face griji, spuse Rupert. Plec.

— Unde?

— Îţi pasă, Tom? Chiar îţi pasă?

Se lăsă tăcerea. Cu mâinile tremurânde, Rupert îşi strânse hârtiile şi le îndesă în servietă. Tom îl privi fără să se mişte.

— Ştii că eşti damnat, îi spuse, în timp ce Rupert îşi lua haina. Condamnat la iad.

— Ştiu, zise Rupert.

Şi, fără să se uite în urmă, deschise uşa şi ieşi.

Capitolul 12

Isobel se trezi cu o durere de cap monstru și o senzație de greață. Rămase nemișcată, încercând să-și păstreze calmul; încercând să facă un exercițiu de voință – până când, simțind brusc că-i vine să vomite, țâșni din pat, pe ușă, înspre baia de vizavi.

— Sunt mahmură, își zise, privindu-se în oglinda din baie.

Dar reflecția ei nu părea prea convinsă. Își clătă gura, se așeză pe marginea patului și-și sprijini capul în palmă. Era cu o zi mai mare. Mai evoluase cu o zi. Poate că deja avea trăsături. Poate că avea mânuțe și degețele. Era băiat. Sau fetiță. O persoană în miniatură. Care creștea înlăuntrul ei; care aștepta cu nerăbdare să se nască.

Simți un nou acces de greață și-și puse mâna la gură. Se simțea sfâșiată de nehotărâre. Nu putea ajunge la o concluzie, nu-și putea nici măcar lămuri argumentele în minte. Rațiunea se confrunta cu dorințe pe care nu știuse niciodată că le are; mintea ei părea că cedează de la o zi la alta. Decizia evidentă acum părea mai puțin evidentă; convingerile logice la care subscria pe dată cândva păreau să se prăbușească sub asaltul unei mări de emoții stupide.

Se ridică, clătinându-se uşor, şi se întoarse încet pe palier. Se auzeau zgomote din bucătărie şi se hotărî să coboare să-şi facă o cană de ceai. Când intră în bucătărie, James stătea lângă aragaz, îmbrăcat în costumul de birou şi citind ziarul.

— 'Neaţa, zise. Vrei un ceai?

— Ar fi grozav, zise Isobel.

Se aşează la masă, studiindu-şi mâinile. James îi puse o cană de ceai; şi ea luă o gură şi-apoi se strâmbă.

— Cred că-i trebuie nişte zahăr.

— Tu nu bei ceaiul cu zahăr de obicei, spuse James surprins.

— Nu, zise Isobel. Mă rog. Poate-l beau acum.

Puse două linguriţe de zahăr în cană şi apoi sorbi, savurându-l, simţind dulceaţa şi căldura care i se răspândeau încet în tot corpul.

— Aşa deci, zise James. Milly spunea adevărul.

— Da.

Isobel rămase cu privirea aţintită asupra ceaiului de un cafeniu lăptos.

— Milly spunea adevărul.

— Şi tatăl?

Isobel nu răspunse.

— Înţeleg. James îşi drese glasul. Te-ai hotărât ce-o să faci? Bănuiesc că e încă la început.

— Da, e la început. Şi nu, nu m-am hotărât. Isobel îşi ridică privirea. Bănuiesc că tu crezi c-ar trebui să scap de el, nu? Să uit că s-a întâmplat şi să-mi reiau cariera strălucită.

— Nu neapărat, spuse James, după o pauză. Decât dacă...

— Cariera mea incitantă, spuse Isobel amar. Viaţa mea minunată, alcătuită din zboruri cu avionul, camere de hotel şi oameni de afaceri străini care încearcă să-mi facă avansuri pentru că sunt întotdeauna singură.

James se uită lung la ea.

— Nu-ţi place slujba ta? Am crezut – toţi am crezut – că-ţi place.

— Da, spuse Isobel, îmi place, în majoritatea timpului. Dar uneori mă simt singură şi uneori mă simt obosită şi uneori îmi vine să mă las definitiv. Ca majoritatea oamenilor. Luă o gură de ceai. Uneori îmi doresc să mă fi măritat, să fi făcut trei copii şi acum să trăiesc în paradisul celor divorţaţi.

— Habar n-am avut, draga mea, zise James încruntându-se. Am crezut că-ţi place să fii femeie de carieră.

— Nu sunt femeie de carieră, spuse Isobel, lăsând cu zgomot cana din mână. Sunt o persoană. Care are o carieră.

— N-am vrut să spun...

— Ba da! zise Isobel exasperată. Tu asta crezi că sunt, nu? Cariera mea şi nimic altceva. Ai uitat complet că mai sunt şi altceva.

— Nu! spuse James. N-aş putea să uit că mai eşti şi altceva.

— Ba da, zise Isobel. Pentru că şi eu uit. Adesea.

Se lăsă o pauză. Isobel întinse mâna după cutia de cereale, se uită la conţinut, oftă şi-o lăsă jos. James mai luă o gură de ceai şi-apoi întinse mâna spre servietă.

— Mă tem că trebuie să plec.

— Chiar te duci la serviciu azi?

— Nu prea am de-ales. E o perioadă aglomerată. Dacă lipsesc, s-ar putea să mă trezesc şomer mâine.

— Chiar aşa?

Isobel îşi ridică privirea şocată.

— Nu chiar. James schiţă un zâmbet. Oricum, chiar trebuie să fiu acolo.

— Îmi pare rău, spuse Isobel. N-am ştiut.

— Nu, zise James. Mă rog. Se opri. Nu trebuia să ştii. Nu prea am vorbit despre asta.

— Bănuiesc că se întâmplau destule pe-aici.

— Cam aşa, zise James.

Isobel îi zâmbi larg.

— Pun pariu că te bucuri să scapi de toate astea, de fapt.

— Nu scap de nimic, spuse James. Harry Pinnacle m-a sunat deja dimineaţă, cerându-mi să ne întâlnim la prânz. Fără îndoială, ca să vorbim despre costurile acestui dezastru. Se strâmbă. Harry Pinnacle pocneşte din degete şi toată lumea trebuie să sară în picioare.

— Ei, asta e, spuse Isobel. Baftă.

În prag, James se opri.

— Şi cu cine te-ai fi măritat, mă rog? întrebă. Şi cu cine ai fi făcut trei copii?

— Nu ştiu, zise Isobel. Cu cine mă vedeam? Dan Williams, cred.

James gemu.

— Draga mea, cred c-ai făcut alegerea bună. Se opri brusc. Vreau să spun... copilul nu e...

— Nu, spuse Isobel, chicotind fără să vrea. Nu-ţi face griji. Nu-i al lui.

Simon se trezi terminat. Îl durea capul, îl usturau ochii şi simţea o apăsare în piept. Printre draperii pătrundea o rază strălucitoare de soare iernatic; de jos venea mirosul focului de lemne din salon, împletit cu aroma cafelei proaspăt măcinate din camera în care se lua micul dejun. Dar nimic nu-i putea alina suferinţa, dezamăgirea şi, mai ales, sentimentul acut al eşecului.

Cuvintele pline de furie pe care i le aruncase lui Milly în noaptea trecută îi reveneau în minte

la fel de limpede de parcă le-ar fi rostit cu doar cinci minute în urmă. Ca o scenă dintr-o piesă, învăţată pe de rost. O scenă pe care, i se părea acum, ar fi trebuit s-o anticipeze cumva. Simţi o împunsătură de durere, amestecată cu ruşine, în piept şi se întoarse pe partea cealaltă, îngropându-şi capul în pernă. Cum de nu a prevăzut asta? Cum de-şi îngăduise să creadă că putea să aibă o căsnicie fericită? De ce nu se putea resemna că era un ratat pe toate planurile? Eşuase lamentabil în afaceri şi acum eşuase şi pe plan marital. Măcar, îşi zise Simon înciudat, taică-său ajunsese până la altar. Măcar taică-său nu fusese decepţionat cu două zile înainte de ziua nunţii, afurisită să fie!

Îi apăru în minte chipul lui Milly în noaptea dinainte: înroşit, înlăcrimat, nefericit la culme. Şi, o clipă, se înmuie. O clipă se simţi tentat să o sune. Să-i spună că încă o iubeşte, că încă mai vrea să se însoare cu ea. I-ar săruta buzele umflate; ar purta-o până la pat; ar încerca să uite tot ce se întâmplase. Tentaţia exista. Dacă era sincer cu sine, tentaţia era enormă.

Dar nu putea s-o facă. Cum putea să se mai însoare cu Milly acum? Cum putea s-o asculte rostind jurăminte pe care le mai făcuse altcuiva, cum putea să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se ce alte secrete îi mai ascundea? Nu era o ceartă măruntă, care putea fi depăşită şi dreasă. Aceasta era o prăpastie adâncă, abruptă, care schimba totul între ei, care transforma relaţia lor în ceva de nerecunoscut.

Fără să vrea, îşi aminti seara de vară în care o ceruse în căsătorie. Ea se comportase impecabil: plânsese puţin, râsese puţin, se entuziasmase de inelul pe care i-l oferise el. Dar oare ce gândise

cu adevărat? Oare râdea de el? Oare luase vreodată în serios viitoarea lor căsnicie? Împărtăşea vreunul din idealurile lui, de fapt?

Rămase nemişcat câteva minute, torturându-se cu imagini ale lui Milly, încercând să reconcilieze ceea ce ştia acum despre ea cu felul cum şi-o amintea ca logodnică a lui. Era frumoasă, dulce, fermecătoare. Nu era demnă de încredere, era falsă şi ascundea secrete. Cel mai rău era că nici măcar nu părea să realizeze ce făcuse. Se purtase ca şi cum faptul că era măritată cu un alt bărbat era un mărunţiş, ceva care putea fi şters cu buretele şi ignorat.

Simţi zvâcnind în el o durere plină de furie şi se ridică în capul oaselor, încercând să-şi limpezească gândurile; încercând să se gândească la alte lucruri. Trase draperiile şi, fără să vadă priveliştea superbă care-i stătea dinainte, începu să se îmbrace în grabă. O să se îngroape în muncă, îşi zise. O s-o ia de la capăt şi o să treacă peste asta. Poate c-o să-i ia o vreme, dar o să treacă peste asta.

Coborî cu pas vioi, intrând în salonul pentru micul dejun. Harry era aşezat la masă, ascuns după un ziar.

— 'Neaţa, zise.

— 'Neaţa, răspunse Simon.

Îl privi suspicios, încercând să detecteze o potenţială notă de ironie sau batjocură în vocea tatălui său. Dar acesta îl privea cu o expresie plină de preocupare ce părea sinceră.

— Aşadar, spuse, în timp ce Simon se aşeza. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nunta s-a anulat.

— Asta am înţeles. Dar de ce? Sau nu vrei să-mi spui?

Fără să spună nimic, Simon întinse mâna spre cafetieră. Se întorsese ca vijelia noaptea trecută, prea furios și umilit ca să poată vorbi cu cineva. Se simțea tot umilit; tot furios; încă tentat să păstreze secretul asupra trădării lui Milly. Pe de altă parte, nefericirea-i cerea să fie împărtășită.

— E deja măritată, spuse sec.

Harry aruncă ziarul pe masă, cu un foșnet.

— Deja măritată? Cu cine, pentru Dumnezeu?

— Un american homosexual. L-a întâlnit acum zece ani. Voia să rămână în țară, așa că ea s-a măritat cu el ca să-i facă o favoare. O favoare!

— Ei bine, slavă Domnului, spuse Harry. Am crezut că vrei să spui măritată pe bune. Luă o gură de cafea. Așadar, care-i problema? Nu poate obține divorțul?

— Problema? întrebă Simon, uitându-se uluit la taică-său. Problema e că m-a mințit! Problema e că nu mai pot să cred nimic din ce-mi zice! Am crezut că e cineva – și acum descopăr că e altcineva. Nu e Milly cea pe care o cunoșteam.

Harry îl privi lung, fără să spună nimic.

— Asta-i tot? întrebă, în cele din urmă. Asta e singurul motiv pentru care ai anulat nunta? Faptul că Milly s-a măritat cu un individ dubios, acum zece ani?

— Nu-i de-ajuns?

— Normal că nu e de-ajuns! exclamă Harry furios. Nu e nici pe departe de-ajuns! Am crezut că s-a întâmplat ceva cu adevărat grav între voi.

— S-a întâmplat! M-a mințit!

— Nici nu mă mir, dacă reacționezi așa.

— Cum ai vrea să reacționez? spuse Simon. Aveam o relație bazată pe încredere. Acum nu mai pot să am încredere în ea. Închise ochii. S-a terminat.

— Simon, cine dracu' te crezi? exclamă Harry. Arhiepiscopul de Canterbury? Ce contează că te-a mințit? Ți-a spus adevărul acum, nu?

— Doar pentru c-a fost obligată.

— Și ce?

— Și totul era perfect până să se întâmple asta! strigă Simon disperat. Totul era perfect! Și acum e distrus!

— Of, maturizează-te! urlă Harry la el. Simon își ridică bărbia șocat. Maturizează-te odată, Simon! Și, măcar o dată în viață, nu te mai purta ca un plod răsfățat, obișnuit să i se facă toate poftele. Bun, deci relația voastră perfectă nu e atât de perfectă pe cât credeai. Și ce? Asta înseamnă că trebuie s-o arunci la coș?

— Nu înțelegi.

— Înțeleg perfect. Vrei să te scalzi în căsnicia ta perfectă, cu o soție și copii perfecți, și să te împăunezi dinaintea celorlalți! Nu-i așa? Și acum că i-ai găsit un defect, nu poți să-l accepți. Ei bine, acceptă-l. Simon! Acceptă-l! Pentru că lumea e plină de defecte. Și, sincer, un lucru mai bun decât relația ta cu Milly n-o să găsești.

— Și ce mama naibii știi tu despre asta? întrebă Simon, pe un ton violent. Ce mama naibii știi tu despre relații fericite? De ce ar trebui să pun preț pe un singur cuvânt din ce zici tu?

— Pentru că sunt tatăl tău, la dracu'!

— Da, zise Simon amar. Și o știu prea bine.

Își împinse scaunul în spate, se întoarse și ieși din cameră, sub privirea lui Harry, care înjură înfundat.

La ora nouă, se auzi soneria. Isobel, care tocmai coborâse în bucătărie, se strâmbă. Ieși lipăind în hol și deschise ușa de la intrare. În fața casei

era parcată o furgonetă albă şi în prag stătea un bărbat, înconjurat de cutii albe.

— Am venit să livrez un tort de nuntă, zise acesta. Pe numele Havill.

— Of Doamne, zise Isobel, uitându-se lung la cutii. Of Doamne.

Se aplecă, desfăcu una dintre cutiile de carton şi întrezări o sclipire de glazură albă, delicată; marginea unui trandafir de zahăr.

— Ştiţi, zise ridicându-se. Mulţumim foarte mult. Dar a avut loc o mică schimbare.

— Nu e adresa corectă? întrebă omul. Se chiorî la hârtiuţă. Bertram, numărul unu.

— Nu, e corectă adresa, spuse Isobel. E adresa corectă.

Se uită dincolo de el, la dubiţă, simţindu-se deodată deprimată. Astăzi ar fi trebuit să fie o zi fericită, plină de emoţii, nerăbdare şi pregătiri asidue, pe ultima sută de metri. Nu cum era.

— Chestia e, zise, că nu mai avem nevoie de un tort de nuntă. Puteţi să-l luaţi înapoi?

Bărbatul râse sarcastic.

— Să mă plimb cu chestia asta în maşină toată ziua? Nu prea cred!

— Dar noi n-avem nevoie de el.

— Drăguţă, mă tem că asta nu e problema mea. Voi l-aţi comandat – dacă vreţi să-l returnaţi, asta e o problemă între voi şi companie. Acum, dacă vrei să semnezi aici – îi întinse un stilou – eu aduc şi restul cutiilor.

Isobel tresări.

— Restul? Câte mai sunt, pentru Dumnezeu?

— Zece cu totul, spuse omul, verificând pe hârtie. Incluzând coloanele şi accesoriile.

— Zece, repetă Isobel, nevenindu-i a crede.

— E cam mult tort, zise el.

— Da, spuse Isobel, în timp ce omul se îndrepta spre maşină. Mai ales pentru noi patru.

Când Olivia coborî scara, cutiile albe fuseseră aşezate teanc într-un colţ al holului.

— N-am ştiut ce altceva să fac cu ele, zise Isobel, ieşind din bucătărie.

Se uită la maică-sa şi păli. Faţa Oliviei era un amestec violent de fard viu colorat aplicat pe un chip palid ca de mort. Se ţinea strâns de balustradă şi arăta ca şi cum ar fi putut leşina în orice clipă.

— Mami, te simţi bine? o întrebă.

— O să-mi revin, zise Olivia, cu o vioiciune ciudată. N-am dormit cine ştie ce.

— Cred că nici unul din noi n-a dormit. Ar trebui să ne întoarcem cu toţii la culcare.

— Da, mă rog. Nu putem, nu-i aşa? spuse Olivia, schiţând un zâmbet încordat. Avem o nuntă de anulat. Avem telefoane de dat. Am făcut o listă!

Isobel se crispă.

— Mamă, ştiu că ţi-e foarte greu, zise.

— Nu mi-e mai greu decât oricui altcuiva, zise Olivia, înălţându-şi bărbia. De ce mi-ar fi mai greu mie? La urma urmei, nu-i sfârşitul lumii, este? La urma urmei, era doar o nuntă!

— Doar o nuntă, spuse Isobel. Sinceră să fiu, nu cred că există aşa ceva.

Pe la jumătatea dimineţii, Milly fu trezită de o bătaie în uşă.

— Te-ai trezit? întrebă Esme. Te caută Isobel la telefon.

— Oh, zise Milly ameţită, ridicându-se în capul oaselor şi dându-şi părul de pe faţă.

Îşi simţea capul greoi; nu-şi recunoştea propria voce. Se uită la Esme şi încercă să-i zâmbească. Dar propriul chip i se părea îmbătrânit şi uscat şi parcă nu-i funcţiona creierul ca lumea. Ce se întâmpla, de fapt? De ce era acasă la Esme?

— Îţi aduc telefonul fără fir, zise Esme şi dispăru.

Milly se trânti la loc pe pernă, fixând cu privirea tavanul de culoarea fisticului şi întrebându-se de ce se simţea atât de ameţită, atât de pe altă lume. Şi apoi, cu un şoc, îşi aminti. Nunta fusese anulată.

Nunta fusese anulată. Lăsă ideea să-i graviteze în minte, ca într-un experiment, aşteptându-se să simtă o împunsătură de durere, s-o năpădească din nou lacrimile. Dar în dimineaţa aceasta nu mai avea lacrimi. Mintea-i era calmă; emoţiile violente din noaptea trecută fuseseră îmblânzite de somn. Se simţea mai degrabă tulburată decât necăjită; mai degrabă îngrijorată decât pradă suferinţei. Mai că nu-i venea să creadă. Nunta – nunta ei cea mare, de neclintit – n-avea să aibă loc. Cum era cu putinţă? Cum putea centrul de greutate al vieţii ei să dispară pur şi simplu? Se simţea ca şi cum vârful pe care tocmai îl escalada dispăruse subit şi ea rămăsese în urmă, agăţându-se de stânci şi uitându-se, dezorientată, la buza prăpastiei.

— Poftim, zise Esme, apărând brusc lângă ea. Vrei nişte cafea?

Milly încuviinţă şi luă telefonul.

— Bună, zise, cu o voce răguşită.

— Bună, se auzi vocea lui Isobel. Eşti bine?

— Da, zise Milly. Cred că da.

— N-ai primit nici o veste de la Simon?

— Nu. Vocea i se învioră. De ce? A...

— Nu, zise Isobel repede. Nu. Mă întrebam doar. În caz că.

— Oh, spuse Milly. Ei bine, nu. Am dormit. N-am vorbit cu nimeni.

Urmă o pauză. Milly o privi pe Esme trăgând draperiile și strângându-le cu cordoane groase, împletite. Era o zi luminoasă, cu sclipiri de gheață. Esme îi zâmbi, apoi ieși din cameră, fără zgomot.

— Isobel, îmi pare foarte rău, zise Milly încet. Pentru că te-am tras și pe tine după mine.

— Oh, treaba aia, zise Isobel. Nu-ți face griji. Nu contează.

— Pur și simplu m-am înfuriat. Pur și simplu – mă rog. Știi cum e.

— Desigur că știu. Aș fi făcut exact la fel.

— Nu, n-ai fi făcut, zise Milly, cu o urmă de zâmbet. Ai de o mie de ori mai mult autocontrol.

— Ei, oricum, nu-ți face griji, spuse Isobel. N-a fost o problemă.

— Serios? Mama nu ți-a ținut predici toată ziua?

— N-a avut timp. Suntem prea ocupați cu toții.

— Oh, zise Milly, încrețindu-și fruntea. Ce faceți?

Tăcere.

— Anulăm nunta, spuse Isobel, într-un final, cu o voce preocupată.

— Oh, făcu Milly, simțind un gol în stomac. Oh, înțeleg. Desigur.

— Oh. Doamne, Milly, îmi pare rău, zise Isobel. Am crezut c-o să-ți dai seama.

— Mi-am dat, zise Milly. Îmi dau. Normal că trebuie s-o anulați.

— În parte, de-asta te-am și sunat. Știu că e un moment groaznic să te întreb. Dar mai există cineva pe care ar trebui să-l anunț? Vreo persoană care nu e trecută în agenda roșie?

— Nu știu, spuse Milly, înghițind în sec. Pe cine ați anunțat până acum?

— Cam jumătate din invitații din partea noastră, zise Isobel. Până la familia Madison. Angajații lui Harry se ocupă de partea lui.

— Oho, zise Milly, simțind lacrimi stupide, irațională, în ochi. N-ați stat degeaba, nu?

— Nu puteam! Unii oameni ar fi plecat la drum deja. A trebuit să-i anunțăm.

— Știu, spuse Milly. Inspiră adânc. Știu, mă comport prostește. Așadar. Cum procedați?

— I-am luat la rând, după lista din agenda roșie. Toți – toți au fost foarte drăguți.

— Ce le-ați spus? întrebă Milly, răsucind nervos cearșaful în jurul unui deget.

— Le-am spus că nu te simți bine, zise Isobel. N-am știut ce altceva să le spunem.

— Oare vă cred?

— Nu știu. Unii din ei.

Se lăsă tăcerea.

— OK, zise Milly în cele din urmă. Păi, dacă îmi vine cineva în minte, te sun.

— Când vii acasă?

— Nu știu, spuse Milly.

Închise ochii și se gândi la camera ei de-acasă. Cadouri și felicitări pretutindeni; bagajul pentru luna de miere desfăcut pe podea; rochia ei de mireasă agățată în colț, precum o fantomă înfășurată în giulgiu.

— Nu încă, zise. Nu înainte să...

— Nu, zise Isobel, după o pauză. E de înțeles. Ei bine, uite. O să vin să te văd. După ce termin.

— Isobel – mulţumesc. Pentru că faci toate astea.

— N-ai pentru ce. Cred c-o să faci la fel pentru mine într-o bună zi.

— Da. Milly reuşi să schiţeze un zâmbet. Cred că da.

Lăsă receptorul din mână. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Esme în prag. Ţinea o tavă în mână şi o privea cu un aer prevenitor.

— Cafea, zise, lăsând tava. Ca să sărbătorim.

— Să sărbătorim? repetă Milly uimită.

— Salvarea ta. Esme se apropie, cu două căni de porţelan în mână. Salvarea ta din plasa căsniciei.

— Nu mă simt ca şi cum ar fi fost o salvare, zise Milly.

— Normal că nu, exclamă Esme. Nu încă. Dar o să te simţi. Gândeşte-te numai, Milly – nu mai eşti legată. Poţi să faci ce vrei. Eşti o femeie independentă!

— Bănuiesc, zise Milly, privind, amărâtă, cafeaua din cană. Bănuiesc.

— Nu te mai necăji, draga mea! zise Esme. Nu te gândi la asta. Bea-ţi cafeaua şi uită-te la ceva frumos la televizor. Şi apoi ieşim să luăm prânzul în oraş.

Restaurantul era mare şi pustiu, cu excepţia câtorva bărbaţi singuri, care citeau ziarul cu o ceaşcă de cafea în faţă. Rupert se uită de jur împrejur, stânjenit, întrebându-se care din ei era Martin. Blugi negri, zisese. Dar majoritatea celor de faţă purtau blugi negri. Se simţea îmbrăcat prea elegant în costumul şi cămaşa lui scumpă.

După ce plecase de la birou în noaptea trecută, rătăcise fără ţintă o vreme. Apoi, spre dimineaţă,

se cazase la un hotel prăpădit din Bayswater. Rămăsese treaz, cu privirea aţintită în tavanul plin de pete. După ce luase micul dejun la o cafenea, luase un taxi spre casă şi se furişase înăuntru, rugându-se ca Francesca să fi plecat deja. Simţindu-se ca un spărgător, făcuse un duş, se bărbierise şi se schimbase. Îşi făcuse o cafea şi o băuse în bucătărie, uitându-se pe fereastră la grădină, apoi pusese cana în maşina de spălat vase, se uitase la ceas şi îşi luase servieta. Acţiuni obişnuite; o rutină. Se simţise o clipă ca şi cum viaţa lui continua neschimbată.

Dar viaţa lui se schimbase. N-avea să mai fie niciodată la fel. Sufletul lui fusese deschis violent şi adevărul fusese smuls de-acolo şi acum trebuia să decidă ce să facă.

— Rupert?

O voce îi întrerupse firul gândurilor şi el îşi ridică privirea. De la o masă alăturată se ridică un tânăr care purta blugi negri. Avea părul tuns periuţă, şi un cercel şi avea un aer foarte gay. Rupert se cutremură fără să vrea şi înaintă precaut.

— Bună ziua, spuse, conştient de tonul lui pompos. Îmi pare bine.

— Am vorbit la telefon, spuse tânărul. Avea o voce blândă şi melodioasă. Eu sunt Martin.

— Da, zise Rupert, cu mâna încleştată pe mânerul servietei.

Aceasta era homosexualitatea. Acesta era propriul eu, ascuns, nerostit, reprodus dinaintea lui, astfel încât oricine îl putea vedea.

Se aşeză şi trase scaunul infinitezimal mai departe de masă.

— A fost amabil din partea ta să vii până la Londra, zise pe un ton formal.

— Deloc, spuse Martin. Vin cel puțin o dată pe săptămână pe-aici. Și, dacă e ceva important – își aruncă brațele în lateral.

— Da, zise Rupert.

Începu să studieze meniul, cu un aer preocupat. O să ia scrisoarea și, dacă se putea, numărul de telefon al lui Allan și apoi o să plece, cât de repede putea.

— Cred c-o să iau o cafea, zise, fără să-și ridice privirea. Un espresso dublu.

— Am așteptat să mă suni, spuse Martin. Allan mi-a povestit multe despre tine. Întotdeauna am sperat că într-o zi vei încerca să-l cauți.

— Ce ți-a povestit?

Rupert își ridică puțin capul.

Martin dădu din umeri.

— Totul.

Rupert se înroși violent și lăsă meniul pe masă. Se uită la Martin, așteptându-se la un val de umilință. Dar privirea lui Martin era blândă; părea că încearcă să înțeleagă. Rupert își drese glasul.

— Când l-ai întâlnit?

— Acum șase ani, spuse Martin.

— Ai... avut o relație cu el?

— Da, zise Martin. Am avut o relație foarte apropiată.

— Înțeleg.

— Nu cred. Martin făcu o pauză. N-am fost amanți. Am fost terapeutul lui.

— Oh, zise Rupert, încurcat. Era...

— Era bolnav, spuse Martin, privindu-l drept în ochi.

Rupert realiză fulgerător, cu o strângere de inimă, și își plecă privirea. Iat-o, așadar, fără nici un avertisment. Sentința; sfârșitul ciclului.

Păcătuise şi acum era pedepsit pentru asta. Înfăptuise lucruri de nerostit. Acum avea să sufere de boala de nerostit.

— SIDA, spuse calm.

— Nu, zise Martin, cu o undă infinitezimală de dispreţ. Nu SIDA. Leucemie. Avea leucemie.

Rupert tresări şi întâlni privirea tristă a lui Martin. Simţi că i se face rău, ca şi cum pătrunsese într-o lume de coşmar. Îl luă cu ameţeală.

— Mă tem că da, spuse Martin. Allan a murit, acum patru ani.

Capitolul 13

O vreme domni tăcerea. Un chelner veni şi Martin comandă, discret, în timp ce Rupert privea drept înainte, cu ochii goi, încercând să-şi stăpânească durerea. Se simţea ca şi cum se rupea ceva în el; ca şi cum suferinţa şi sentimentul de vinovăţie îi inundau tot trupul. Allan murise. Allan nu mai era. Venise prea târziu.

— Te simţi bine? îl întrebă Martin, cu o voce joasă.

Rupert încuviinţă, fără să poată vorbi.

— Nu pot să-ţi spun prea multe despre moartea lui, mă tem. S-a întâmplat în State. Părinţii lui au venit şi l-au luat acasă. Am înţeles că spre sfârşit n-a suferit.

— Părinţii lui, spuse Rupert, cu o voce frântă. Îşi detesta părinţii.

— S-au împăcat. Totul s-a schimbat, desigur, după ce Allan s-a îmbolnăvit. I-am întâlnit când au venit aici. Erau nişte oameni de treabă, sufletişti. Îşi ridică privirea spre Rupert. I-ai întâlnit vreodată?

— Nu, spuse Rupert. Nu i-am întâlnit.

Închise ochii şi-şi imagină cei doi oameni în vârstă pe care-i descrisese Allan; şi-l imagină pe Allan întorcându-se într-un oraş pe care-l urâse dintotdeauna, pentru a muri acolo. Îl străbătu

un nou val de durere şi deodată simţi că era pe punctul să cedeze.

— Nu te gândi la asta, spuse Martin.

— La ce?

Rupert deschise ochii.

— La ce te gândeşti acum. Lucrul la care se gândeşte toată lumea. De-aş fi ştiut că avea să moară. Normal că n-ai fi procedat la fel. Normal. Dar n-ai ştiut. N-aveai de unde să ştii.

— Ce... Rupert îşi umezi buzele. Ce a spus despre mine?

— A zis că te iubea. A zis că bănuia că şi tu îl iubeşti. Dar nu mai era supărat. Martin se aplecă înainte şi-l luă de mână. E important să înţelegi asta, Rupert, îi zise, pe un ton serios. Nu mai era supărat pe tine.

Un chelner apăru brusc lângă masa lor, aducând două ceşti de cafea.

— Mulţumesc, zise Martin, fără să-i dea drumul mâinii lui Rupert.

Rupert văzu cum îi studia chelnerul şi, în ciuda a toate, se crispă puţin.

— Mai doriţi ceva? întrebă chelnerul.

— Nu, mulţumesc, zise Rupert.

Întâlni privirea prietenoasă a chelnerului şi îl năpădi un val fierbinte de ruşine. Îi veni să fugă şi să se ascundă undeva. În loc de asta, îşi impuse să rămână calm şi să nu-şi tragă mâna din mâna lui Martin. Să se poarte ca şi cum era ceva firesc.

— Ştiu că ţi-e greu, spuse Martin, după plecarea chelnerului. Din toate punctele de vedere.

— Sunt căsătorit, spuse Rupert răguşit. Atât de greu îmi e.

Martin încuviinţă încet.

— Allan se gândea că s-ar putea să fii.

— Bănuiesc că mă dispreţuia, zise Rupert, cu privirea aţintită asupra ceştii. Bănuiesc că şi tu mă dispreţuieşti.

— Nu, spuse Martin. Nu înţelegi. Allan *spera* că eşti căsătorit. Spera că eşti cu o femeie, mai degrabă decât...

Rupert îşi ridică privirea.

— Decât cu un bărbat?

Martin încuviinţă.

— Se frământa întrebându-se dacă ar trebui să ia legătura cu tine. Nu voia să-ţi dea peste cap viaţa în caz că erai fericit cu o femeie. Dar, în acelaşi timp, se temea că ar putea descoperi că eşti cu un alt bărbat. Îşi dorea să creadă că, dacă te răzgândeai vreodată, te-ai fi întors mai întâi la el.

— Normal că m-aş fi întors, spuse Rupert, cu un tremur în glas. Ştia că aşa o să fac. Mă cunoştea ca nimeni altul.

Martin dădu din umeri, diplomat.

— Soţia ta...

— Soţia mea! exclamă Rupert, uitându-se la Martin cu ochii plini de suferinţă. Soţia mea nu mă cunoaşte! Ne-am întâlnit, am luat cina împreună de câteva ori, am plecat în vacanţă împreună, ne-am căsătorit. O văd cam o oră pe zi, dacă nu mai puţin. Cu Allan totul era...

— Mai intens.

— Eram împreună toată ziua şi toată noaptea, spuse Rupert, închizând ochii. Împărtăşeam fiecare oră şi fiecare minut şi fiecare gând, fiecare teamă, fiecare speranţă.

Se lăsă tăcerea. Când Rupert deschise ochii, Martin tocmai scotea o scrisoare din geantă.

— Allan ţi-a lăsat asta, zise. În caz că aveai să vii să-l cauţi.

— Mulţumesc, spuse Rupert.

Luă plicul şi îl privi câteva minute, în tăcere. Pe plic era numele lui, caligrafiat minunat, cu scrisul lui Allan. Aproape că-i auzea vocea, vorbindu-i. Clipi de câteva ori, apoi puse scrisoarea în haină.

— Ai un telefon mobil? întrebă.

— Sigur, spuse Martin, căutând în buzunar.

— Mai e cineva care ar trebui să afle vestea, spuse Rupert.

Formă un număr, ascultă o clipă, apoi închise.

— Ocupat, zise.

— Pe cine vrei să anunţi? întrebă Martin.

— Milly, spuse Rupert. Fata cu care s-a căsătorit ca să poată rămâne în Anglia.

Martin se încruntă.

— Allan mi-a povestit despre Milly, zise. Dar ar fi trebuit să ştie. El i-a scris.

— Ei bine, dacă a făcut-o, ea n-a primit niciodată scrisoarea. Pentru că nu ştie. Formă din nou numărul. Şi trebuie să afle.

Isobel lăsă receptorul în furcă şi-şi trecu mâna prin păr.

— Era mătuşa Jean, zise. Voia să ştie ce-o să facem cu cadoul pe care ni l-a trimis.

Se sprijini pe spătarul scaunului şi studie masa încărcată din bucătărie. Liste cu nume, agende şi cărţi de telefon erau întinse pe masă, toate acoperite de urme de căni de cafea şi firimituri de pâine. Cutii de pantofi umplute cu hârtii, broşuri şi cataloage erau aşezate teanc pe un scaun de bucătărie; dintr-o cutie ieşea un afiş lucios, pe alb şi negru; din alta se revărsa un val de dantelă. În faţa ei stătea desfăcută o punguţă de migdale trase în zahăr, în culori pastelate.

— Durează atât de mult să organizezi o nuntă, spuse, luând un pumn de migdale. Luni peste luni de efort. Şi apoi durează cinci secunde să anulezi totul. Ca şi cum ai sări pe un castel de nisip. Ronţăi migdalele şi se strâmbă. Doamne, chestiile astea sunt oribile. O să-mi rup dinţii în ele.

— Îmi pare foarte rău, Andrea, spunea Olivia la mobil. Da, îmi dau seama că Derek şi-a luat un costum de dimineaţă special pentru asta. Te rog, transmite-i scuzele mele... Da, poate că ai dreptate. Poate că un costum de zi ar fi fost la fel de potrivit. Urmă o pauză şi mâna i se încleştă pe telefon. Nu, încă n-au stabilit o nouă dată. Da, te anunţ... Ei bine, dacă vrea să-l returneze la magazin, atunci asta e decizia lui. Da, dragă, la revedere. Închise telefonul cu mâna tremurândă, bifă un nume şi întinse mâna spre agendă. Bun, zise. Acum, cine urmează?

— Ce-ar fi să faci o pauză? zise Isobel. Pari frântă.

— Nu, dragă, zise Olivia. Aş prefera să continui. La urma urmei, e ceva ce trebuie făcut, nu? Îi zâmbi larg lui Isobel. Nu putem să stăm cu toţii cu mâinile în sân şi să ne plângem de milă, nu?

— Nu, spuse Isobel, cred că nu. Se întinse. Doamne, mă doare ceafa de la atâtea telefoane.

Chiar atunci, telefonul sună din nou. Se strâmbă la Olivia şi răspunse.

— Alo? zise. Oh, bună ziua. Da, mă tem că e adevărat. Da, o să-i transmit urările dumneavoastră. E în regulă atunci. La revedere. Trânti telefonul în furcă, apoi îl ridică din nou. Trebuie să ne sune toţi şi să se bucure de necazul nostru, zise iritată. Ştiu cu toţii că nu e bolnavă.

— Poate c-ar fi trebuit să inventăm altă scuză, spuse Olivia, masându-şi tâmplele.

— Nu contează ce scuză inventăm, zise Isobel. O să ghicească. Ce oameni nesuferiţi. Se strâmbă. Afurisita de mătuşă Jean vrea să-i trimitem cadoul înapoi imediat. Se duce la altă nuntă în două săptămâni şi vrea să-l dea acolo. O să-i spun că ni s-a părut aşa urât încât l-am aruncat.

— Nu, spuse Olivia, închizând ochii. Trebuie să încercăm să ne comportăm demn şi echilibrat.

— Chiar trebuie?

Isobel o scrută cu atenţie.

— Mami, te simţi bine? Te porţi foarte ciudat.

— Sunt bine, şopti Olivia.

— Bine atunci, spuse Isobel, nu foarte convinsă. Se uită la lista din faţa ei. M-au sunat şi de la florărie. Doamna de-acolo a sugerat că, dat fiind că buchetul lui Milly e pregătit deja, am putea să-l păstrăm şi să-l uscăm. Ca amintire.

— Ca amintire?

— Ştiu, zise Isobel, chicotind involuntar. Cine-s oamenii ăştia?

— Ca amintire! Ca şi cum am putea să uităm vreodată! Ca şi cum am putea uita vreodată ziua de azi!

Isobel îşi ridică privirea. Ochii Oliviei erau larg deschişi şi plini de lacrimi.

— Mami!

— Îmi pare rău, dragă, spuse Olivia. O lacrimă îi căzu pe vârful nasului şi ea zâmbi larg. Nu vreau să mă port prosteşte.

— Ştiu cât de mult ai visat la nunta asta, zise Isobel. Dar o să vină alta. Serios, o să vină.

— Nu e din cauza nunţii, şopti Olivia. Dacă ar fi doar nunta...

Se întrerupse auzind soneria. Îşi ridicară amândouă privirea.

— Cine naiba o fi? spuse Isobel exasperată. Oare oamenii nu-şi dau seama că n-avem chef de musafiri?

Lăsă lista din mână.

— Nu-ţi face griji, mă duc eu.

— Nu, mă duc eu, spuse Olivia.

— Hai să mergem împreună.

În prag stătea un cuplu de necunoscuţi, care purtau jachete Barbour, de un verde strălucitor, şi genţi de voiaj Mulberry, asortate.

— Bună ziua, spuse femeia cu vioiciune. Am dori o cameră, dacă se poate.

— Ce-aţi dori? întrebă Olivia absentă.

— O cameră, spuse femeia. O cameră la pensiune.

Flutură un exemplar din *Ghidul oraşului vechi*.

— Mă tem că nu avem nici o cameră liberă momentan, zise Isobel. Poate dacă vă interesaţi la Oficiul Turistic...

— Mi s-a spus c-o să avem o cameră aici, spuse femeia.

— E imposibil să vi se fi spus, zise Isobel răbdător, pentru că nu mai avem nici o cameră.

— Am vorbit cu cineva la telefon! Vocea femeii crescu în intensitate, iritată. M-am asigurat anume dacă putem sta aici! Şi, aş putea adăuga, ne-aţi fost recomandaţi de prietenii noştri, familia Rendle.

O privi pe Isobel, cu un aer impunător.

— Ce onoare, zise Isobel.

— Nu îmi vorbiţi pe acest ton, domnişoară! se burzului femeia. Aşa vă trataţi clienţii de obicei? Clientul e pe primul loc, să ştiţi! Acum, ni s-a spus c-o să avem o cameră aici. Nu puteţi să alungaţi pur şi simplu oamenii fără nici o explicaţie.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise Isobel.

— Vreți o explicație? întrebă Olivia cu o voce tremurătoare.

— Mamă, nu te osteni. Doar...

— Vreți o explicație? Olivia inspiră adânc. Ei bine, de unde să încep? Să încep cu nunta fiicei mele? Nunta care trebuia să aibă loc mâine?

— Oh, o nuntă în familie, zise femeia deconcertată. Ei bine, asta-i altceva.

— Sau să încep cu prima ei nuntă, cea de-acum zece ani? continuă Olivia, ignorând spusele femeii. Nunta despre care nu știam? Vocea ei începu să crească în intensitate, alarmant. Sau să încep cu faptul că trebuie să anulăm toată chestia și că toate rudele și toți prietenii râd de noi pe la spate?

— Serios, n-am..., începu femeia.

— Dar intrați oricum! strigă Olivia, deschizând ușa larg. O să vă găsim o cameră! Undeva printre toate cadourile de nuntă pe care va trebui să le trimitem înapoi și tortul de nuntă pe care va trebui să-l mâncăm, și hainele care n-o să fie purtate niciodată, și acea superbă rochie de mireasă...

— Haide, Rosemary, spuse bărbatul stânjenit, trăgându-și nevasta de mânecă. Ne cerem scuze că v-am deranjat, îi spuse lui Isobel. Ți-am zis eu c-ar fi trebuit să mergem la Cheltenham.

În timp ce cuplu se retrăgea, Isobel se uită la Olivia. Rămăsese cu mâna încleștată pe clanță, cu lacrimile revărsându-i-se pe obraz.

— Chiar cred c-ar trebui să faci o pauză, mamă, zise Isobel. Deconectează telefonul. Uită-te la televizor. Sau odihnește-te un pic.

— Nu pot, spuse Olivia. Trebuie să continuăm cu telefoanele.

— Aiurea. Toți cei cu care am vorbit auziseră deja. Bârfele circulă repede, știi. I-am sunat pe

cei mai importanţi invitaţi. Ceilalţi nu pleacă nicăieri.

— Ei bine, zise Olivia după o pauză. Mă simt puţin cam obosită. Poate c-o să mă întind un pic. Închise uşa de la intrare şi se uită la Isobel. Te odihneşti şi tu puţin?

— Nu, răspunse Isobel, luându-şi haina. O să ies. Mă duc s-o văd pe Milly.

— Bună idee, zise Olivia încet. O să se bucure să te vadă. Făcu o pauză. Nu uita...

— Da?

— Nu uita să-i spui c-o iubesc, spuse Olivia, cu privirea în pământ. Atât. Spune-i c-o iubesc.

În salonul lui Esme era cald şi linişte; un refugiu plin de rafinament şi pace. În timp ce se aşeza pe o canapea elegantă, deschisă la culoare, Isobel se uită încântată în jur, admirând colecţia de cutiuţe de argint îngrămădite, fără o ordine anume, pe o măsuţă; vasul din lemn de măr umplut cu pietricele netede, cenuşii.

— Aşadar, zise Milly, aşezându-se în faţa ei. Mama e încă furioasă?

— Nu chiar, zise Isobel, strâmbându-se. Se poartă ciudat.

— Asta înseamnă, probabil, că e încă furioasă.

— Nu e, pe cuvânt. Mi-a zis să-ţi transmit că te iubeşte.

— Serios? întrebă Milly.

Îşi strânse picioarele sub ea şi sorbi din cafea. Avea părul prins neglijent într-o coadă de cal şi, pe sub blugi, purta o pereche de ciorapi vechi de schi.

— Poftim, zise Esme, întinzându-i o ceaşcă de cafea lui Isobel. Dar mă tem că va trebui s-o răpesc pe Milly în curând. Ieşim să luăm prânzul în oraş.

— Bună idee, spuse Isobel. Unde mergeţi?

— Un locşor pe care-l ştiu eu, zise Esme, zâmbindu-le amândurora. În vreo zece minute, Milly?

— Bine, zise Milly.

Aşteptară amândouă ca Esme să închidă uşa.

— Aşadar, spuse Isobel, când ieşise. Cum te simţi, de fapt?

— Nu ştiu, zise Milly încet. Uneori mă simt bine – şi uneori îmi vine să izbucnesc în plâns. Inspiră tremurând. Mă tot gândesc ce-aş fi făcut acum... şi ce-aş fi făcut acum? Închise ochii. Nu ştiu cum o să trec de ziua de mâine.

— Îmbată-te.

— O să fac asta diseară. Pe chipul lui Milly trecu umbra unui zâmbet. Vrei să mi te alături?

— Poate, zise Isobel, sorbind din cafea. Şi Simon n-a dat nici un semn?

— Nu.

Milly se întunecă la faţă.

— Chiar s-a terminat totul între voi?

— Da.

— Nu-mi vine să cred.

Isobel clătină din cap.

— Doar pentru că...

— Pentru că l-am înşelat asupra unui singur lucru, spuse Milly pe un ton sarcastic. Aşa că, evident, sunt o mitomană. Evident, nimeni nu mai poate crede nimic din ce spun.

— Ticălosul. Ţi-e mai bine fără el.

— Ştiu. Milly îşi ridică privirea din nou şi zâmbi chinuit, zâmbetul cuiva care încearcă să-şi depăşească durerea. E mai bine aşa, sincer.

Isobel se uită la ea şi, deodată, îi veni să plângă.

— Of, Milly, zise. E aşa păcat.

— Nu contează, zise Milly, pe un ton degajat. Haide. Nu e ca şi cum aş fi însărcinată. Acum, ăla chiar ar fi un dezastru.

Luă o gură de cafea şi schiţă o tentativă de zâmbet.

Isobel îi întâlni privirea şi zâmbi fără să vrea. O vreme domni tăcerea.

— Te-ai hotărât ce-o să faci? întrebă Milly, într-un final.

— Nu.

— Cum rămâne cu tatăl?

— Nu-şi doreşte un copil. S-a exprimat foarte limpede în privinţa asta.

— N-ai putea să-l convingi?

— Nu. Şi nu vreau! Nu vreau să împing pe cineva să accepte paternitatea. Ce şanse ar mai avea relaţia noastră atunci?

— Poate că acest copil v-ar suda relaţia.

— Copiii nu sunt un liant, zise Isobel, trecându-şi mâinile prin păr. Dacă aş avea copilul, ar fi pe cont propriu.

— Te-aş ajuta şi eu! zise Milly. Şi mama.

— Ştiu.

Isobel dădu din umeri. Milly o fixă cu privirea.

— Isobel, n-ai vrea cu adevărat să scapi de el.

— Nu ştiu! exclamă ea tulburată. Am doar 30 de ani, Milly! Aş putea să întâlnesc un tip fantastic mâine. Aş putea să mă îndrăgostesc la nebunie. Dar, dacă am deja un copil...

— N-ar conta, spuse Milly răspicat.

— Ba da! Şi ştii, nu e uşor să ai un copil. Am văzut prietene trecând prin asta. Ajung ca nişte strigoi. Şi nici măcar n-o fac pe cont propriu.

— Ei bine, nu ştiu, zise Milly, după o pauză. E decizia ta.

— Ştiu că e, zise Isobel. Tocmai asta-i problema.

Uşa se deschise şi îşi întoarseră amândouă privirea. Esme le zâmbea de sub o căciulă uriaşă de blană.

— Gata de plecare, Milly? Isobel, scumpo, vrei să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc, spuse Isobel ridicându-se. Ar fi mai bine să mă întorc.

O privi pe Milly urcând în Daimlerul roşu al lui Esme şi, deodată, îşi dori ca propria ei naşă să apară pe neaşteptate şi s-o ia pe sus de acolo. Dar Mavis Hindhead era o femeie insipidă stabilită în nordul Scoţiei, care nu-şi mai amintise de existenţa lui Isobel de la botez, când îi trimisese un puloveraş lălâu, care nu-i venea, şi o felicitare cu un scris puchinos, pe care Isobel nu reuşise niciodată s-o descifreze. Nu erau multe naşe ca Esme Ormerod, îşi zise Isobel.

Când ele dispărură în trombă după colţ, Isobel o luă la pas dinspre casa lui Esme, spunându-şi c-o să meargă direct acasă. Dar nu se simţea în stare să se întoarcă la atmosfera claustrofobă, plină de tristeţe, din bucătărie; nu se simţea în stare să se aşeze şi să dea încă un rând de telefoane stânjenitoare unor străini curioşi. Acum că ieşise la aer, îşi dorea să mai stea pe-afară, să facă mişcare şi să savureze faptul că nu avea un telefon lipit de ureche.

Porni cu pas vioi înapoi spre oraş, simţindu-se uşor iresponsabilă, ca şi cum chiulea de la şcoală. La început mergea cu paşi mari, fără să se gândească încotro merge, savurând pur şi simplu senzaţia că i se dezmorţeau picioarele cu fiecare pas, simţindu-şi braţele, care i se legănau, uşoare, pe lângă corp. Apoi, izbită de o idee subită, se opri şi, împinsă de o curiozitate morbidă, după cum recunoscu ea însăşi, făcu un ocol de pe drumul principal, îndreptându-se spre biserica St Edward.

În timp ce păşea în pronaos, mai că se aşteptă să audă marşul nupţial la orgă. Biserica era încărcată de flori; stranele erau pustii, aşteptând credincioşii; altarul strălucea. Ea o porni încet spre altar, închipuindu-şi biserica plină de chipuri fericite, nerăbdătoare; închipuindu-şi cum ar fi fost să păşească în urma lui Milly, în rochia de domnişoară de onoare, s-o privească pe sora ei rostind jurămintele străvechi pe care toată lumea le ştia şi le iubea.

Când ajunse în faţă se opri şi observă un teanc de cărticele de rugăciuni albe, de rezervă, aşezate la capătul uneia din strane. Cu o împunsătură de tristeţe, întinse mâna spre unul – apoi, văzând numele tipărite pe copertă, tresări surprinsă. *Eleanor şi Giles*. Tipărite cu un font argintiu oribil, cu înfloriturі. Cine naiba erau Eleanor şi Giles? Şi cum dăduseră din coate să-şi facă loc?

— Paraziţi afurisiţi! spuse cu voce tare.

— Poftim? se auzi o voce de bărbat din spatele ei.

Un tânăr cu sutană venea spre ea, de-a lungul navei.

— Lucraţi aici? întrebă Isobel.

— Da, răspunse tânărul.

— Bună ziua, spuse Isobel. Sunt sora lui Milly Havill.

— Ah, da, zise preotul stânjenit. Ce păcat. Ne-a părut tuturor foarte rău când am auzit vestea.

— Da? întrebă Isobel. Şi ce s-a întâmplat atunci? V-aţi gândit c-aţi putea la fel de bine să găsiţi o utilizare florilor scumpe comandate de Milly?

— Ce vreţi să spuneţi?

Isobel arătă spre cărticelele de rugăciuni.

— Cine naiba sunt Eleanor şi Giles? Şi cum de-au obţinut biserica în ziua programată de Milly?

— N-au obţinut-o, zise preotul agitat. Au nunta după-amiază. Au rezervat biserica acum un an.

— Oh, zise Isobel. Se uită la cărticică şi-apoi o lăsă din mână. Mă rog, e-n regulă atunci. Sper să aibă o zi fericită.

— Îmi pare foarte rău, sincer, spuse preotul stângaci. Poate că sora dumneavoastra va putea face nunta la un moment dat în viitor. După ce rezolvă cu toate.

— Ar fi drăguţ, zise Isobel. Dar mă îndoiesc.

Se mai uită o dată de jur împrejur la biserică şi-apoi se întoarse să plece.

— De fapt, tocmai mă pregăteam să încui, zise preotul, grăbindu-se s-o prindă din urmă. E o precauţie pe care o luăm adesea când avem aranjamente florale în biserică. Aţi fi surprinsă ce lucruri fură oamenii în ziua de azi.

— Sunt sigură, spuse Isobel.

Se opri în dreptul unei coloane, rupse un crin alb dintr-un aranjament în spirală şi inspiră parfumul.

— Chiar ar fi fost o nuntă frumoasă, zise cu regret. Şi acum totul a fost distrus. Nu ştiţi ce-aţi făcut.

Tânărul preot se încordă infinitezimal.

— Din câte înţeleg, începu el, a fost o tentativă de bigamie.

— Da, spuse Isobel. Dar nimeni n-ar fi ştiut. Dacă Canon Lytton al dumneavoastră ar fi închis ochii şi n-ar fi zis nimic...

— Mirii ar fi ştiut! Dumnezeu ar fi ştiut!

— Da, mă rog, zise Isobel încordată. Poate că pe Dumnezeu nu L-ar fi deranjat. Ieşi din biserică

cu capul plecat şi se ciocni de cineva. Scuze, zise, ridicându-şi privirea, şi îngheţă.

În faţa ei era Harry Pinnacle, îmbrăcat într-un pardesiu de caşmir bleumarin, cu un fular roşu strălucitor.

— Bună, Isobel, spuse el. Se uită peste umărul ei la preotul care ieşise după ea. Groaznică povestea asta.

— Da, zise Isobel, groaznică.

— Tocmai mergeam să-l întâlnesc pe tatăl tău pentru prânz.

— Da, a pomenit de asta.

Se auzi un zăngănit în timp ce preotul trăgea uşa bisericii; deodată, nu mai erau decât ei.

— Păi, eu trebuie s-o şterg, mormăi Isobel. Mă bucur că te-am văzut.

— Stai o clipă, zise Harry.

— Sunt puţin cam grăbită, spuse Isobel, luând-o din loc.

— Nu-mi pasă. Harry o prinse de braţ şi o trase spre el, astfel încât stăteau faţă în faţă. Isobel, de ce nu mi-ai răspuns la nici un mesaj?

— Lasă-mă în pace, spuse Isobel, întorcând capul.

— Isobel! Vreau să stăm de vorbă!

— Nu pot, zise Isobel, întunecându-se la faţă. Harry, pur şi simplu... nu pot.

Se lăsă o lungă tăcere. Apoi Harry îi dădu drumul la braţ.

— Fie, zise el. Dacă asta vrei.

— Mă rog, zise Isobel, cu o voce stinsă.

Şi, evitându-i privirea, îşi vârî mâinile în buzunare şi o porni cu paşi mari de-a lungul străzii.

Capitolul 14

Harry era aşezat la bar, cu o bere în mână, când ajunse James la Para şi Gâsca. Era o cârciumioară din centrul Bathului, plină de turişti veseli, cufundaţi în anonimat.

— Mă bucur să te văd, James, zise, ridicându-se ca să dea mâna cu el. Lasă-mă să-ţi fac cinste cu o bere.

— Mulţam, zise James.

Amândoi îl urmăriră în tăcere pe barman umplând halba cu bere şi James realiză că era prima dată când se întâlneau doar ei doi.

— Noroc, spuse Harry, ridicând paharul.

— Noroc.

— Hai să ne aşezăm, zise Harry, arătând spre o masă din colţ. E mai intim acolo.

— Da, spuse James, dregându-şi glasul. Bănuiesc că vrei să vorbim despre aspectele practice legate de nuntă.

— De ce? întrebă Harry surprins. E vreo problemă? Am crezut că angajaţii mei se ocupă de tot împreună cu Olivia.

— Mă refeream la aspectul financiar, spuse James pe un ton formal. Mica revelaţie a lui Milly te-a costat o avere.

Harry dădu din mână.

— Asta nu contează.

— Contează, spuse James. Mă tem că nu-mi permit să-ţi rambursez integral cheltuielile. Dar, dacă putem găsi o formulă...

— James, îl întrerupse Harry. Nu te-am chemat aici ca să vorbim despre bani. M-am gândit pur şi simplu c-ai vrea să bem ceva. E în regulă?

— Oh, zise James, luat prin surprindere. Da. Sigur.

— Aşa că hai să ne aşezăm şi să bem ceva, la naiba.

Se aşezară la masa din colţ. Harry desfăcu o pungă de chipsuri şi îl invită pe James să ia.

— Cum se simte Milly? întrebă. E OK?

— Nu sunt sigur, sincer să fiu. E la naşa ei. Ce face Simon?

— E un puştan prost, zise Harry, ronţăind chipsuri. Dimineaţă i-am zis că se poartă ca un plod răsfăţat.

— Oh, făcu James, neştiind ce să spună.

— Cum apare o problemă, dă bir cu fugiţii. La primul obstacol, se dă bătut. Nu-i de mirare că afacerea lui a dat faliment.

— Nu eşti puţin cam aspru? protestă James. A suferit un şoc uriaş. Ca noi toţi. Şi nouă ne e destul de greu să-i facem faţă, aşa că Simon trebuie să se simtă...

Clătină din cap.

— Deci chiar n-aveaţi idee că e măritată, spuse Harry.

— Nici cea mai vagă idee.

— V-a minţit pe toţi.

— Pe fiecare din noi, zise James grav.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Harry schiţând o urmă de zâmbet.

— Ce e? Ţi se pare amuzant?

— Oh, zău acum, zise Harry. Nu poţi să nu admiri îndrăzneala fetei! Îţi trebuie mult curaj să porneşti spre altar ştiind că ai deja un soţ pe undeva, care te-aşteaptă la cotitură.

— E şi ăsta un fel de-a vedea lucrurile.

— Dar tu nu le vezi astfel.

— Nu. James clătină din cap. După cum văd eu lucrurile, nechibzuinţa lui Milly a provocat o mulţime de necazuri şi suferinţă multor oameni. Sincer, sunt ruşinat că e fiica mea.

— Nu fi aşa aspru cu fata!

— Atunci nu fi aşa de aspru cu Simon! replică James. Aminteşte-ţi, el e nevinovat. El a fost înşelat.

— E un mic tiran arogant, care face pe moralistul. Viaţa trebuie să urmeze un anumit plan, altfel nu-l interesează. Harry luă o gură de bere. A trăit în puf prea mult timp, asta e problema.

— Ştii, eu aş zice taman pe dos, spuse James. Nu prea a huzurit în umbra ta. Nici eu nu sunt sigur că m-aş simţi în stare.

Harry dădu din umeri, fără să răspundă. O vreme nici unul nu zise nimic. Harry luă o duşcă zdravănă de bere, se opri o clipă şi apoi îşi ridică privirea.

— Dar Isobel? întrebă, pe un ton de conversaţie. Cum a reacţionat la toate astea?

— Ca de obicei, zise James. N-a lăsat să se vadă prea multe. Goli paharul. Biata Isobel are destule pe cap oricum.

— Probleme la lucru?

Harry se aplecă în faţă.

— Nu e vorba doar de lucru.

— Altceva, atunci? E la ananghie?

Pe chipul lui James trecu umbra unui zâmbet.

— Ai pus punctul pe „i", zise.

— Ce vrei să spui?

James își fixă privirea pe fundul paharului.

— Bănuiesc că nu e cine știe ce secret, zise după o pauză, privind chipul încordat al lui Harry. E însărcinată.

— Însărcinată? Pe chipul lui Harry se citi un șoc absolut. Isobel e însărcinată?

— Știu, zise James. Nici mie nu-mi vine să cred.

— Ești sigur? întrebă Harry, cu mâna încleștată pe paharul de bere. E posibil să fie o greșeală?

James îi zâmbi, înduioșat de grija lui.

— Nu-ți bate capul, zise. O să se descurce.

— Ți-a spus ceva despre asta?

— Își ține cu strășnicie secretele. Nu știm nici măcar cine e tatăl.

— Ah, făcu Harry, terminând berea.

— Tot ce putem face e s-o sprijinim în orice decizie va lua.

— Decizie?

Harry își ridică privirea.

— Dacă să păstreze copilul sau... nu.

James dădu din umeri stânjenit și se uită în altă parte. Pe chipul lui Harry se putea citi o expresie bizară.

— Oh, înțeleg, zise încet. Înțeleg. Normal că e și asta o opțiune. Închise ochii. Ce prost pot să fiu.

— Poftim?

— Nimic, spuse Harry, redeschizând ochii. Nimic.

— Oricum, zise James. Nu te privește. Se uită la paharul gol al lui Harry. Lasă-mă să-ți fac cinste cu încă unul.

— Nu, lasă-mă pe mine să-ţi fac cinste.

— Dar tu deja...

— Te rog, James.

Părea deodată amărât, îşi zise James. Trist aproape.

— Te rog, James. Lasă-mă pe mine.

Isobel ajunsese până la Parcul pentru Nevăzători. Ajunsă acolo, se aşeză pe o bancă de fier, urmărind fântâna arteziană din care picurau stropi în micul heleşteu şi încercând să reflecteze cu calm. În minte i se derula expresia de pe chipul lui Harry când plecase de lângă el; îi auzea întruna vocea. Repetiţia la infinit a imaginilor ar fi trebuit, îşi zise, să-i atenueze durerea, s-o lase îndeajuns de amorţită încât să-şi poată analiza situaţia logic. Dar durerea refuza să se lase amorţită; mintea ei nu voia să se liniştească. Se simţea sfâşiată în două.

Se întâlniseră pentru prima dată cu doar câteva luni în urmă, la petrecerea de logodnă a lui Simon şi Milly. Când făcuseră cunoştinţă, avuseseră senzaţia tulburătoare că se ştiu deja; un tremur se strecurase în vocile amândurora şi, ca în oglindă, fiecare se întorsese grăbit să stea de vorbă cu altcineva. Dar privirea lui Harry era fixată asupra ei de fiecare dată când se întorcea, iar ea simţise cum răspunde, cu tot trupul, atenţiei lui. În săptămâna următoare, se întâlniseră în taină să ia cina împreună. El o strecurase pe furiş în casă; în dimineaţa următoare, o privise, de la fereastra dormitorului lui, pe Milly făcându-i cu mâna lui Simon. În luna următoare merseseră la Paris cu zboruri diferite. Fiecare întâlnire fusese minunată; o experienţă fulgurantă, tainică, desăvârşită. Se hotărâseră să păstreze secretul;

să lase lucrurile relaxate, în voia lor. Doi adulți care se simt bine, atât și nimic mai mult.

Dar acum nimic nu mai putea fi relaxat; lucrurile nu mai puteau fi lăsate în voia lor. Nu mai exista cale de mijloc. În orice direcție avea s-o ia, acțiunea ei va avea consecințe majore. Un eveniment biologic minuscul, neobservat însemna că, orice alegea, viețile amândurora aveau să se schimbe radical.

Harry nu-și dorea un copil. Se exprimase fără echivoc în acest sens. Dacă ea hotăra totuși să păstreze copilul, avea să fie pe cont propriu. Îl va pierde pe Harry. Își va pierde libertatea. Va fi obligată să depindă de ajutorul maică-sii. Viața ei avea să devină un șir insuportabil de corvezi, acțiuni caritabile și gângurit în limbajul bebelușilor care te tâmpea.

Pe de altă parte, dacă scăpa de copil...

Isobel simți o durere surdă în piept. Pe cine păcălea? Unde era așa-zisa putere de alegere? Da, avea opțiuni. Fiecare femeie modernă avea opțiuni. Dar adevărul era că nu avea de ales. Era înrobită de ea însăși – de emoțiile materne pe care nu știuse niciodată că le are; de ființa minusculă care creștea înlăuntrul ei; de instinctul vital primordial, atotputernic.

Rupert era așezat pe o banchetă în interiorul Galeriei Naționale de Portrete, privind un portret al regelui Filip al II-lea al Spaniei. Trecuseră două ore bune de când Martin își luase rămas-bun, strângându-i mâna și îndemnându-l să-l sune oricând simțea nevoia. De atunci, Rupert rătăcise fără țintă, fără să observe încotro se îndreaptă, fără să observe mulțimile de turiști și oameni ieșiți la cumpărături de care se tot ciocnea;

orb la tot în afara gândurilor care-i treceau prin cap. Din când în când, se oprise la câte un telefon public şi formase numărul lui Milly. Dar de fiecare dată sunase ocupat şi el simţise o tainică uşurare. Nu voia să împărtăşească nimănui vestea morţii lui Allan. Nu încă.

Scrisoarea era încă în servieta lui, nedesfăcută. Încă nu îndrăznise s-o citească. Se temuse prea tare – şi că nu va fi ceea ce spera el, şi că va fi. Dar acum, sub privirea severă, intransigentă a lui Filip, întinse mâna, apăsă pe închizătorile servietei şi scoase plicul. Simţi din nou o împunsătură de durere văzându-şi numele scris de mâna lui Allan. Acesta avea să fie ultimul mesaj transmis vreodată între ei. Cumva îşi dorea să îngroape scrisoarea fără s-o deschidă; să păstreze ultimele cuvinte ale lui Allan necitite, neîntinate. Dar, chiar în timp ce-i trecea prin minte acest gând, rupse cu mâinile tremurânde plicul şi scose foile groase, veline, acoperite doar pe o faţă de un scris regulat, cu cerneală neagră.

Dragă Rupert,

Nu te teme. Nu te teme, îi spuse îngerul. Nu-ţi scriu ca să te fac să te simţi vinovat. Cel puţin, nu în mod conştient. Nu foarte.

Drept să spun, nu sunt sigur de ce-ţi scriu de fapt. Oare vei citi vreodată această scrisoare? Probabil că nu. Probabil că ai uitat de existenţa mea; probabil că ai o căsnicie fericită şi tripleţi. Din când în când, îmi imaginez că, dintr-o clipă în alta, o să intri pe uşă şi o să mă iei în braţe, în timp ce toţi ceilalţi pacienţi muribunzi ne aclamă şi bat cu bastoanele în podea. Dar realitatea e că această scrisoare

va sfârşi, probabil, ca atâtea alte frânturi deşirate din ţesătura lumii, cândva pline de sens, într-o maşină de gunoi, pentru a reapărea, reciclată, pe masa cuiva care-şi ia micul dejun. Chiar îmi surâde ideea. Fulgi de cereale Allan. Cu adaos de optimism, poate conţine urme de amărăciune.

Şi totuşi îţi scriu în continuare – ca şi cum sunt convins că, într-o zi, o să găseşti drumul înapoi spre mine şi vei citi aceste cuvinte. Poate că da, poate că nu. Oare mintea mea confuză mă înşală? Oare am idealizat relaţia noastră, atribuindu-i o semnificaţie pe care n-a avut-o? Dimensiunile vieţii mele au fost reduse atât de dramatic, ştiu că perspectiva mea asupra evenimentelor a fost denaturată cumva. Şi totuşi – în ciuda a toate –, continui să-ţi scriu. Adevărul e, Rupert, că nu pot să plec din această ţară, nu mai zic din această lume, fără să-ţi las, undeva, un cuvânt de rămas-bun.

Când închid ochii şi mă gândesc la tine, te văd aşa cum erai la Oxford – deşi probabil că te-ai schimbat între timp. Cine şi ce este Rupert cinci ani mai târziu? Am o idee în minte, dar n-aş vrea să ţi-o dezvălui. Nu vreau să fiu imbecilul care şi-a imaginat că te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Asta a fost greşeala mea la Oxford. Am confundat furia cu intuiţia. Mi-am închipuit că dorinţele mele erau şi ale tale. Ce drept aveam să fiu furios pe tine? Viaţa e un întreg mult mai complicat decât credeam noi doi pe-atunci.

Sper că eşti fericit. Mă tem că, dacă citeşti această scrisoare, probabil că nu eşti. Oamenii fericiţi nu răscolesc trecutul în căutarea unui

răspuns. Care e răspunsul? Nu ştiu. Poate c-am fi fost fericiţi dacă am fi rămas împreună. Poate că am fi avut o viaţă frumoasă. Dar n-ai de unde să ştii sigur.

Privind în urmă, poate că n-am fi fost niciodată mai fericiţi decât am fost. Aşa că ne-am despărţit. Dar cel puţin unul din noi a avut de ales în privinţa asta, chiar dacă n-am fost eu acela. Dacă am fi rămas împreună până acum, nici unul din noi n-ar fi avut de ales. Despărţirea e ceva; moartea e cu totul altceva. Sincer, nu sunt sigur că le-aş fi putut face faţă amândurora o dată. Şi aşa o să-mi ia destul să-mi depăşesc moartea.

Dar mi-am promis că n-o să vorbesc despre moarte. Nu de asta e vorba aici. Aceasta nu e o scrisoare despre vinovăţie. E o scrisoare de dragoste. Atât. Te iubesc şi-acum, Rupert. Îmi lipseşti şi-acum. Asta e tot ce-am vrut să-ţi spun de fapt. Te iubesc şi-acum. Îmi lipseşti şi-acum. Dacă n-o să te mai văd niciodată... asta e viaţa, cred. Dar, cumva, sper c-o să te revăd.

Al tău, pe veci,
Allan

După o vreme, o profesoară tânără apăru în pragul galeriei, înconjurată de o liotă de copii veseli. Planul era să petreacă după-amiaza făcând schiţe după portretul Elisabetei I. Dar, văzându-l pe tânărul aşezat în mijlocul sălii, ea se întoarse repede spre copii şi-i mână spre un alt tablou.

Plângând în tăcere, Rupert nici măcar nu-i observă.

Când se întoarse acasă, în după-amiaza aceea, Harry descoperi maşina lui Simon parcată în locul obişnuit din faţa casei. Se îndreptă direct spre camera lui Simon şi bătu la uşă. Când nu primi nici un răspuns, întredeschise uşa. Primul lucru pe care-l văzu fu costumul de dimineaţă al lui Simon, încă atârnat pe uşa dulapului. În coşul de gunoi era una dintre invitaţiile la nuntă. Harry se strâmbă şi închise uşa la loc. Se opri o clipă, apoi coborî din nou scara şi o porni de-a lungul culoarului, spre complexul de agrement.

Piscina era luminată, se auzea muzică în surdină, dar nu era nimeni în apă. Uşa saunei din colţul opus era aburită. Fără să şovăie, Harry se îndreptă spre saună şi deschise uşa. Simon îşi ridică privirea, roşu la faţă şi luat prin surprindere.

— Tată? spuse, chiorându-se prin perdeaua de abur. Ce...

— Trebuie să-ţi vorbesc, zise Harry, aşezându-se pe bancheta de plastic din faţa lui. Trebuie să-mi cer scuze.

— Să-ţi ceri scuze? repetă Simon, nevenindu-i a crede.

— N-ar fi trebuit să ţip la tine azi-dimineaţă. Îmi pare rău.

— Ah, făcu Simon, evitându-i privirea. Mă rog. Nu contează.

— Contează, spuse Harry. Suferiseşi un şoc. Şi eu ar fi trebuit să înţeleg asta. Doar sunt tatăl tău.

— Ştiu că eşti, zise Simon, fără să se mişte.

Harry îl privi atent o clipă.

— Ţi-ai dori să nu fiu?

Simon nu răspunse.

— Nu te-aş învinovăţi, zise Harry. Ce mai tată am fost, la dracu'.

Simon se foi stânjenit pe banchetă.

— Tu...

— Nu e nevoie să fii politicos, îl întrerupse Harry. Ştiu c-am dat-o în bară cu tine. Nu m-ai văzut deloc şaişpe ani şi apoi, deodată, bum! Te enervez tot timpul. Nu-i de mirare că lucrurile n-au mers grozav între noi. Dacă am fi fost căsătoriţi, până acum divorţam. Îmi pare rău, zise, după o pauză. Am atins un subiect delicat.

— E în regulă.

Simon se întoarse şi-i zâmbi fără să vrea şi apoi, pentru prima dată, observă cum era îmbrăcat.

— Tată, ştii că trebuie să te dezbraci pentru chestia asta, nu?

— Asta pentru saună, spuse Harry. Eu am venit pentru o discuţie. Se încruntă. Bun, eu am zis ce-aveam de zis. Acum tu ar trebui să-mi spui c-am fost un tată minunat şi pot să mă liniştesc.

Urmă o pauză îndelungă.

— Mi-aş dori numai... începu Simon într-un final şi-apoi se opri.

— Ce anume?

— Mi-aş dori să nu mă simt întotdeauna ca un ratat, zise Simon, dintr-o suflare. Nimic din ce fac nu-mi iese. Pe când tu... când erai de vârsta mea, erai milionar!

— Nu, nu eram.

— Aşa scrie în biografia ta.

— Porcăria aia. Simon, când eram de vârsta ta, eram *dator* un milion. Din fericire, am găsit o metodă să-mi plătesc datoria.

— Eu nu, zise Simon, pe un ton amar. Am dat faliment.

— Bine, spuse Harry, ai dat faliment. Dar măcar nu te-ai dat bătut. Măcar n-ai venit plângând la mine, cerându-mi să te salvez. Ți-ai păstrat independența. Cu încăpățânare. Și sunt mândru de tine pentru asta. Făcu o pauză. Sunt mândru până și pentru că mi-ai dat înapoi cheile de la apartament. Furios – dar mândru.

Se lăsă o tăcere prelungită, tulburată doar de sunetul respirației lor în încăperea plină de abur și de sunetul stingher pe care-l făceau picăturile de apă fierbinte care împroșcau din când în când podeaua.

— Și, dacă încerci să lămurești problema cu Milly, continuă Harry încet, în loc să te dai bătut – atunci o să fiu și mai mândru. Pentru că e ceva ce eu n-am făcut niciodată. Și ar fi trebuit s-o fac.

Se lăsă tăcerea o vreme. Harry se lăsă pe spate, își întinse picioarele și se strâmbă.

— Recunosc, zise, că nu-i o experiență prea plăcută. Simt cum mi se lipește lenjeria de piele.

— Eu ți-am zis, spuse Simon.

— Știu. Harry îl privi prin norii de abur. Așadar, ai de gând să-i mai dai o șansă lui Milly?

Simon răsuflă cu zgomot.

— Normal. Dacă-mi mai dă ea o șansă. Clătină din cap. Nu știu unde mi-a fost capul azi-noapte. M-am purtat prosteşte. Am fost nedrept. Eu doar am... Se întrerupse. Am încercat s-o sun azi după-amiază.

— Și?

— Probabil c-a ieșit în oraș cu Esme.

— Esme? întrebă Harry.

— Naşa ei, Esme Ormerod.

Harry îşi ridică privirea, cu un aer uimit.

— Ea e naşa lui Milly? Esme Ormerod?

— Da, spuse Simon. De ce întrebi?

Harry se strâmbă.

— Bizară femeie.

— N-am ştiut c-o cunoşti.

— Am luat cina cu ea de câteva ori, zise Harry. Mare greşeală.

— De ce?

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Asta a fost demult. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Aşadar, e naşa lui Milly? Mă surprinde.

— E verişoară sau aşa ceva.

— Şi păreau o familie aşa drăguţă, spuse Harry, pe jumătate în glumă. Apoi se încruntă. Vorbesc serios, să ştii. Sunt o familie drăguţă. Milly e o fată minunată. James pare un tip foarte cumsecade. Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine. Iar Olivia... Deschise ochii. Ei bine, ce pot să zic? E o femeie pe cinste.

— Tu ai zis-o. Simon zâmbi larg. Doar că nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea într-o noapte fără lună.

— Sau în orice noapte.

Urmă o scurtă pauză. Câţiva stropi îi picurară în cap lui Harry şi el se strâmbă.

— Singura despre care nu ştiu ce să cred, zise Simon pe gânduri, e Isobel. E o enigmă. Niciodată nu ştiu ce gândeşte.

— Nu, zise Harry, după o pauză. Nici eu.

— Nu seamănă deloc cu Milly. Dar îmi place de ea totuşi.

— Şi mie, spuse Harry, cu o voce înfundată. Îmi place mult. Privi în tăcere podeaua câteva

minute şi apoi se ridică brusc. Mi-a ajuns, e ca-n iad aici. Merg să fac un duş.

— Încearcă să te şi dezbraci de data asta, zise Simon.

— Da, răspunse Harry. Bună glumă.

Şi schiţă un gest amical în direcţia lui Simon înainte de a închide uşa.

Când Rupert se ridică în sfârşit, stângaci, puse scrisoarea deoparte şi ieşi din galerie, după-amiaza se apropia de sfârşit. Rămase o vreme în Trafalgar Square, privind turiştii, taxiurile şi porumbeii, apoi se întoarse şi-o porni încet spre metrou. Mergea şovăind, clătinându-se la fiecare pas; părea să fi pierdut o parte vitală din el, care-i asigurase echilibrul.

Tot ce ştia era că singura certitudine pe care o avusese în viaţă pierise. Centrul lui de greutate, la care se raportase prin contrast toată viaţa, dispăruse. Acum i se părea că tot ce făcuse în acei zece ani făcuse parte dintr-o bătălie lăuntrică împotriva lui Allan. Şi acum bătălia se sfârşise şi nici unul din ei nu câştigase.

În metroul care-l ducea înapoi în Fulham, îşi privea absent reflecţia în geamul întunecat, întrebându-se, cu o curiozitate aproape academică, ce ar putea să facă în continuare. Se simţea obosit, zdrenţuit şi în derivă, ca şi cum o furtună l-ar fi aruncat pe un ţărm străin, fără o cale lămurită de întoarcere. Pe de o parte, era soţia lui. Căminul lui şi viaţa lui dinainte şi compromisurile care-i deveniseră o a doua natură. Pe de altă parte, exista sinceritatea. Sinceritatea brutală, dureroasă. Şi toate consecinţele aceştia.

Rupert îşi trecu mâna ostenită peste faţă şi îşi privi trăsăturile nelămurite, înceţoşate, reflectate

în geam. Nu voia să fie sincer. Nu voia nici să fie nesincer. Își dorea să nu fie nimic. Un om într-un tren, care nu avea nimic de hotărât, nimic de făcut în afară de a asculta sunetul roților de tren și de a privi chipurile lipsite de griji ale altor pasageri care citeau cărți și reviste. Să amâne viața cât mai mult cu putință.

Dar, în cele din urmă, trenul ajunse la destinație. Și, mecanic, el întinse mâna spre servietă, se ridică și coborî pe peron. Urcă treptele pe urmele celorlalți navetiști și ieși în întunericul serii de iarnă. O procesiune bine cunoscută porni de-a lungul străzii principale, reducându-și dimensiunile pe măsură ce oamenii se scurgeau pe străduțe laterale, și Rupert merse după ei, încetinind pasul când se apropie de strada lui. Când ajunse la colțul străzii, se opri cu totul și, o clipă, se gândi să se întoarcă. Dar unde putea să se ducă? Nu avea unde să se ducă.

Casa lui era cufundată în întuneric și, deschizând poarta, simți o urmă de ușurare. O să facă o baie și o să bea ceva și, poate, până să sosească Francesca, o să-și limpezească gândurile. Poate c-o să-i arate scrisoarea lui Allan. Sau poate că nu. Scoase cheia din buzunar și o bagă în broască, apoi se opri. Nu se potrivea. O scoase, se uită la ea și încercă din nou. Dar broasca nu se lăsa înduplecată și, uitându-se mai atent, văzu urmele unor lucrări. Francesca schimbase broasca. Îl lăsase pe-afară.

Câteva secunde, nu se putu mișca. Rămase uitându-se la ușă, tremurând de furie și simțind o umilință acută.

— Căței, se auzi spunând, cu o voce sugrumată. Căței.

Simți cum îl izbește brusc dorul de Allan și se îndepărtă de ușă, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Te simți bine? auzi un glas voios de fată de peste drum. Te-ai încuiat pe dinafară? Poți să suni de-aici, dacă vrei.

— Nu, mulțumesc, mormăi Rupert.

Îi aruncă o privire fetei. Era tânără și atrăgătoare și îl privea cu compătimire – și, o clipă, se simți tentat să-i plângă pe umăr și să-i povestească totul. Apoi realiză că era posibil ca Francesca să-l pândească din casă și simți o împunsătură de teamă. Începu să se îndepărteze repede, stângaci, de-a lungul străzii. Ajunse la colț și chemă un taxi fără să știe unde voia să ajungă.

— Da? îl întrebă șoferul când se urcă. Încotro?

— La... la...

Rupert închise ochii câteva momente, apoi îi deschise și se uită la ceas.

— La gara Paddington.

La șase sună cineva la ușă. Deschizând, Isobel dădu cu ochii de Simon, care stătea în prag cu un buchet mare de flori în mână.

— Oh, tu eşti, zise, nu foarte prietenoasă. Ce vrei?

— S-o văd pe Milly.

— Nu-i.

— Știu, spuse Simon.

Părea emoționat și ferchezuit cu grijă, își zise Isobel, ca un pretendent de pe vremuri. Văzându-l, mai că-i veni să zâmbească.

— Vreau să-ți cer adresa naşei ei.

— Ai fi putut să suni, zise Isobel intransigentă. Nu era nevoie să mă târăști până aici.

— Suna ocupat.

— Oh, făcu Isobel. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de tocul ușii, nevrând să-l lase să scape așa ușor. Așa deci. Ți-a mai scăzut lungul nasului?

— Mai taci, Isobel, și dă-mi adresa, spuse Simon irascibil.

— Știu și eu, zise Isobel. Milly vrea să stea de vorbă cu tine?

— Oh, las-o baltă, zise Simon, făcând stânga împrejur și luând-o în jos pe trepte. O s-o găsesc și singur.

Isobel îl privi câteva secunde și apoi strigă după el:

— Walden Street numărul 10.

Simon se opri și se întoarse.

— Mulțumesc.

Isobel ridică din umeri.

— Pentru puțin. Sper... Făcu o pauză. Știi tu.

— Mda, spuse Simon. Și eu sper.

Îi deschise Esme, îmbrăcată într-un halat lung, alb, de baie.

— Oh, făcu Simon, stânjenit. Îmi cer scuze că vă deranjez. Vroiam să vorbesc cu Milly.

Esme îi studie chipul și apoi zise:

— Mă tem că doarme. A băut cam mult la prânz. N-o să pot s-o trezesc.

— Oh, spuse Simon, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul. Ei bine... puteți să-i spuneți doar că am căutat-o? Și dați-i astea.

Îi întinse florile lui Esme, care le privi ușor oripilată.

— O să-i spun, zise. La revedere.

— Poate-mi dă un telefon. Când se trezește?

— Poate. E decizia ei.

— Desigur, zise Simon, îmbujorându-se puțin. Ei bine, mulțumesc.

— La revedere, spuse Esme, închizând ușa.

Se uită o clipă la flori, apoi se îndreptă spre bucătărie și le aruncă la coș. Urcă la etaj și bătu la ușa lui Milly.

— Cine era? întrebă Milly, ridicându-și privirea.

Era întinsă pe masa de masaj și cosmeticiana lui Esme tocmai îi dădea cu un ulei pe obraji.

— Un comis voiajor, zise Esme suav. A încercat să-mi vândă niște perii de praf.

— Oh, vin și la noi, spuse Milly, relaxându-se din nou. Întotdeauna vin în cel mai nepotrivit moment.

Esme îi zâmbi.

— Cum a fost masajul?

— Minunat.

— Bun, zise Esme. Se îndreptă spre fereastră, își ciocăni dinții câteva clipe și apoi se întoarse. Știi ce, cred c-ar trebui să plecăm o vreme, zise. Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult. Nu vrei să fii în Bath mâine, nu?

— Nu prea, spuse Milly. Dar pe de altă parte... nu prea vreau să fiu nicăieri. Chipul i se boți subit și i se iviră lacrimi în colțul ochilor. Îmi pare rău, îi zise, cu o voce răgușită, cosmeticienei.

— O să plecăm cu mașina în Țara Galilor, zise Esme. Știu un locșor la munte. Priveliști minunate și friptură de miel în stil galez în fiecare seară. Cum îți sună?

Milly nu răspunse. Cosmeticiana îi șterse cu blândețe lacrimile cu un lichid gălbui dintr-o sticlă aurie cu filigran.

— Mâine o să-ți fie greu, spuse Esme blând. Dar o să trecem peste asta. Și apoi... Se apropie

de Milly şi o luă de mână. Gândeşte-te numai, Milly. Ţi s-a oferit o şansă pe care puţine femei o au. Poţi s-o iei de la capăt. Poţi să-ţi remodelezi viaţa cum doreşti.

— Ai dreptate, zise Milly, cu privirea în tavan. Cum doresc.

— Întreaga lume e a ta, trebuie doar s-o revendici! Şi când te gândeşti că erai gata să te mulţumeşti cu a fi doamna Pinnacle. O undă de dispreţ se strecură în vocea lui Esme. Draga mea, ai scăpat ca prin urechile acului. Când o să priveşti în urmă la toate acestea, o să-mi fii recunoscătoare, Milly. Serios!

— Deja îţi sunt recunoscătoare, zise Milly, întorcându-şi privirea spre Esme. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Bravo, ce fată bună! spuse Esme. O bătu pe mână. Acum, stai pe spate şi savurează restul şedinţei de tratament – eu o să mă duc să pregătesc maşina.

Capitolul 15

Când ajunse James acasă, în seara aceea, luminile erau pe jumătate stinse și casa era cufundată în tăcere. Își agăță haina și se strâmbă văzându-și reflecția în oglindă, apoi împinse fără zgomot ușa de la bucătărie. Masa era acoperită de urmele stinghere ale pregătirilor de nuntă și de cești de cafea, iar Olivia stătea, în semiîntuneric, cu capul aplecat înainte, cu umerii cocârjați, cu un aer înfrânt.

Câteva clipe, nu-l observă. Apoi, ca și cum ar fi spus ceva, ea își ridică privirea. Ochii ei îi întâlniră cu teamă pe ai lui și apoi priviră repede în altă parte ; își duse mâinile la față, ca pentru a se apăra. James se apropie stângaci, simțindu-se ca un bătăuș în curtea școlii.

— Așadar, zise, lăsându-și servieta pe un scaun. Ați rezolvat totul. Se uită de jur împrejur. Probabil că ați avut o zi infernală, anunțând pe toată lumea.

— N-a fost așa rău, spuse Olivia răgușită. Isobel mi-a fost de mare ajutor. Împreună... Se opri. Dar *tu* ? Isobel mi-a spus c-ai avut probleme la serviciu. Nu... nu mi-am dat seama. Îmi pare rău.

— N-aveai cum să-ți dai seama, zise James. Nu ți-am spus nimic.

— Spune-mi acum.

— Nu acum, spuse James ostenit. Poate mai târziu.

— Da, mai târziu, spuse Olivia, cu vocea tremurândă. Desigur.

James îi căută privirea şi avu un şoc văzând teama din ochii ei.

— Hai să-ţi fac un ceai, zise ea.

— Mulţumesc, spuse James. Olivia...

— Vin imediat!

Se ridică zorită, agăţându-şi mâneca în colţul mesei, apoi o trase de-acolo, ca şi cum se grăbea să-i întoarcă spatele, să se întoarcă spre chiuvetă, spre ceainic; spre obiectele obişnuite, inanimate. James se aşeză la masă şi luă agenda roşie aşezată în faţa lui. Începu s-o răsfoiască, absent. Pagini după pagini de liste, idei, notiţe, chiar şi mici schiţe. Planul unui eveniment spectaculos, realiză.

— Lebede, zise, oprindu-se la o însemnare cu asterisc. Doar n-aveai de gând să închiriezi lebede vii pentru petrecere?

— Lebede sculptate în gheaţă, spuse Olivia, înviorându-se puţin. Trebuiau să fie umplute cu... Se opri. Nu contează.

— Cu ce?

— Stridii, zise Olivia.

— Îmi plac stridiile.

— Ştiu.

Luă ceainicul cu mâinile tremurânde, se întoarse să-l pună pe masă şi alunecă. Ceainicul căzu, cu zgomot, pe plăcile de gresie şi Olivia scoase un ţipăt.

— Olivia! exclamă James, sărind în picioare. Eşti bine?

Cioburi de porţelan zăceau pe podea, într-o baltă de ceai fierbinte, revărsându-se în pârâiaşe

printre plăci, la picioarele ei. Ochiul tivit cu galben al unei raţe îl privea, cu un aer de reproş.

— S-a spart! exclamă Olivia nefericită. Aveam ceainicul ăsta de 32 de ani!

Se aplecă, ridică un ciob din toartă şi-l privi, nevenindu-i a crede.

— O să cumpărăm altul, spuse James.

— Nu vreau altul, zise Olivia tremurând. Eu îl vreau pe cel vechi. Vreau... Se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre James. Vrei să mă părăseşti, nu-i aşa, James?

— Poftim?

James o privi, şocat.

— Vrei să mă părăseşti, repetă Olivia, pe un ton calm.

Se uită la ciobul din ceainic şi mâna i se încleştă pe el.

— Ca să începi o viaţă nouă. O viaţă nouă şi incitantă.

Se lăsă tăcerea şi James răsuflă adânc, înţelegând subit.

— M-ai auzit, spuse, încercând să-şi adune gândurile. M-ai *auzit*. Nu mi-am dat seama...

— Da, te-am auzit, spuse Olivia, fără să-şi ridice privirea. Nu asta îţi doreai?

— Olivia, n-am vrut...

— Bănuiesc că ai aşteptat să treacă nunta, îl întrerupse Olivia, continuând să răsucească ciobul între degete. Probabil că n-ai vrut să strici fericitul eveniment. Ei bine, fericitul eveniment a fost distrus oricum. Aşa că nu mai e nevoie să aştepţi. Eşti liber să pleci.

James se uită la ea.

— Vrei să plec?

— N-am zis asta.

Vocea Oliviei era puțin răgușită; rămase cu capul plecat. Mult timp domni tăcerea. În cealaltă parte a încăperii, ultimul pârâiaș de ceai cafeniu se opri, încet.

— Problema de la serviciu, zise James brusc, îndreptându-se spre fereastră. Problema de care vorbea Isobel. E o restructurare a companiei. Trei departamente vor fi relocate la Edinburgh. M-au întrebat dacă aș fi dispus să mă mut. Iar eu am spus... Se întoarse spre ea. Am spus c-o să mă gândesc.

Olivia își ridică privirea.

— Mie nu mi-ai zis nimic de asta.

— Nu, spuse James, în defensivă. Nu ți-am zis. Știam care va fi răspunsul tău.

— Da? zise Olivia. Câtă putere de pătrundere.

— Tu ești legată de locul ăsta, Olivia. Afacerea ta și prietenii tăi sunt aici. Știam că n-ai vrea să le părăsești. Dar pur și simplu simțeam că eu am nevoie de ceva nou! Pe chipul lui trecu o expresie îndurerată. Poți să înțelegi? Nu ți-ai dorit niciodată să evadezi și s-o iei de la capăt? Mă simțeam prins în cursă și vinovat. M-am gândit că, poate, viața într-un alt oraș ar putea fi răspunsul la starea mea. Să am în fiecare dimineață o priveliște nouă. Să respir un alt aer.

În bucătărie se lăsă tăcerea.

— Înțeleg, zise Olivia într-un final, cu o voce sugrumată, firavă. Ei bine, atunci du-te. N-aș vrea să te rețin. Să te ajut să-ți faci bagajul?

— Olivia...

— Nu uita să ne trimiți o vedere.

— Olivia, nu trebuie să reacționezi așa!

— Așa cum? Cum ai vrea să reacționez? Plănuiai să mă părăsești!

— Şi ce-ar fi trebuit să fac? spuse James furios. Să refuz pe loc? Să mă resemnez să mai petrec încă 20 de ani în Bath?

— Nu! strigă Olivia, cu ochii inundaţi deodată de lacrimi. Ar fi trebuit să-mi ceri să merg cu tine. Sunt soţia ta, James. Ar fi trebuit să mă întrebi.

— Ce rost avea? Ai fi spus...

— N-ai de unde să ştii ce-aş fi spus! Vocea Oliviei tremura şi ea îşi înălţă bărbia. N-ai de unde să ştii ce-aş fi spus, James. Şi nici nu te-ai ostenit să afli.

— Eu...

James se opri.

— Nici nu te-ai ostenit să afli, repetă Olivia, cu o undă de dispreţ în glas.

Urmă o tăcere prelungită.

— Ce-ai fi spus? întrebă James în cele din urmă. Dacă te-aş fi întrebat?

Încercă să-i întâlnească privirea, dar Olivia continua să fixeze ciobul din ceainic, pe care îl ţinea încă în mână, cu o expresie de nepătruns.

Se auzi soneria. Nici unul nu se mişcă.

— Ce-ai fi spus, Olivia? întrebă James.

— Nu ştiu, zise Olivia, într-un final.

Lăsă ciobul pe masă şi-şi ridică privirea.

— Probabil că te-aş fi întrebat dacă eşti într-adevăr atât de nemulţumit de viaţa ta cu mine. Te-aş fi întrebat dacă îţi închipui într-adevăr că mutarea într-un alt oraş ţi-ar rezolva toate problemele. Şi, dacă ai fi spus „da"...

Se auzi din nou soneria, tare şi insistent, şi ea se opri.

— Ar trebui să răspunzi, zise.

James o privi câteva secunde şi-apoi se ridică.

Se îndreptă cu paşi mari spre hol, deschise uşa şi se dădu înapoi, surprins. În prag stătea Alexander. Era nebărbierit, înconjurat de bagaje şi avea o expresie precaută.

— Uitaţi ce e, spuse, de îndată ce-l văzu pe James. Îmi pare rău. Sincer. Trebuie să mă credeţi. N-am vrut să provoc chestia asta.

— Nu prea mai contează, nu-i aşa? zise James, cu o voce ostenită. Răul s-a produs deja. Dacă aş fi în locul tău, aş face stânga împrejur şi aş pleca.

— Contează, zise Alexander. În plus... Făcu o pauză. În plus, mai am nişte lucruri aici. În camera mea. Fiica dumneavoastră m-a dat afară înainte să apuc să le iau.

— Înţeleg. Ei bine, ar fi cazul să intri, atunci.

Alexander intră precaut. Se uită la cutiile cu tortul şi se strâmbă.

— Milly e aici? întrebă.

— Nu. E la naşa ei.

— E în regulă?

— Tu ce crezi? zise James, încrucişându-şi braţele la piept.

Alexander se crispă.

— Uitaţi ce e, n-a fost vina mea! spuse.

— Cum adică n-a fost vina ta? Olivia apăru în pragul bucătăriei, cu o expresie indignată. Milly ne-a povestit cum ai necăjit-o. Cum ai ameninţat-o. Eşti doar un nesuferit căruia îi place să-i intimideze pe ceilalţi!

— Mai lăsaţi-mă, spuse Alexander. Nici ea nu e tocmai o sfântă!

— Poate că ţi-ai închipuit că faci un bine lumii dând-o în vileag, zise James. Poate că ţi-ai închipuit că-ţi faci datoria. Dar ar fi trebuit să ne spui nouă mai întâi sau lui Simon, înainte de a-l informa pe preot.

— N-am vrut s-o dau în vileag, pentru Dumnezeu, zise Alexander exasperat. Am vrut doar s-o întărât puţin.

— S-o întărâţi puţin?

— S-o tachinez puţin. Ştiţi cum e. Altceva n-am făcut. Nu i-am spus nimic preotului! De ce aş fi făcut-o?

— Cine ştie cum funcţionează mintea ta murdară, spuse Olivia.

— Nu ştiu de ce-mi bat gura, zise Alexander. N-o să mă credeţi în veci. Dar n-am făcut-o eu, bine? De ce i-aş fi distrus nunta lui Milly? Doar mă plăteaţi să fac poze la toată chestia, la naiba! De ce aş fi vrut s-o distrug?

Se lăsă tăcerea. James se uită la Olivia.

— Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă pe preot, spuse Alexander oftând. Uitaţi, am încercat să-i spun lui Isobel şi nici n-a vrut să mă asculte, şi acum încerc să vă spun vouă şi nu vreţi să mă ascultaţi. Dar e adevărat. Nu i-am povestit nimănui despre Milly. Iisuse, n-are decât să aibă şi şase soţi, din partea mea!

— În regulă, spuse James, răsuflând cu zgomot. În regulă. Ei bine, dacă tu n-ai spus nimic, atunci cine-a făcut-o?

— Dumnezeu ştie. Cine mai ştia despre asta?

— Nimeni, zise Olivia. Nu mai spusese nimănui.

Tăcere.

— I-a spus lui Esme, zise James într-un final, întâlnind privirea Oliviei. I-a spus lui Esme.

Isobel se oprise într-un colţ retras al aleii care ducea la Pinnacle Hall, uitându-se prin parbriz la cortul de nuntă al lui Milly, care se întrezărea dincolo de colţul casei. Stătea acolo de o jumătate de oră, încercând să-şi adune gândurile;

concentrându-se de parcă urma să dea un examen. O să-i spună lui Harry ce avea de spus, lăsând cât mai puţin loc unor potenţiale obiecţii, şi apoi o să plece. Va adopta o atitudine prietenoasă, dar hotărâtă. Dacă el îi refuză propunerea, atunci o să... Isobel se împotmoli. Nu putea să refuze un plan atât de rezonabil. Pur şi simplu nu putea.

Îşi privi mâinile – deja umflate de sarcină, i se păru. Cuvântul în sine îi dădu fiori, ca în adolescenţă. Sarcina, li se spusese în şcoală, era asemenea unei rachete nucleare – distrugând totul în calea ei şi lăsându-şi victimele să ducă o viaţă care nu mai merita trăită. Distrugea cariere, relaţii, fericirea. Pur şi simplu nu merita să-ţi asumi riscul, susţinuseră profesoarele, şi, în spate, fetele din clasa a 12-a chicotiseră şi-şi transmiseseră numerele unor clinici pentru avorturi de la un rând la altul. Acum Isobel închise ochii. Poate că profesoarele avuseseră dreptate. Dacă n-ar fi apărut această sarcină, relaţia ei cu Harry ar fi putut să evolueze în ceva mai mult decât întâlniri ocazionale. Deja începuse să simtă nevoia de a-l vedea mai des; de a împărtăşi momentele de plăcere şi de suferinţă cu el; de a-i auzi vocea când se trezea. Îşi dorise să-i spună că-l iubeşte.

Dar acum exista un copil. Apăruse un nou element, un nou ritm: o nouă presiune asupra amândurora. Dacă păstra copilul, călca în picioare dorinţele lui Harry, împingea relaţia lor într-un nou context în care, ştia deja, n-avea să supravieţuiască. Dacă păstra copilul, avea să distrugă relaţia lor. Şi totuşi, orice altă decizie ar fi distrus-o pe ea.

Cu o strângere de inimă, scoase peria din geantă, îşi pieptănă încă o dată părul, apoi deschise

portiera şi coborî din maşină. Era surprinzător de plăcut afară, ca într-o seară de primăvară. Ea păşi calm de-a lungul aleii cu pietriş, până la uşa impunătoare, pentru prima dată fără teamă de priviri iscoditoare. Astăzi avea toate motivele să se afle la Pinnacle Hall.

Sună la uşă şi-i zâmbi fetei roşcate care-i deschise.

— Aş dori să-l văd pe Harry Pinnacle, vă rog. Sunt Isobel Havill. Sora lui Milly Havill.

— Ştiu cine sunteţi, zise fata, pe un ton nu foarte prietenos. Bănuiesc că e vorba de nuntă? Sau non-nunta, ar trebui să spun.

O privi pe Isobel cu ochii bulbucaţi, ca şi cum totul ar fi fost din vina ei şi, pentru prima dată, Isobel se întrebă ce spuneau şi ce gândeau oamenii despre Milly.

— Exact, zise. Dacă aţi putea, vă rog să-l anunţaţi că sunt aici.

— Nu sunt sigură că e disponibil, spuse fata.

— Aţi putea să întrebaţi, zise Isobel politicos.

— Aşteptaţi aici.

După câteva minute, fata reveni.

— Vă primeşte, zise, ca şi cum îi făcea o mare favoare. Dar să nu dureze mult.

— A spus el asta?

Fata tăcu, vădit iritată, şi Isobel se trezi zâmbind în sinea ei.

Sosiră în faţa uşii biroului lui Harry şi fata bătu.

— Da! se auzi imediat vocea lui Harry.

Fata deschise uşa şi Harry îşi ridică privirea din spatele biroului.

— Isobel Havill, anunţă tânăra.

— Da, zise Harry, întâlnind privirea lui Isobel. Ştiu.

În timp ce fata închidea ușa după ea, el lăsă stiloul din mână și se uită la Isobel, fără să spună nimic. Isobel nu se mișcă. Rămase pe loc, tremurând puțin, simțind cum privirea lui îi încălzea pielea, ca soarele, apoi închise ochii, încercând să-și adune gândurile. Îl auzi ridicându-se; îl auzi apropiindu-se de ea. Mâna lui o cuprinse pe-a ei, buzele lui îi atinseră încheietura, înainte ca ea să deschidă ochii și să spună „Nu".

El își ridică privirea, fără a-i da drumul la mână, și ea îi privi cu disperare chipul, încercând să exprime tot ce-avea de spus într-o singură privire. Dar erau prea multe dorințe și gânduri contradictorii în privirea ei pentru ca el s-o poată descifra. Pe chipul lui trecu fulgerător o expresie asemănătoare dezamăgirii și el îi dădu drumul brusc la mână.

— Ceva de băut, spuse.

— Am ceva să-ți spun, zise Isobel.

— Înțeleg, spuse Harry. Vrei să iei loc?

— Nu. Vreau doar s-o spun.

— OK, spune ce-ai de zis!

— Bine! zise Isobel. Uite ce e. Se opri, făcându-și curaj să spună cuvintele. Sunt însărcinată, spuse, apoi se opri și cuvintele încărcate de vinovăție părură să răsune de jur împrejurul camerei. E al tău, adăugă.

Harry tresări.

— Ce e? întrebă Isobel, în defensivă. Nu mă crezi?

— Normal că te *cred*, la dracu', zise Harry. Voiam să spun... Se întrerupse. Nu contează. Spune mai departe.

— Nu pari prea surprins, spuse Isobel.

— Și asta face parte din micul tău discurs? întrebă Harry.

— Oh, mai taci!

Inspiră adânc şi-şi fixă privirea asupra policioarei de deasupra şemineului, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— M-am gândit foarte mult la asta, zise. Am cântărit toate opţiunile şi m-am hotărât să păstrez sarcina. Făcu o pauză. Am luat această decizie ştiind că nu-ţi doreşti un copil. Aşa că o să-i dau numele meu şi îmi asum responsabilitatea creşterii ei.

— Ştii că e fată? o întrerupse Harry.

— Nu, zise Isobel nesigură, luată pe nepregătite. Eu... eu tind să folosesc prenumele de gen feminin dacă nu se ştie genul.

— Am înţeles, spuse Harry. Continuă.

— Îmi asum responsabilitatea creşterii ei, spuse Isobel, vorbind mai repede acum. Sub aspect financiar şi nu numai. Dar cred că orice copil are nevoie de un tată, dacă se poate. Ştiu că n-ai ales ca lucrurile să se petreacă astfel – dar n-am ales nici eu, nici copilul.

Făcu o pauză şi-şi încleştă pumnii.

— Aşa că aş vrea să-ţi cer să-ţi asumi într-o oarecare măsură responsabilitatea ca părinte şi să te implici. Ceea ce-ţi propun e o întâlnire regulată, o dată pe lună, poate, astfel că acest copil să-şi cunoască tatăl în timp ce creşte. Nu-ţi cer mai mult de-atât. Dar orice copil merită măcar atât. Încerc doar să mă comport rezonabil. Îşi ridică privirea, cu ochii înlăcrimaţi subit. Încerc doar să mă comport rezonabil, Harry!

— O dată pe lună, zise Harry încruntându-se.

— Da! zise Isobel furioasă. Nu-i poţi cere unui copil să se apropie de tine dacă te vede doar de două ori pe an.

— Bănuiesc că nu.

Harry se îndreptă cu paşi mari spre fereastră şi Isobel îl urmări, cu inima strânsă. Deodată se întoarse spre ea.

— Dar de două ori pe lună? Aşa ar fi în regulă?

Isobel se uită lung la el.

— Da, zise. Sigur...

— Sau de două ori pe săptămână?

— Da. Dar...

Harry veni încet spre ea, privind-o drept în ochi, cu ochii lui pătimaşi.

— Dar de două ori pe zi?

— Harry...

— Dar în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază şi toată noaptea?

Îi cuprinse blând mâinile în ale lui; ea nu încercă să-i opună rezistenţă.

— Nu înţeleg, spuse, încercând să-şi păstreze calmul. Nu...

— Dar dacă ţi-aş zice că te iubesc? spuse Harry. Dar dacă ţi-aş zice că vreau să fiu cu tine tot timpul? Şi să-i fiu un tată mai bun copilului nostru decât i-am fost vreodată lui Simon.

Isobel îşi ridică privirea spre el. Emoţiile irumpeau la suprafaţă, imposibil de ţinut în frâu.

— Dar nu se poate! Ai zis că nu-ţi doreşti un copil!

Cuvintele ţâşniră într-un strigăt chinuit, acuzator; obrajii i se umplură deodată de lacrimi şi ea îşi trase mâinile din ale lui.

— Ai zis...

— Când am zis eu asta? o întrerupse Harry. N-am zis niciodată asta.

— N-ai zis-o explicit, spuse Isobel, după o pauză. Dar ai făcut o grimasă.

— Ce-am făcut?

— Acum câteva luni. Ţi-am zis că o prietenă de-a mea e însărcinată şi tu ai făcut... o grimasă.

Isobel înghiţi în sec.

— Şi eu am zis „Oh, nu-ţi plac copiii?". Şi tu ai schimbat vorba.

Îşi ridică privirea, văzându-l pe Harry că se uită la ea uluit.

— Asta-i tot?

— Nu e destul? Ştiam ce vrei să spui.

— Ai fost pe punctul de a scăpa de copilul nostru din cauza asta?

— N-am ştiut ce să fac! strigă Isobel în defensivă. M-am gândit...

Harry clătină din cap.

— Gândeşti prea mult, zise. Asta e problema.

— Nu-i adevărat!

— Te-ai gândit că nu-mi plac copiii? M-ai văzut vreodată cum mă port cu un copil?

— Nu, spuse Isobel, cu un suspin.

— Nu. Exact.

O strânse tare în braţe şi ea închise ochii. După o vreme, simţi cum începe să se liniştească. O mie de întrebări îi goneau prin minte, dar, pentru moment, le lăsă să gonească.

— Îmi plac copiii, zise Harry degajat. Cu condiţia să nu orăcăie.

Isobel se încordă şi-şi ridică privirea.

— Toţi copiii orăcăie! zise. Doar nu te-aştepţi... Se opri, văzându-i expresia. Oh. Glumeşti.

— Normal că glumesc, spuse Harry, ridicând din sprânceană. Te pricepi la fel de bine s-o faci pe interpretul pentru diplomaţii străini? Nu-i de mirare că lumea e într-un continuu război – Isobel Havill coordonează negocierile. Şi-a închipuit că nu doriţi pace pentru că aţi făcut o grimasă.

Isobel chicoti şi suspină în acelaşi timp şi se cuibări la pieptul lui.

— Chiar îţi doreşti acest copil? întrebă. Sincer?

— Mi-l doresc sincer, spuse Harry. Se opri, mângâind-o pe păr. Şi, chiar dacă nu l-aş dori, adăugă, pe un ton foarte serios, n-ar trebui să scapi de el. Nu se ştie niciodată, ar putea fi unica ta şansă.

— Ei, mersi, eşti drăguţ.

— Cu plăcere.

Rămaseră îmbrăţişaţi o vreme, fără să spună nimic, apoi Isobel se desprinse, cu inima îndoită.

— Trebuie să plec, spuse.

— De ce?

— S-ar putea să aibă nevoie de mine acasă.

— N-au nevoie de tine, zise Harry. Eu am. Rămâi aici peste noapte.

— Serios? Isobel se încordă. Dacă mă vede cineva?

Harry izbucni în râs.

— Isobel, n-ai priceput încă? Spuse. *Vreau* să te vadă toată lumea! Te iubesc! Vreau să... Făcu o pauză şi o privi cu o nouă expresie. Ca să înţelegi mai bine. Ce-ai zice dacă... dacă i-am da copilului numele meu?

— Vrei să spui...

Isobel îl privi fix, simţind că i se face pielea de găină.

— Nu ştiu, zise Harry. Depinde. Ai deja un soţ de care ar trebui să ştiu?

— Ticălosule! exclamă Isobel, trăgându-i una.

— Asta înseamnă „da"? spuse Harry, izbucnind în râs. Sau „nu"?

— Ticălosule!

James şi Alexander erau aşezaţi la masa din bucătărie, bând coniac şi aşteptând ca Olivia să termine de vorbit la telefon.

— Am developat astea, apropo, zise Alexander brusc, scoţând un plic maroniu, gros din geantă. Din partea casei.

— Ce sunt astea? întrebă James.

— Uitaţi-vă.

James lăsă paharul din mână, deschise plicul şi scoase un teanc de fotografii lucioase, alb-negru. O privi în tăcere pe cea de deasupra, apoi răsfoi încet prin tot teancul. Milly îl privea din fiecare din ele, cu ochii mari şi luminoşi, cu trăsăturile învăluite în umbre delicate, cu inelul de logodnă sclipind discret în colţul imaginii.

— Sunt incredibile, spuse într-un final. Absolut extraordinare.

— Mulţumesc, zise Alexander, pe un ton degajat. Am fost încântat de ele.

— Arată superb, desigur, zise James. Întotdeauna arată superb. Dar nu e doar asta. Privi din nou fotografia de deasupra. Ai surprins o dimensiune pe care n-am mai văzut-o niciodată la Milly. Deodată pare... misterioasă.

— Arată ca o femeie care are un secret, spuse Alexander, luând o gură de whisky. Ceea ce şi era, de fapt.

James îşi ridică privirea spre el.

— De-asta ai tachinat-o? Ca să obţii pozele astea?

— În parte, zise Alexander. Şi în parte pentru că... Dădu din umeri. Sunt un ticălos sadic şi mă incită chestii de genul ăsta.

— Indiferent de consecinţe? întrebă James.

— N-am ştiut c-o să existe consecinţe, spuse Alexander. Cu siguranţă nu mi-am închipuit c-o să intre în panică. Părea atât de... Făcu o pauză. Atât de stăpână pe sine.

— Pare puternică, zise James, dar, dincolo de masca asta, e fragilă. Se opri. Ca şi mama ei.

Îşi ridicară amândoi privirea când Olivia reveni în bucătărie.

— Aşadar, zise James sumbru. Ai vorbit cu Canon Lytton? Esme i-a spus?

— Nătărăul ăla de preot tânăr n-a vrut să-mi spună! zise Olivia, cu o scânteie din vechea ei energie. Vă vine să credeţi? A zis că nu e în măsură să dezvăluie ce i s-a spus între patru ochi, iar Canon Lytton era prea ocupat ca să poată veni la telefon. Prea ocupat!

— Dar ce face? întrebă James.

Olivia răsuflă cu zgomot şi pe chip îi trecu o sclipire stranie.

— Ia parte la o repetiţie de nuntă. Pentru celălalt cuplu care se cunună mâine. Făcu o pauză, resemnată. Bănuiesc că nu putem face prea multe în privinţa asta, adăugă, turnându-şi un pahar de coniac.

— Ba da, zise James. Putem să mergem acolo şi să-l întrebăm direct.

— Cum, şi să întrerupem repetiţia de nuntă? Olivia îl privi fix. James, vorbeşti serios?

— Da, spuse el. Vorbesc serios. Dacă verişoara mea i-a trădat încrederea lui Milly şi i-a distrus cu bună ştiinţă nunta, vreau să ştiu. Lăsă paharul din mână. Haide, Olivia! Unde ţi-e spiritul războinic?

— Vorbeşti serios? repetă Olivia.

— Da, zise James. Şi, pe deasupra – îi aruncă o privire lui Alexander – ar putea să fie distractiv.

Simon era aşezat lângă fereastra camerei lui, încercând să citească o carte, când auzi soneria. I se încordară toţi muşchii şi sări în picioare, aruncând cartea. Era Milly. Trebuia să fie Milly.

Se întorsese de la Esme într-o stare de fericire efervescentă, care curgea în el ca apa de izvor. După şocul dureros şi furia din ajun, se simţea ca şi cum viaţa revenea în matcă. Făcuse primul pas spre împăcarea cu Milly; de îndată ce ea îi răspundea, el avea să-şi ceară din nou scuze şi va încerca să remedieze ruptura dintre ei cum putea mai bine. Vor aştepta răbdători până când ea obţine divorţul; vor organiza o altă nuntă; vor lua viaţa de la capăt.

Şi acum iată-l. Coborî scările largi, cu un rânjet nătâng pe toată faţa, şi traversă în grabă holul. Dar, până să ajungă la jumătatea drumului, uşa biroului tatălui său se deschise şi Harry apăru în prag. Râdea şi gesticula în direcţia cuiva aflat în camera lui; ţinea în mână un pahar cu whisky.

— E în regulă, zise Simon repede. Deschid eu.

Harry se întoarse, surprins.

— Oh, salutare, zise. Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu, spuse Simon stânjenit. Poate e Milly.

— Ah, zise Harry. Nu vreau să-ţi stau în drum atunci.

Simon îi zâmbi larg şi, fără să vrea, trase cu ochiul dincolo de uşa deschisă a biroului. Spre surprinderea lui, întrezări piciorul unei femei lângă şemineu. Simţi o undă de curiozitate şi îi aruncă o privire întrebătoare tatălui lui. Harry păru să se gândească preţ de câteva clipe şi apoi deschise larg uşa biroului.

Isobel Havill era aşezată lângă foc. Îşi ridică privirea, cu o expresie şocată, şi Simon o privi, surprins la rându-i.

— O cunoşti pe Isobel, nu-i aşa? întrebă Harry pe un ton vesel.

— Da, sigur. Bună, Isobel. Ce-i cu tine aici?

— Am venit să discutăm despre nuntă, zise ea, după o pauză.

— Ba nu, spuse Harry. Nu-l minţi pe băiat.

— Oh, zise Simon încurcat. Ei bine, nu...

— Avem ceva să-ţi spunem, Simon, zise Harry. Deşi poate nu e momentul cel mai potrivit...

— Nu, nu e, îl întrerupse Isobel ferm. Ce-ar fi să răspundă unul din voi la uşă?

— Ce aveţi să-mi spuneţi? întrebă Simon, cu inima bătând să-i sară din piept. E vorba de Milly?

Isobel oftă.

— Nu, spuse.

— Nu chiar, zise Harry.

— Harry! exclamă Isobel, cu o undă de iritare în glas. Simon nu vrea să audă chestia asta acum!

— Ce să aud? întrebă Simon, în timp ce soneria continua să sune.

Se uită de la unul la celălalt. Isobel se încrunta pe furiş la tatăl lui; Harry îi zâmbea larg, parcă tachinând-o. Simon îi privi lung pe amândoi, comunicând fără cuvinte, într-un limbaj al lor, şi brusc, cu un şoc, realiză.

— Răspundeţi la uşă, zise Isobel. Careva.

— Mă duc eu, spuse Simon, cu o voce sugrumată.

Isobel îi aruncă o privire furioasă lui Harry.

— Simon, te simţi bine? întrebă acesta, pe un ton de scuză. Uite, n-am vrut să...

— E în regulă, zise Simon, fără să se uite în urmă. E în regulă.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşa de la intrare şi o deschise cu o mână stângace, tremurândă. În prag stătea un necunoscut. Un bărbat înalt, bine făcut, cu un păr blond care strălucea ca un

nimb în lumina felinarului, şi ochi albaştri, congestionaţi, în care se citea stânjeneală şi suferinţă.

Simon îl privi dezamăgit, prea depăşit de evenimente pentru a putea vorbi. Gândurile i se învolburau în minte ca nişte bile de popice scăpate de sub control, pe măsură ce creierul său încerca să asocieze această nouă informaţie cu dovezile care-i stătuseră dinainte în ultimele luni. De câte ori îi văzuse pe tatăl lui şi Isobel împreună? Aproape niciodată. Dar poate că tocmai asta ar fi trebuit să fie un semn. Oare dacă ar fi fost mai atent, ar fi putut să observe ceva? Şi de cât timp dura relaţia lor, de fapt? Şi unde naiba era Milly?

— Îl caut pe Simon Pinnacle, spuse în cele din urmă străinul.

Ochii săi îl priviră cu un aer rugător şi în glas i se simţea o notă stranie, defensivă.

— Dumneavoastră sunteţi?

— Da, zise Simon, impunându-şi să se concentreze, să se adune. Eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos?

— N-aveţi de unde să ştiţi cine sunt, zise bărbatul.

— Cred că ştiu eu, îl întrerupse Isobel, din spatele lui Simon. Cred că ştiu exact cine eşti.

O undă de uimire i se strecură în glas în timp ce îşi ridică privirea spre el.

— Eşti Rupert, nu-i aşa?

Giles Claybrook şi Eleanor Smith stăteau dinaintea altarului de la St Edward, privindu-se în tăcere.

— Bun, zise Canon Lytton, zâmbindu-le binevoitor. O să aveţi o verighetă sau două?

— Una, spuse Giles, ridicându-şi privirea.

— Giles n-o să poarte verighetă, zise Eleanor, îmbujorându-se iritată. Am încercat să-l conving.

— Ellie, scumpo, spuse unchiul lui Eleanor, care-i filma. Poţi să te dai puţin mai la dreapta? Minunat.

— O verighetă, spuse Canon Lytton, făcând o însemnare pe foaia lui. Ei bine, în cazul ăsta...

Se auzi un huruit la intrarea în biserică şi el tresări, surprins. Uşa se deschise larg şi James, Olivia şi Alexander se iviră în prag.

— Ne iertaţi, zise James, îndreptându-se cu paşi vioi spre altar. Trebuie să discutăm doar o clipă cu Canon Lytton.

— Nu durează mult, spuse Olivia.

— Ne cerem scuze că vă întrerupem, adăugă Alexander voios.

— Ce se întâmplă? întrebă Giles, chiorându-se spre capătul navei.

— Doamnă Havill, sunt ocupat! se răsti Canon Lytton. Vă rog să aşteptaţi în spate!

— Durează o clipă doar, spuse James. Vrem doar să ştim – cine v-a spus despre prima căsătorie a lui Milly?

— Dacă încercaţi să mă convingeţi atât de târziu că informaţia e falsă... începu Canon Lytton.

— Nu! exclamă James iritat. Vrem doar să ştim.

— El a fost? întrebă Olivia, arătând spre Alexander.

— Nu, spuse Canon, n-a fost. Şi acum, dacă binevoiţi să...

— A fost verişoara mea, Eme Ormerod? întrebă James.

Se lăsă tăcerea.

— Mi s-a destăinuit informaţia confidenţial, zise Canon Lytton într-un final, cu o voce uşor afectată. Şi mă tem că...

— O s-o iau ca o confirmare, spuse James, lăsându-se să cadă pe o bancă. Nu-mi vine să

cred. Cum a putut? Se presupune că e naşa lui Milly! Ar trebui s-o ajute şi s-o apere!

— Într-adevăr, zise Canon Lytton sever. Şi oare lăsând-o pe fiica dumneavoastră să intre cu bună ştiinţă într-o căsnicie bazată pe minciuni şi înşelăciune, ar fi ajutat-o?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Olivia, nevenindu-i a crede. Că Esme încerca să acţioneze spre binele lui Milly?

Canon Lytton încuviinţă timid.

— Ei bine, aţi înnebunit în cazul ăsta! exclamă Olivia. A fost mânată de ciudă şi o ştiţi! E o pacoste, rea şi invidioasă! Ştiţi, nu mi-a plăcut niciodată femeia aia. Am mirosit-o de la început. Încuviinţă, adresându-i-se lui James. Chiar de la început.

Canon Lytton se întoarse spre Giles şi Eleanor.

— Îmi cer scuze pentru această întrerupere neplăcută, zise. Să continuăm. Dăruirea şi primirea verighetei.

— Staţi aşa, spuse unchiul lui Eleanor. Să dau înapoi caseta? Sau vreţi să păstrez toată scena asta? Arătă spre James şi Olivia.

— Am putea s-o trimitem la o emisiune TV.

— Ba nu, la naiba, se burzului Eleanor. Continuaţi, Canon Lytton. Îi aruncă o privire otrăvită Oliviei. Vom ignora aceste persoane prost-crescute.

— Foarte bine, zise Canon Lytton. Acum, Giles, o să-i pui verigheta pe deget lui Eleanor şi repeţi după mine. Vocea lui crescu în intensitate. Prin acest inel, mă cunun cu tine.

Urmă o pauză, apoi Giles repetă stânjenit:

— Prin acest inel, mă cunun cu tine.

— Trupul meu se închină ţie.

— Trupul meu se închină ţie.

Auzind cuvintele străvechi reverberând în întreaga biserică, toată lumea păru să se relaxeze.

Olivia își ridică privirea spre tavanul cu boltă, apoi se uită la James. Chipul ei căpătă o expresie melancolică și se așeză lângă el. Îl priviră amândoi pe Alexander furișându-se afară și făcându-i discret o poză lui Canon Lytton, încercând să ignore camera video.

— Îți amintești nunta noastră? întrebă ea încet.

— Da, spuse James. Îi întâlni privirea, precaut. Ce-i cu ea?

— Nimic, zise Olivia. Doar... îmi aminteam de ea. Cât de emoționată am fost.

— Tu, emoționată? întrebă James, cu o urmă de zâmbet.

— Da, zise Olivia. Am fost emoționată. Urmă o pauză prelungită, apoi, fără să se uite în ochii lui, zise: Poate că săptămâna viitoare – dacă ai chef –, am putea merge până la Edinburgh. Doar într-o mini-vacanță. Am putea să ne plimbăm. Să stăm la un hotel. Și... și să stăm de vorbă.

Se lăsă tăcerea.

— Mi-ar plăcea, spuse James, într-un final. Mi-ar plăcea foarte mult. Făcu o pauză. Cum rămâne cu pensiunea?

— Aș putea s-o închid o vreme, spuse Olivia, îmbujorându-se ușor. Nu e cel mai important lucru din viața mea, să știi.

James o privi în tăcere. Timid, își apropie mâna de a ei. Olivia rămase nemișcată. Apoi se auzi zgomotul ușii și tresăriră amândoi, ca două mâțe opărite. Preotul tânăr venea spre altar, cu telefonul fără fir în mână.

— Canon Lytton, zise el, pe un ton agitat. Aveți un apel urgent de la domnișoara Havill. Nu v-aș întrerupe în mod normal, dar...

— De la Milly? întrebă Olivia surprinsă. Daţi-mi-o la telefon!

— De la Isobel Havill, spuse preotul, ignorând-o pe Olivia. Vă sună de la Pinnacle Hall. Îi întinse telefonul lui Canon Lytton, cu ochii scânteind. Se pare că a apărut un element oarecum neaşteptat.

Isobel lăsă telefonul în furcă şi se uită la ceilalţi.

— Tocmai am vorbit cu mama, care era la biserică, zise. Ştiţi, nu Alexander i-a spus preotului despre Milly.

— Cine i-a spus? întrebă Simon.

— N-o să vă vină să credeţi, spuse Isobel. Făcu o pauză de efect. A fost Esme.

— Nu mă miră, zise Harry.

— O cunoşti? întrebă Isobel, privindu-l surprinsă.

— Am cunoscut-o, zise Harry. N-o mai cunosc. De mult, se grăbi să adauge.

Isobel îl privi scurt, circumspect, şi apoi se încruntă, bătând darabana în telefon.

— Iar Milly nici măcar nu ştie! Trebuie s-o sun.

— Nu-i de mirare că n-a vrut să mă primească în casă, spuse Simon, în timp ce Isobel punea din nou mâna pe telefon. Femeia aia e bizară, la naiba!

Se lăsă o tăcere încordată, în timp ce Isobel aştepta să se facă legătura. Deodată expresia i se schimbă şi le făcu semn celorlalţi să nu facă zgomot.

— Bună, Esme, zise, cu o voce foarte relaxată. Milly e pe-acolo cumva? Oh, aşa deci. Ai putea

s-o trezeşti cumva? Se strâmbă la Simon, care-i răspunse, la rândul lui, cu o grimasă. Oh, am înţeles. OK, mă rog, nu-i urgent. Voiam doar să-i spun c-o iubesc! Lăsă telefonul din mână şi se uită la ceilalţi. Ştiţi ce, chiar n-am încredere în femeia asta, zise. Eu mă duc acolo.

Capitolul 16

Când ajunse la poalele scării, Milly se opri şi îşi lăsă valiza pe podea.

— Nu sunt sigură, zise.

— Cum adică nu eşti sigură? întrebă Esme zorită, venind în hol. Purta căciula de blană şi ţinea în mână o pereche de mănuşi negre de piele şi o hartă rutieră. Haide! Se face târziu.

— Nu sunt sigură în ceea ce priveşte plecarea, spuse Milly, aşezându-se pe o treaptă. Am senzaţia că fug de ceva. Poate c-ar fi mai bine să rămân şi să înfrunt totul, fără teamă.

Esme clătină din cap.

— Draga mea, nu fugi – te comporţi înţelept. Dacă rămânem aici, o să-ţi petreci ziua de mâine lipită de fereastră, stând posomorâtă. Dacă plecăm, măcar o să ai o altă vedere, care să-ţi distragă atenţia.

— Dar ar trebui să vorbesc cu ai mei măcar.

— O să fie aici şi luni. Şi acum sunt probabil prea ocupaţi ca să stea la poveşti.

— Ei bine, poate ar trebui să-i ajut atunci.

— Milly, zise Esme exasperată, te comporţi prosteşte. În momentul de faţă cel mai bine ţi-ar fi undeva departe de-aici, într-un loc discret şi liniştit, unde poţi să te gândeşti serios la viaţă, măcar o dată. Să faci o pauză, să-ţi regăseşti echilibrul, să-ţi pui în ordine priorităţile.

Milly fixă podeaua o vreme.

— E-adevărat, zise într-un final. Chiar am nevoie de un răgaz să mă gândesc.

— Normal că ai! spuse Esme. Ai nevoie de puțină liniște și singurătate, fără să te zorească nimeni. Dacă te duci acasă, o să fii înconjurată de agitație, presiuni emoționale și lucruri care-ți distrag atenția. Mai ales din partea mamei tale.

— A fost foarte supărată, zise Milly. Mama. Chiar își dorea să aibă loc nunta.

— Desigur că-și dorea, zise Esme. Ca noi toți. Dar, acum că n-o să mai aibă loc, va trebui să-ți schimbi perspectiva asupra vieții. Nu-i așa?

Milly oftă și se ridică în picioare.

— Da, spuse. Ai dreptate. Un weekend la țară e exact ce-mi trebuie.

— N-o să-ți pară rău, zise Esme zâmbindu-i. Haide. S-o pornim la drum.

Daimlerul lui Esme era parcat pe strada din față, sub un felinar. Când urcară în mașină, Milly se întoarse și se uită curioasă pe geamul din spate.

— Aia seamănă cu mașina lui Isobel, spuse.

— Mulți oameni au Peugeoturi din astea mici pe-aici, mormăi Esme.

Răsuci cheia în contact și în boxe răsună Mozart.

— Chiar *e* mașina lui Isobel! spuse Milly, uitându-se mai atentă. Ce caută Isobel aici?

— Ei bine, mă tem că n-avem timp de pierdut, zise Esme, băgând mașina în viteză, grăbită. Poți s-o suni când ajungem acolo.

— Nu, așteaptă! protestă Milly. Coboară. Vine înspre noi. Esme, oprește!

Esme băgă mașina în viteză și porni, sub privirea uluită a lui Milly.

— Esme, oprește! spuse. Oprește mașina!

Mergând repede de-a lungul străzii, Isobel văzu maşina lui Esme demarând de lângă bordură şi simţi o împunsătură de panică. Începu să alerge după maşină, gâfâind în aerul rece de iarnă, disperată ca nu cumva s-o scape pe Milly din ochi. Îi vedea capul blond, prins dincolo de geamurile scumpe ale Daimlerului; în timp ce fugea, o văzu pe Milly întorcându-se şi observând-o şi apoi spunându-i ceva lui Esme. Dar maşina nu se opri. Isobel fu străbătută de un val de furie când maşina dispăru înspre capătul străzii. Cine se credea scorpia asta? Unde naiba o ducea pe Milly? Simţi un val de adrenalină în tot corpul şi, cu un efort suprem, grăbi pasul, alergând ca la curse. Gonea pe trotuar, fără să scape din ochi farurile din spate ale Daimlerului, fără să ştie ce-o să facă atunci când Esme o să dea colţul şi s-o ia pe strada principală.

Dar semaforul de la capătul străzii era pe roşu şi, când se apropie de el, Esme fu obligată să încetinească. Simţindu-se ca un atlet olimpic triumfător, Isobel prinse din urmă maşina şi începu să bată în geamul lui Milly. O văzu pe Milly strigând agitată la Esme, înăuntru, şi apoi trăgând de frâna de mână. Portiera de pe partea lui Milly se deschise brusc şi ea ţâşni afară, gata să cadă pe trotuar.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă gâfâind pe Isobel. M-am gândit că trebuie să fie ceva important.

— Şi încă cum! reuşi să spună Isobel, roşie la faţă şi gâfâind, aproape amuţită de furie. Şi încă cum! Dumnezeule! Îşi dădu părul din ochi şi respiră adânc de câteva ori. Pentru început, cred că ai vrea să afli că ticăloasa asta te-a turnat preotului.

Arătă dispreţuitor spre Esme, care o privea de pe locul şoferului cu ochii scânteind de furie.

— Cum adică? întrebă Milly. Alexander m-a turnat.

— N-a fost Alexander, a fost Esme! Nu-i aşa? se răsti Isobel la Esme.

— Pe bune? întrebă Milly, uitându-se la Esme cu ochii mari. *Pe bune?*

— Evident că nu! spuse Esme ţâfnoasă. De ce aş face una ca asta?

— Ca să te răzbuni pe Harry, poate, spuse Isobel pe un ton nou, plin de dispreţ.

— Vorbeşti prostii!

— Ba nu, zise Isobel. Mi-a povestit totul despre tine. Totul!

— Chiar aşa? întrebă Esme ironic.

— Da, zise Isobel cu răceală. Chiar aşa.

Se lăsă tăcerea. Esme măsură atent, cu ochii scânteietori, chipul lui Isobel şi, deodată, în ochi i se citi că înţelesese.

— Înţeleg, zise încet. Aşa deci. Schiţă un zâmbet discret, dispreţuitor. Ar fi trebuit să ghicesc. Voi, fetele Havill, chiar trageţi la bani, nu?

— Eşti o cutră, Esme, spuse Isobel.

— Nu înţeleg, zise Milly, uitându-se de la una la alta. Despre ce vorbiţi? Esme, chiar i-ai spus lui Canon Lytton despre căsătoria mea?

— Da, spuse Esme. Şi a fost pentru binele tău. Nu voiai să te măriţi cu îngâmfatul ăla imatur care-o face pe sfântul!

— M-ai trădat! strigă Milly. Eşti naşa mea! Ar trebui să-mi ţii partea!

— Chiar sunt de partea ta, răspunse Esme.

În spatele lor începea să se formeze un rând de maşini. Una dintre ele claxonă şi Isobel îi răspunse cu un gest iritat.

— Milly, ascultă-mă, zise Esme. Eşti mult prea bună ca să te măriţi cu Simon Pinnacle! Viaţa ta nici n-a început. Nu înţelegi? Te-am salvat de la o viaţă banală, plictisitoare.

— Asta crezi? strigă Milly, nevenindu-i a crede. Că m-ai salvat?

Mai multe maşini începură să claxoneze. Un şofer dinspre capătul cozii coborî din maşină, venind înspre ele.

— Draga mea, te cunosc foarte bine, începu Esme. Şi ştiu că...

— Ba nu! o întrerupse Milly. Nu mă cunoşti foarte bine. Nu mă cunoşti deloc, la naiba! Toţi credeţi că mă cunoaşteţi – şi nici unul nu mă cunoaşte! N-aveţi habar cum sunt de fapt, dincolo de...

— Dincolo de ce? o provocă Esme.

Milly o privi în tăcere, gâfâind uşor, cu chipul scăldat în lumina verde a semaforului, apoi îşi întoarse privirea.

— Mă scuzaţi, le întrerupse o voce agresivă de bărbat. Aţi văzut lumina semaforului?

— Da, zise Milly ameţită. Cred că am văzut-o, probabil.

— Doamna tocmai pleca, spuse Isobel, trântind violent portiera maşinii lui Esme. Haide, Milly, zise, luându-şi sora de braţ. Să mergem.

În timp ce goneau în maşina lui Isobel, Milly se cufundă în scaun, masându-şi tâmplele. Isobel conducea repede şi eficient, uitându-se din când în când la Milly, dar fără să spună nimic. După o vreme, Milly se ridică în capul oaselor şi-şi trecu mâna prin păr.

— Mersi, Isobel, zise.

— Şi-altă dată.

— Cum ați ghicit că era Esme?

— Trebuia să fie, spuse Isobel. Nimeni altcineva nu știa. Dacă Alexander nu i-a spus nimănui, trebuia să fie ea. Și... Făcu o pauză. Mai erau și alte chestii.

— Ce chestii? Milly se întoarse spre Isobel. Ce era cu treaba aia că voia să se răzbune pe Harry?

— Au avut o relație, zise Isobel scurt. Să spunem doar că lucrurile n-au mers.

— De unde știi?

— I-a spus lui Simon. Și mie. De-acolo vin.

Isobel se îmbujoră ușor și apasă cam tare pe pedala de accelerație. Milly o privi lung.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse Isobel.

Dar obrajii ei deveniseră din trandafirii, roșii și îi evita privirea. Milly simți că îi zvâcnește inima.

— Isobel, ce se întâmplă? De ce-a zis Esme că tragi la bani?

Isobel nu răspunse, dar schimbă viteza, cu un scârțâit. Semnaliză un viraj la stânga și, din greșeală, porni ștergătoarele de parbriz.

— E ceva ce nu-mi spui, Isobel, zise Milly. Îmi ascunzi ceva.

— Ba nu, spuse Isobel.

— Ce căutai la Pinnacle Hall? Vocea i se încordă brusc. Cu cine te-ai întâlnit acolo?

— Cu nimeni.

— Nu mă prosti! Tu și Simon vă vedeați pe la spatele meu?

— Nu! zise Isobel râzând. Nu fi absurdă.

— Cum pot să fiu sigură? Dacă propria nașă mă poate trăda, de ce n-ar putea și propria mea soră?

Isobel se uită la Milly. Era albă la faţă şi încordată şi mâinile îi erau încleştate pe banchetă.

— Pentru Dumnezeu, Milly, zise repede. Nu suntem toţi Esme Ormerod. Nu m-am văzut cu Simon.

— Atunci ce e?

Vocea lui Milly crescu în intensitate.

— Isobel, spune-mi ce se întâmplă!

— Bine! zise Isobel. Bine. O să-ţi spun. Voiam să-ţi dau vestea pe îndelete, dar, dacă eşti atât de bănuitoare, la naiba... Se uită la Milly şi inspiră adânc. E Harry.

— Ce e cu Harry?

— Cel cu care m-am văzut. El e... Isobel înghiţi în sec. Tatăl. Se uită la Milly, a cărei expresie, încă împietrită, arăta că nu înţelesese. Tatăl copilului meu, Milly! El e... el e cel cu care mă văd.

— Poftim? Vocea lui Milly răsună în maşină precum ţipătul unei păsări. Te vezi cu Harry Pinnacle?

— Da.

— El e tatăl copilului tău?

— Da.

— Ai o relaţie cu *tatăl* lui Simon?

Vocea îi răsuna din ce în ce mai tare.

— Da, zise Isobel în defensivă. Dar...

Se opri auzind-o pe Milly hohotind.

— Milly, ce s-a întâmplat?

Îi aruncă o privire rapidă lui Milly, care stătea îndoită în scaun, cu mâinile peste faţă. Brusc, îi dădură şi ei lacrimile, astfel că vedea drumul ca prin ceaţă.

— Milly, îmi pare foarte rău, spuse. Ştiu că e un moment foarte nepotrivit să-ţi dau vestea. Oh, Milly, nu plânge!

— Nu plâng, reuși să spună Milly. Nu plâng!

— Ce...

— Râd!

Milly se opri să-și tragă răsuflarea, se uită la Isobel, apoi izbucni din nou într-un râs isteric.

— Tu și Harry! Dar e atât de bătrân!

— Nu e bătrân! spuse Isobel.

— Este! E antic și de demult! Are părul alb!

— Ei bine, nu-mi pasă. Îl iubesc. Și o să am copilul lui!

Milly își ridică privirea și se uită la Isobel. Privea drept înainte, sfidător, dar buzele îi tremurau și avea lacrimi pe obraji.

— Oh, Isobel, îmi pare rău! zise Milly necăjită. N-am vorbit serios! Nu e bătrân de fapt. Făcu o pauză. Sunt sigură c-o să fiți o pereche minunată.

— De boșorogi, zise Isobel, semnalizând un viraj la dreapta.

— Nu! spuse Milly. Îi scăpă un chicotit și puse mâna la gură. Nu-mi vine să cred. Sora mea are o relație secretă cu Harry Pinnacle. Știam eu că ascunzi ceva. Dar n-aș fi ghicit nici într-un milion de ani.

Își ridică privirea.

— Mai știe cineva?

— Simon.

— I-ai spus lui Simon înaintea mea? spuse Milly ofensată.

Isobel își dădu ochii peste cap, exasperată.

— Milly, parc-ai fi mama! zise. Și nu, nu i-am spus. Ne-a surprins.

— Cum, în pat?

— Nu, nu în pat!

Milly chicoti.

— Ei bine, n-am de unde să știu, este? Putea să fie așa. Se uită la Isobel din profil. Te pricepi să ții secrete, să știi.

— Tu vorbeşti! zise Isobel.

— Da, bănuiesc că ai dreptate, zise Milly, după o pauză. Bănuiesc că da. Dar ştii... Îşi întinse picioarele pe bord. Nu am considerat niciodată căsătoria mea cu Allan un secret, de fapt.

— Ce era, atunci?

— Nu ştiu, spuse Milly îndoită. Se gândi o clipă. Un secret e ceva ce trebuie să ascunzi. Dar asta era mai degrabă... ceva dintr-o altă lume. Ceva care n-a existat niciodată cu adevărat în lumea asta.

Se uită pe geam, privind întinderea de gard viu întunecat pe lângă care goneau.

— Încă o mai privesc astfel, pe undeva. Dacă nimeni n-ar fi aflat despre asta, n-ar fi existat.

— Eşti dusă, zise Isobel, virând la stânga.

— Nu sunt! Milly arătă spre balerinii de velur roz pe care-i purta în picioarele căţărate pe bord. Apropo, îţi plac pantofii mei noi?

— Foarte drăguţi.

— 20 de lire. Simon i-ar *detesta*. În voce i se strecură o notă de satisfacţie. M-am gândit să mă şi tund.

— Bună idee, zise Isobel absentă.

— Să mă oxigenez. Şi să-mi pun un inel în nas. Văzând expresia îngrozită a lui Isobel, zâmbi larg. Sau aşa ceva.

În timp ce se apropiau de Pinnacle Hall, Milly observă deodată unde se aflau şi se crispă.

— Isobel, ce se întâmplă? întrebă.

— Mergem la Pinnacle Hall.

— Observ. Dar de ce?

Isobel nu răspunse o vreme.

— Cred c-ar trebui să aşteptăm până ajungem acolo, zise în cele din urmă.

— Nu vreau să-l văd pe Simon, spuse Milly, dacă ăsta e planul tău. Dacă ai pus la cale vreo întâlnire, poți s-o lași baltă. N-am de gând să-l văd.

— Să știi, a venit să-ți ceară scuze în după-amiaza asta. Ți-a adus flori. Dar Esme n-a vrut să-l primească. Se întoarse spre Milly. Acum vrei să-l vezi?

— Nu, zise Milly, după o pauză. E prea târziu. Nu poate să șteargă lucrurile pe care le-a spus.

— Indiferent dacă schimbă ceva, cred că-i pare sincer rău, spuse Isobel, în timp ce se apropiau de porțile reședinței.

— Nu-mi pasă, spuse Milly. În timp ce mașina intra pe alee, cu scârțâit de pietriș, ea se făcu mică în scaun. Nu mă deranjează să-l văd pe Harry, zise. Dar nu pe Simon. Pur și simplu nu vreau să-l văd.

— Bine, spuse Isobel calm. Oricum, nu te-am adus aici să-l vezi pe el. Altcineva a venit să te caute. Opri motorul și se uită la Milly. Pregătește-te să ai un șoc, zise.

— Cum?

Dar Isobel coborâse deja din mașină și se îndrepta spre casă. Milly coborî șovăind și se luă după ea, cu scârțâit de pietriș. Privirea i se întoarse automat spre fereastra camerei lui Simon, aflate în colțul din stânga al casei. Draperiile erau trase, dar văzu o rază de lumină. Poate că o privea de după perdea. Simți un fior de teamă și grăbi pasul, întrebându-se la ce se referea Isobel. În timp ce se apropia de ușa de la intrare, aceasta se deschise brusc și o siluetă înaltă apăru în penumbră.

— Simon! zise Milly instinctiv.

— Nu.

Vocea liniştită lui Rupert răsună în aerul serii; când înaintă, coama blondă i se văzu în lumină.

— Eu sunt, Milly.

Milly se opri, uluită.

— Rupert? întrebă, nevenindu-i a crede. Ce cauţi aici? Erai la Londra.

— Am venit cu trenul, spuse Rupert. Trebuia să te văd. Nu era nimeni la tine acasă, aşa că am venit aici.

— Bănuiesc că ai aflat, atunci, zise Milly, târşâindu-şi picioarele. A ieşit totul la iveală. Nunta s-a anulat.

— Ştiu. De asta am venit. Îşi frecă faţa, apoi se uită la ea. Milly, i-am dat de urmă lui Allan.

— L-ai găsit? Deja? Vocea ei crescu în intensitate, entuziasmată. Unde e? E aici?

— Nu, spuse Rupert. Veni încet spre ea şi îi luă mâinile în ale lui.

— Milly, am o veste proastă. Allan... Allan a murit. A murit acum patru ani.

Milly îl privi în tăcere, şocată, simţindu-se de parcă i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece în faţă. Allan murise. Ideea îi gravita în minte ca un corp străin, imposibil de digerat. Nu putea să fie adevărat. Nu se putea ca Allan să fi murit. Oamenii de vârsta lui nu *mureau*. Era absurd.

Uitându-se la Rupert, simţi un impuls subit de a izbucni în râs; de a transforma această veste în farsa care era de fapt. Dar Rupert nu zâmbea, nu râdea. O privea cu o disperare stranie, ca şi cum aştepta o reacţie; un răspuns. Milly clipi de câteva ori şi înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul uscat ca iasca.

— Ce... cum? reuşi să îndruge.

Prin minte i se derulară imagini cu accidente de maşini. Dezastre aviatice; maşinăriile făcute bucăţi pe care le arătau la ştiri.

— Leucemie, spuse Rupert.

Milly simți un nou șoc și un fior neplăcut pe șira spinării.

— Era bolnav? spuse, umezindu-și buzele. În tot acel timp, a fost bolnav?

— Nu atunci când l-am cunoscut noi, zise Rupert. S-a întâmplat după.

— A... suferit mult?

— Se pare că nu, spuse Rupert, cu o durere surdă, reținută în glas. Dar nu știu. N-am fost acolo.

Milly îl privi câteva secunde în tăcere.

— Totul e pe dos, spuse într-un final. N-ar fi trebuit... I se puse un nod în gât. N-ar fi trebuit să moară. Clătină violent din cap. Allan nu merita să moară.

— Nu, spuse Rupert, cu o voce tremurătoare. Nu merita.

Îl privi o clipă și o mie de amintiri pe care le împărtășeau părură să-i unească. Apoi, mânată doar de instinct, își desfăcu brațele. Rupert se prăbuși înspre ea, împleticindu-se, și-și îngropă capul în umărul ei. Milly îl strânse în brațe și își ridică privirea spre cerul întunecat, privind stelele cu ochii încețoșați de lacrimi. Și, în timp ce un nor ascundea luna, realiză pentru prima dată că era văduvă.

La intrarea lui Isobel în bucătărie, Simon își ridică privirea, circumspect, de la masa mare, ca de refectoriu. Ținea în mână un pahar de vin și dinainte avea *Financial Times* desfăcut, dar – bănui Isobel – fără a-l citi.

— Bună, zise.

— Bună, spuse Isobel.

Se așeză în fața lui și întinse mâna spre sticla de vin. O vreme, domni tăcerea. Isobel îl privi

curios pe Simon. El își lăsase ochii în jos, evitându-i privirea, ca și cum era pradă unei lupte lăuntrice.

— Așadar, zise el într-un final. Înțeleg că ești însărcinată. Felicitări.

— Mulțumesc, spuse Isobel, cu un zâmbet timid. Sunt foarte fericită.

— Bun. E grozav.

Întinse mâna spre paharul de vin și luă o înghițitură zdravănă.

— O să fie fratele tău, adăugă Isobel. Sau sora ta.

— Știu, zise Simon scurt.

Isobel îl privi, cu înțelegere.

— Ți-e greu să faci față situației?

— Ei bine, sincer să fiu, cam da! spuse Simon, lăsând paharul din mână. Adineauri urma să-mi devii cumnată. Apoi n-o să-mi mai fii cumnată. Și apoi, pe nepusă masă, aflu c-o să fii mama mea vitregă și că aștepți un copil!

— Știu, zise Isobel. Totul s-a întâmplat pe neașteptate. Îmi pare rău. Sincer. Luă o gură de vin, pe gânduri. Cum vrei să-mi spui, apropo? „Mamă vitregă" pare cam lung. Ce zici de „mami"?

— Foarte nostim, zise Simon irascibil. Luă o înghițitură de vin, luă ziarul în mână și îl puse la loc pe masă. Unde naiba e Milly? Le ia cam mult, nu?

— Oh, zău așa, zise Isobel. Dă-i fetei un răgaz. Tocmai a aflat că i-a murit soțul.

— Știu, spuse Simon. Știu. Dar, chiar și-așa... Se ridică și se îndreptă spre fereastră, apoi se întoarse spre ea. Așadar – ce părere ai despre acest Rupert?

— Nu știu, zise Isobel. Trebuie să recunosc, mă așteptam să fie un ticălos de prima clasă.

Dar tipul ăsta pare... Se gândi o clipă. Foarte trist. Pur și simplu pare foarte trist.

— Adevărul e, spuse Rupert, că n-ar fi trebuit niciodată să mă însor cu ea.

Stătea aplecat, cu capul sprijinit în mâini. Lângă el, Milly își cuprinse mai strâns genunchii cu brațele. Erau așezați pe un zid jos din spatele aripii de birouri; deasupra lor strălucea, ca o a doua lună, un vechi ceas suspendat.

— Știam cine sunt. Știam că trăiesc o minciună. Dar, știi, am crezut că pot s-o fac. O privi nefericit. Chiar am crezut că pot s-o fac!

— Ce să faci? întrebă Milly.

— Să fiu un soț bun! Un soț normal, cum se cade. Să fac ce face toată lumea. Să dau dineuri și să merg la biserică și să-mi văd copiii jucând în piesa de Crăciun... Se întrerupse, privind în noapte. Încercam să avem un copil, știi. Francesca a rămas însărcinată anul trecut. Urma să nască în martie. Dar a pierdut copilul. Acum toată lumea o să-i mulțumească Domnului că a pierdut sarcina, nu-i așa?

— Nu, zise Milly îndoită.

— Ba sigur că da. O să spună c-a fost o binecuvântare. O privi cu ochii lui albaștri, congestionați. Poate că sunt egoist. Dar îmi doream acel copil. Mi-l doream cu disperare. Și... Se poticni puțin. Aș fi fost un tată bun.

— Ar fi fost norocos să te aibă, spuse Milly ferm.

— Ești drăguță, zise Rupert, cu o urmă de zâmbet. Mulțumesc.

— Dar un copil nu e un liant, nu-i așa? zise Milly. Un copil nu ține doi oameni laolaltă.

— Nu, spuse Rupert. Nu-i ține. Se gândi o clipă.

— Ciudat e că nu cred că am avut vreodată o căsnicie. Nu ce aş numi eu o căsnicie. Eram ca două trenuri care merg în aceeaşi direcţie, fără a fi conştiente unul de celălalt. Nu ne-am certat niciodată; n-am avut niciodată conflicte. Sincer să fiu, de-abia dacă ne cunoşteam. Era o relaţie foarte politicoasă şi agreabilă – dar nu era ceva real.

— Erai fericit?

— Nu ştiu. Mă prefăceam că sunt. Uneori m-am convins chiar şi pe mine.

Se lăsă tăcerea. Undeva în depărtare se auzi o vulpe. Rupert oftă şi-şi întinse picioarele.

— Intrăm? întrebă.

— OK, zise Milly nelămurit.

Rupert o privi curios o vreme.

— Dar tu? întrebă în cele din urmă.

— Ce-i cu mine?

— Ştii că moartea lui Allan schimbă totul.

— Ştiu, spuse Milly. Îşi studie concentrată mâinile o clipă, apoi se ridică. Haide. Mi se face frig.

Auzind uşa de la intrare, Simon se ridică, brusc, de parcă l-ar fi străbătut un impuls electric. Îşi aranjă părul şi se îndreptă stângaci spre uşa de la bucătărie, studiindu-şi aspectul în fereastra neacoperită. Isobel îl privi ridicând din sprâncene.

— Probabil că n-o să vrea să stea de vorbă cu tine, zise. Chiar ai rănit-o, să ştii.

— Ştiu, spuse Simon, oprindu-se în prag, Ştiu. Dar...

Întinse mâna spre clanţă, şovăi câteva clipe, apoi deschise uşa.

— Baftă, strigă Isobel în urma lui.

Milly stătea în pragul uşii de la intrare, cu mâinile vârâte în buzunare. Auzind paşii lui Simon, îşi ridică privirea. Simon se opri şi se uită ţintă la ea. Părea, brusc, alta ; ca şi cum evenimentele din ultimele zile îi modificaseră trăsăturile, întreaga făptură.

— Milly, zise, cu vocea tremurândă.

Ea îl salută cu un gest infinitezimal.

— Milly, îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău. N-am vorbit serios când ţi-am spus toate lucrurile acelea. Cuvintele i se revărsară într-o cascadă, ca merele dintr-un copac. N-aveam dreptul să-ţi vorbesc aşa. N-aveam dreptul să-ţi spun acele lucruri.

— Nu, spuse Milly, cu o voce înfundată. N-aveai.

— Mă simţeam rănit şi şocat. Şi am reacţionat fără să mă gândesc. Dar, dacă îmi mai dai o şansă, o să... o să-mi răscumpăr greşeala. Ochii i se umplură deodată de lacrimi. Milly, nu-mi pasă că ai fost căsătorită înainte. Nu-mi pasă nici dacă ai şase copii. Vreau doar să fiu cu tine. Făcu un pas spre ea. Aşa că te rog să mă ierţi şi să-mi mai dai o şansă.

Se lăsă o tăcere prelungită.

— Te iert, zise Milly, într-un final, cu privirea în pământ. Te iert, Simon.

— Serios? Simon se uită fix la ea. Serios?

Ea dădu din umeri.

— A fost de înţeles felul în care ai reacţionat. Ar fi trebuit să-ţi spun de la început despre Allan.

Urmă o tăcere stânjenită. Simon se apropie de ea şi încercă s-o ia de mână, dar ea se crispă. El îi dădu drumul la mână şi-şi drese glasul.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu el, spuse. Îmi pare foarte rău.

— Da, zise Milly.

— Probabil că eşti...

— Da.

— Dar... Şovăi. Ştii ce înseamnă asta pentru noi?

Milly îl privi ca şi cum vorbea într-o limbă necunoscută.

— Ce? zise.

— Ei bine, spuse Simon. Înseamnă că putem să ne căsătorim.

— Nu, Simon.

Simon păli puţin.

— Ce vrei să spui? întrebă, cu o voce voit degajată.

Milly îi întâlni privirea o clipă, apoi se uită în altă parte.

— Vreau să spun că nu putem să ne căsătorim.

Şi, sub privirea lui uluită, se întoarse şi ieşi pe uşă.

Capitolul 17

Milly nu se opri până ce ajunse la maşina lui Isobel. Acolo, se sprijini de portiera din stânga şi scotoci în buzunar după o ţigară, încercând să ignore durerea înţepătoare pe care o simţea în piept; încercând să nu se gândească la chipul tulburat al lui Simon. Făcuse ce trebuia să facă, îşi zise. Fusese sinceră. În sfârşit, fusese sinceră.

Îşi puse ţigara în gură cu mâinile tremurânde şi apăsă de mai multe ori pe brichetă, dar vântul serii îi stingea întruna flacăra. În cele din urmă, cu o exclamaţie de frustrare, aruncă ţigara pe jos şi-o călcă în picioare. Brusc, se simţi neputincioasă şi izolată. Nu putea să se întoarcă în casă. Nu putea să plece fără cheia de la maşină. N-avea nici măcar telefonul mobil. Poate că Isobel o să vină după ea cât de curând.

Se auzi un zgomot de paşi pe alee şi ea îşi ridică privirea, tresărind când îl văzu pe Simon venind spre ea, cu o expresie serioasă şi hotărâtă.

— Uite ce e, Simon, nu te mai osteni, zise, întorcându-i spatele. Totul s-a terminat, bine?

— Nu, nu e bine! exclamă Simon. Ajunse lângă maşină, gâfâind puţin.

— Cum adică nu putem să ne căsătorim? E din cauza a ceea ce ţi-am zis? Milly, îmi pare nespus de rău. O să fac tot ce-mi stă în puteri

să-mi răscumpăr greşeala. Dar nu renunţa la relaţia noastră doar din cauza asta!

— Nu e vorba de asta! zise Milly. Da, m-ai rănit. Dar ţi-am zis, te iert.

Simon se uită lung la ea.

— Ei bine, ce e, atunci?

— E mai simplu de-atât. E vorba de... noi. De relaţia dintre noi, punct.

Dădu imperceptibil din umeri şi plecă de lângă el.

— Care-i problema cu relaţia dintre noi? întrebă Simon, urmărind-o. Milly, vorbeşte cu mine! Nu da bir cu fugiţii!

— Nu dau bir cu fugiţii! spuse Milly, întorcându-se spre el. Dar n-are rost să vorbim despre asta. Crede-mă pe cuvânt, pur şi simplu n-ar merge. Aşa că hai să păstrăm un dram de demnitate, vrei? Adio, Simon.

Tăcu şi o luă din nou la pas, grăbită.

— La dracu' cu demnitatea! exclamă Simon, fugind după ea. N-am de gând să te las să ieşi pur şi simplu din viaţa mea! Te iubesc, Milly. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Tu nu mă iubeşti? Nu mă mai iubeşti? Dacă aşa e, spune-mi!

— Nu e vorba de asta! zise Milly.

— Atunci care-i problema?

Vocea lui îi răsuna în ceafă.

— Care-i problema?

— OK! spuse Milly, oprindu-se brusc. OK! Închise ochii, apoi îi deschise şi îl privi ţintă. Problema e că... n-am fost sinceră cu tine. Niciodată.

— Ţi-am spus, nu-mi pasă de asta, zise Simon. Poţi să ai şi zece soţi din partea mea.

— Nu mă refer la Allan, zise Milly disperată. Mă refer la celelalte minciuni pe care ţi le-am spus.

Cuvintele ei țâșniră în noapte ca niște păsări care-și iau zborul.

— Minciuni, minciuni și iar minciuni!

Simon o privi tulburat. Înghiți în sec și-și trecu mâna prin păr.

— Ce minciuni?

— Vezi? strigă Milly. Habar n-ai! Habar n-ai cine sunt, de fapt! N-o cunoști pe adevărata Milly Havill.

— Kepinski, spuse Simon.

Ochii lui Milly se îngustară; făcu stânga împrejur și începu să se îndepărteze.

— Îmi pare rău, spuse Simon pe dată. N-am vrut! Milly, întoarce-te!

— N-are rost! zise Milly clătinând din cap. N-o să meargă. Nu mai pot să fac chestia asta.

— Despre ce vorbești? exclamă Simon, grăbindu-se s-o prindă.

— Nu pot să fiu cine crezi tu că sunt! Nu pot să fiu păpușa ta Barbie perfectă.

— Nu te tratez ca pe o păpușă Barbie, la dracu'! spuse Simon revoltat. Iisuse! Te tratez ca pe o femeie inteligentă și matură!

— Da! strigă Milly, întorcându-se brusc și împroșcând cu pietriș în jur. Și asta e problema! Mă tratezi ca pe versiunea intelectuală a unei păpuși Barbie. Îți dorești o femeie atrăgătoare și inteligentă care poartă pantofi scumpi, consideră că serialele sunt banale și știe totul despre efectul cursului valutar asupra importurilor europene. Ei bine, eu nu pot fi acea persoană! Am crezut că pot să mă transform în ea, dar nu pot! Pur și simplu nu pot!

— Poftim? Simon o privi, uluit. Despre ce naiba vorbești?

— Simon, nu mai pot fi la înălțimea așteptărilor tale. Îi dădură lacrimile și ea și le șterse,

exasperată. Nu pot să joc toată viața un rol. Nu pot să fiu ceva ce nu sunt. Rupert a încercat să facă asta și uite ce-a ieșit!

— Milly, nu vreau să fii ceva ce nu ești. Vreau să fii tu însăți.

— Nu se poate să-ți dorești asta. Nici măcar nu mă cunoști.

— Desigur că te cunosc!

— Ba nu, zise Milly, ajunsă la limita răbdării. Simon, îți tot spun. Te mint întruna de când ne-am întâlnit prima dată.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu totul!

— Mă minți în legătură cu *totul*?

— Da.

— Pentru Dumnezeu, cum ar fi?

— Totul!

— Dă-mi un singur exemplu.

— OK. Milly făcu o pauză și-și trecu mâna tremurândă prin păr. Nu-mi place sushi.

El tăcu stupefiat.

— Asta e tot? întrebă, într-un final. Nu-ți place sushi?

— Normal că nu e tot, zise Milly repede. Nu-i un exemplu bun... nu citesc niciodată ziarele. Doar pretind că le citesc.

— Și ce? spuse Simon.

— Și nu înțeleg arta modernă. Și mă uit la tâmpenii la televizor.

— Cum ar fi? întrebă Simon, râzând.

— Chestii de care nici n-ai auzit! Cum ar fi... cum ar fi *Family Fortunes*[1]!

1. Emisiune-concurs difuzată de televiziunea britanică ITV, în care întrebările sunt legate de diverse sondaje (n. t.).

— Milly...

Simon veni înspre ea.

— Și... cumpăr pantofi ieftini pe care nu ți-i arăt.

— Și ce?

— Cum adică și ce? Ochii i se umplură de lacrimi de furie. În tot acest timp, m-am prefăcut că sunt ceva ce nu sunt. La petrecerea aceea, când ne-am întâlnit prima dată, nu știam nimic despre vivisecție de fapt! Am văzut ceva la *Blue Peter*[1]!

Simon rămase țintuit locului. Se lăsă o tăcere prelungită.

— Ai văzut ceva la *Blue Peter* zise, într-un final.

— Da, zise Milly înlăcrimată. Un episod special din *Blue Peter*.

Cu un hohot, Simon își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— Nu e de râs! spuse Milly indignată.

— Ba da, este! zise Simon, printre hohote. E foarte haios!

— Nu, nu e! strigă Milly. În tot acest timp, m-am simțit vinovată din cauza asta. Nu pricepi? Am jucat rolul femeii mature și inteligente. Și te-am convins. Dar nu sunt prea inteligentă. Pur și simplu nu sunt!

Simon se opri brusc din râs.

— Milly, tu vorbești serios?

— Normal că vorbesc serios, zise Milly printre lacrimi. Nu sunt deșteaptă! Nu sunt inteligentă!

— Ba da, ești.

— Nu, nu sunt! Nu ca Isobel.

— Ca *Isobel*? repetă Simon, nevenindu-i a crede. Crezi că Isobel e o persoană inteligentă?

---

1. Emisiune pentru copii difuzată de BBC (n.t.).

Cât de inteligent e să rămâi însărcinată cu prietenul tău?

Ridică din sprânceană la Milly şi ea chicoti brusc.

— O fi Isobel intelectuala, zise Simon. Dar tu eşti cea mai strălucitoare stea a familiei.

— Serios? întrebă Milly, cu un firicel de voce.

— Serios. Şi, chiar dacă n-ai fi, chiar dacă n-ai avea decât un neuron, tot te-aş iubi. Te iubesc pe tine, Milly. Nu coeficientul tău de inteligenţă.

— Nu se poate să mă iubeşti, zise Milly, cu vocea tremurândă. Nu...

— Nu te cunosc? zise Simon. Normal că te cunosc. Oftă. Milly, să cunoşti pe cineva înseamnă mai mult decât să ştii o înşiruire de date. E mai degrabă... o senzaţie.Ridică mâna şi îi îndreptă blând o şuviţă. Simt când urmează să râzi şi când urmează să plângi. Îţi simt bunătatea, căldura şi simţul umorului. Simt toate astea în fiinţa mea. Şi asta contează. Nu sushi. Nu arta modernă, Nu *Family Fortunes*. Se opri, apoi spuse cu o voce foarte serioasă. Conform unui sondaj...

Milly făcu ochii mari.

— Te *uiţi*?

— Îl prind din când în când. Zâmbi larg. Zău aşa, Milly. Am şi eu dreptul la slăbiciuni omeneşti. Nu?

Se lăsă tăcerea. În depărtare se auziră bătăile unui ceas. Milly răsuflă tremurând şi zise, aproape pentru sine.

— Ce-aş vrea...

— O ţigară? o întrerupse Simon.

Milly îşi ridică privirea, apoi dădu uşor din umeri.

— Poate, zise.

— Haide, zise Simon zâmbind. Am nimerit-o pe-asta? Asta nu-i o dovadă că te cunosc?

— Poate.

— Recunoaşte! Te cunosc! Ştiu când ai nevoie de o ţigară. Asta cu siguranţă e dragoste adevărată. Nu-i aşa?

Urmă o pauză, apoi Milly spuse din nou:

— Poate.

Scoase pachetul din buzunar şi-l lăsă pe Simon să-i apere flacăra de vânt până aprinse ţigara.

— Aşadar, zise el, în timp ce ea trăgea din ţigară.

— Aşadar, zise Milly.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Milly trase din nou din ţigară, evitându-i privirea.

— Mă gândeam, spuse Simon.

— La ce?

— Dacă vrei, am putea să mergem să mâncăm o pizza. Şi poate... Făcu o pauză. Ai putea să-mi povesteşti câte ceva despre tine.

— OK, zise Milly. Suflă un nor de fum şi schiţă un început de zâmbet. Ar fi drăguţ.

— Sper că îţi place cu adevărat pizza, adăugă Simon.

— Da, spuse Milly. Îmi place.

— Nu te prefaci numai, ca să mă impresionezi.

— Simon, zise Milly. Mai taci.

— Mă duc să aduc maşina, zise el, căutându-şi cheile în buzunar.

— Nu, aşteaptă, spuse Milly, gesticulând cu ţigara. Hai să mergem pe jos. Am chef să merg pe jos. Şi... să stăm de vorbă.

Simon se uită lung la ea.

— Până în Bath?

— De ce nu?

— Sunt aproape cinci kilometri!

— Vezi, o dovadă în plus, zise Milly. Nu mă cunoşti. Sunt în stare să merg cinci kilometri pe jos. La şcoală eram în echipa de cros.

— Dar e ger, la naiba!

— O să ne încălzim de la mers. Haide, Simon. Îşi puse mâna pe braţul lui. Chiar vreau.

— OK, zise Simon, punând cheile la loc. Fie. Hai să mergem.

— Au ieşit în grădină, spuse Isobel. Împreună. Se întoarse cu spatele la geam. Dar încă nu s-au sărutat.

— Poate nu vor să aibă public, zise Harry. Mai ales o soră mai mare băgăcioasă.

— Nu ştiu că mă uit! replică Isobel. Am fost foarte atentă. Oh. Au plecat. Îşi muşcă buza şi se aşează pe pervaz. Sper... ştii tu.

— Relaxează-te, zise Harry, din fotoliul lui de lângă foc. Totul o să fie bine.

Isobel se uită la el. Ţinea în mână un petic de hârtie şi un stilou.

— Ce faci? întrebă.

Harry îşi ridică privirea şi o văzu uitându-se lung la el.

— Nimic, zise, împăturind repede hârtia.

— Arată-mi!

— Nu e nimic important, zise Harry, încercând să pună hârtia în buzunar.

Dar Isobel traversă camera într-o clipă şi i-o smulse din mână.

— Sunt doar câteva nume care mi-au venit în minte, spuse Harry stângaci, în timp ce ea despăturea foaia. M-am gândit să le notez.

Isobel se uită la hârtie şi izbucni în râs.

— Harry, ai înnebunit! zise. Mai avem şapte luni în care să ne gândim la asta!

Studie lista, zâmbind la unele nume şi strâmbându-se la altele. Apoi se uită pe verso.

— Şi cu astea ce e?

— Oh, astea, spuse Harry, cu o expresie uşor stânjenită. Astea sunt în caz că o să avem gemeni.

Milly şi Simon mergeau încet prin parcul de la Pinnacle Hall, îndreptându-se spre poarta de fier forjat care dădea spre drumul principal.

— Asta nu e deloc ce-mi propuneam să fac în seara asta, zise Milly, uitându-se la cerul înstelat. În seara asta, trebuia să iau o cină liniştită acasă şi să-mi fac bagajul pentru luna de miere.

— Eu trebuia să fumez un trabuc cu tata şi să încep să am îndoieli, spuse Simon.

— Şi ai? întrebă Milly. Ai îndoieli?

— Dar tu? replică Simon.

Milly nu răspunse, continuând să privească cerul. Merseră mai departe, în tăcere, trecând pe lângă grădina de trandafiri, pe lângă fântâna îngheţată, ajungând în livadă.

— Aici e, zise Simon oprindu-se brusc. Banca. Unde te-am cerut în căsătorie. Se uită la ea. Îţi aminteşti?

Milly se încordă infinitezimal.

— Da, zise. Sigur că-mi amintesc. Aveai inelul în buzunar. Şi şampania deja pregătită în buturugă.

— Am petrecut zile întregi planificând totul, zise Simon pe un ton nostalgic. Se apropie de buturugă şi-o bătu cu mâna. Îmi doream să iasă perfect.

Milly se uită fix la el, încleştându-şi pumnii. Sinceritate, îşi zise. Fii sinceră.

— A fost prea perfect, zise franc.

— Poftim?

Simon tresări şocat şi Milly simţi o împunsătură de vinovăţie.

— Simon, îmi pare rău, zise pe dată. N-am vrut să spun asta. Se îndepărtă puţin de el şi se uită printre copaci. A fost minunat.

— Milly, nu te preface, spuse Simon, cu vocea încordată, rănit. Spune-mi adevărul. Ce-ai crezut, de fapt?

Urmă o pauză.

— Ei bine, zise Milly, în cele din urmă. Dacă e să fiu sinceră, a fost frumos... dar... Se întoarse spre el. Puţin cam prea bine planificat. Îmi puseseşi inelul pe deget până să apuc să-mi trag răsuflarea. În momentul următor, desfăceai şampania şi eram logodiţi oficial. N-am... Se întrerupse, masându-şi faţa. N-am avut nici un răgaz să mă gândesc.

Se lăsă tăcerea.

— Înţeleg, spuse Simon, într-un final. Şi, dacă ai fi avut timp de gândire, ce-ai fi răspuns?

Milly îl privi câteva secunde, ce părură foarte lungi, apoi se întoarse.

— Vino, zise. Hai să luăm pizza aia.

— OK, zise Simon, cu o undă de dezamăgire. OK. Făcu câţiva paşi, apoi se opri. Şi eşti sigură că vrei să mergi pe jos.

— Da, spuse Milly. Mersul pe jos îmi limpezeşte întotdeauna mintea. Îi întinse mâna. Haide.

O jumătate de oră mai târziu, în mijlocul drumului cufundat în întuneric, Milly se opri.

— Simon? întrebă, cu un fir de voce. Mi-e frig.

— Păi, hai să mergem mai repede atunci.

— Şi mă dor picioarele. Pantofii mi-au făcut băşici.

Simon se opri şi se uită la ea. Îşi trăsese mânecile de la pulover peste mâini şi îşi strânsese mâinile la subsuori; îi tremurau buzele şi îi clănţăneau dinţii.

— Ţi s-a limpezit mintea? o întrebă.

— Nu, zise Milly, pe un ton jalnic. Nu. Nu mă gândesc decât la o baie fierbinte.

— Ei bine, nu mai avem mult de mers, spuse Simon voios.

Milly se chiorî înainte la drumul negru, neluminat.

— Nu mai pot să merg. Găsim vreun taxi?

— Nu cred, zise Simon. Dar poţi să iei haina mea.

Îşi scoase haina şi Milly o înşfăcă, cuibărindu-se în căptuşeala caldă.

— Ţie n-o să-ţi fie frig? întrebă îndoită.

— Mă descurc. Mergem înainte?

— OK, zise Milly mergând, şotânc-şotânc, înainte.

Simon se opri şi se uită la ea.

— Asta-i tot ce poţi?

— Am *răni* la picioare, se tângui Milly.

Privirea lui căzu pe picioarele ei.

— Aştia sunt pantofi noi?

— Da, zise Milly necăjită. Şi au fost foarte ieftini. Şi acum îi urăsc.

Făcu încă un pas şi se strâmbă de durere. Simon oftă.

— Vino încoace, zise. Pune-ţi picioarele pe picioarele mele. Te duc eu un pic.

— Serios?

— Vino încoace. Pune-ţi pantofii în buzunar.

O cuprinse pe Milly strâns de mijloc şi începu să păşească greoi înainte, purtându-i picioarele pe ale lui.

— E plăcut așa, spuse Milly, după o vreme.

— Da, mârâi Simon. E grozav.

— Mergi foarte repede, nu-i așa?

— Când mi-e foame, da.

— Îmi pare rău, zise Milly cu o voce înfundată. A fost o idee plăcută însă, nu-i așa? Făcu o pauză și se întoarse, aproape dărâmându-l pe Simon. Nu-i așa, Simon?

Simon izbucni în râs, răgușit de la aerul rece al serii.

— Da, Milly, răspunse, într-un final, abia trăgându-și suflul. Una dintre cele mai bune idei pe care le-ai avut vreodată.

Când ajunseră în sfârșit la pizzerie, erau amândoi aproape amuțiți de ger și din cauza efortului. De cum deschiseră ușa, aerul cald și aroma mâncării condimentate cu usturoi îi izbiră drept în față, ca un val îmbătător. Pizzeria era plină și zumzăia de forfotă și de muzică; drumul rece și întunecat părea deodată la mii de kilometri depărtare.

— O masă pentru două persoane, vă rog, zise Simon, lăsând-o pe Milly pe podea. Și două pahare mari de coniac.

Milly îi zâmbi, frecându-și obrajii înroșiți de ger.

— Știi, nu mai mă dor atât de tare picioarele, spuse, făcând câțiva pași pe podeaua de marmură. Cred c-o să pot merge până la masă.

— Bun, zise Simon, întinzându-se de spate. Asta-i grozav.

Fură conduși la un separeu de un chelner îmbrăcat în roșu, care se întoarse imediat cu două pahare de coniac.

— Noroc, spuse Milly, întâlnindu-i privirea, șovăielnic. Nu prea știu pentru ce ciocnim. Pentru... nunta pe care n-am avut-o?

— Hai să ciocnim pentru noi, zise Simon, privind-o deodată cu un aer grav. Hai să ciocnim pentru noi. Milly...

— Ce e?

Tăcere. Milly simți că inima îi bătea să-i sară din piept. De nervi, începu să facă bucăți șervețelul de hârtie.

— N-am plănuit asta, zise Simon. Dumnezeu știe că n-am plănuit-o. Dar nu mai pot aștepta.

Lăsă meniul din mână și se lăsă pe un genunchi, pe podeaua de lângă separeu. Se declanșă o ușoară rumoare în restaurant, pe măsură ce oamenii se întoarceau spre ei și începeau să-și dea coate.

— Milly, te rog, spuse Simon. Îți cer din nou mâna. Și... sper din tot sufletul c-o să spui da. Vrei să fii soția mea?

Se lăsă o tăcere prelungită. Într-un final, Milly își ridică privirea. Obrajii îi erau îmbujorați; ținea în mână șervețelul făcut ferfeniță.

— Simon, nu știu... spuse. Trebuie să mă gândesc.

Când terminară de mâncat, Milly își drese glasul și se uită emoționată la Simon.

— Cum a fost pizza? îl întrebă, pe un ton sec.

— Foarte bună, zise Simon. A ta?

— Foarte bună. Ochii li se întâlniră o clipă; apoi Simon își întoarse privirea.

— Ești... începu. Te-ai...

— Da, răspunse Milly, mușcându-și buza. M-am gândit.

Îl măsură cu privirea – încă îngenuncheat pe podea, lângă masă, cum stătuse tot timpul cinei,

cu piciorul întins lângă el, ca la picnic. Pe chip îi trecu umbra unui zâmbet.

— Vrei să te ridici acum? întrebă.

— De ce? zise Simon, luând o gură de vin. Mă simt foarte bine aici.

— Sunt sigură, spuse Milly, cu buzele tremurânde. Sunt sigură. M-am gândit doar... că poate vrei să mă săruţi.

Se lăsă o tăcere tensionată.

— Să îndrăznesc? întrebă într-un final Simon.

Încet, lăsă din mână paharul de vin şi-şi ridică privirea spre ea. Preţ de câteva clipe, se priviră cu nesaţ, ignorând chelnerii care-şi dădeau coate şi strigau spre bucătărie; ignorând orice altceva în afară de ei doi.

— Să îndrăznesc cu adevărat?

— Da, zise Milly, încercând să-şi controleze vocea. Îndrăzneşte.

Lăsă şervetelul pe masă, se strecură de pe scaun pe podea, lângă el, şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Când buzele li se întâlniră, se auzi un val de aplauze de jur împrejurul restaurantului. Lacrimi începură să şiroiască pe obrajii lui Milly, pe gâtul lui Simon şi pe buzele lor înlănţuite. Ea închise ochii şi se sprijini de pieptul lui lat, inspirându-i parfumul pielii, simţindu-se deodată prea slăbită pentru a se putea mişca. Se simţea stoarsă de energie, golită de orice emoţie; incapabilă să mai facă faţă la orice altceva.

— O singură întrebare, îi şopti Simon la ureche. Cine-i spune mamei tale?

Capitolul 18

În dimineaţa următoare, la nouă, aerul era luminos şi răcoros. Când maşinuţa lui Milly opri în faţa casei din Bertram, numărul 1, poştaşul era pe punctul de a îndesa un vraf de scrisori în cutia poştală.

— 'Neaţa! spuse, întorcându-se spre ea. Cum se simte mireasa?

— Foarte bine, zise Milly, zâmbind încordată.

Îi luă scrisorile din mână, îşi căută cheia în buzunar, apoi se opri. Inima îi gonea, într-un amestec de nerăbdare şi panică, şi în minte i se învolburau o mie de formule de început. Rămase fixând câteva clipe suprafaţa lăcuită a uşii de la intrare, apoi vârî cheia în broască.

— Mami? strigă când intră, cu vocea amplificată de emoţie. Mami?

Lăsă scrisorile pe cuierul din hol şi-şi scoase haina, încercând să-şi păstreze calmul. Dar, deodată, o năpădi un entuziasm efervescent şi simţi un zâmbet larg întinzându-i-se pe chip. Îi venea să râdă, să cânte şi să ţopăie ca un copil.

— Mami, ghici ce?

Deschise veselă uşa de la bucătărie şi avu un şoc. Părinţii ei stăteau împreună, ca doi prieteni, la masa din bucătărie, amândoi încă în halat, ca şi cum ar fi fost în vacanţă.

— Oh, zise, fără să știe prea bine de ce era atât de surprinsă.

— Milly! exclamă Olivia, lăsând ziarul din mână. Ești bine?

— Am presupus că ai petrecut noaptea la Harry, spuse James.

— Ai luat micul dejun? întrebă Olivia. Îți aduc o cafea – și ce-ai zice de niște pâine prăjită?

— Da, spuse Milly. Adică nu. Uitați ce e, ascultați! Își trecu mâna prin păr și îi reveni zâmbetul. Am o veste bună. Eu și Simon ne căsătorim!

— Oh, dragă! strigă Olivia. E minunat!

— Așadar te-ai împăcat cu el, zise James. Mă bucur să aud asta. E un băiat cumsecade.

— Știu că e, spuse Milly, cu un zâmbet larg. Și îl iubesc. Și el mă iubește. Și totul e din nou minunat.

— Asta e absolut splendid! zise Olivia. Luă o gură de cafea. Când vă gândiți să faceți nunta?

— În două ore, zise Milly fericită.

— Poftim? exclamă Olivia, scăpând cana din mână, cât pe-aci s-o spargă.

— Milly, vorbești serios? întrebă James. În dimineața asta?

— Da! În dimineața asta! De ce nu?

— De ce nu? aproape că țipă Olivia, cuprinsă de panică. Pentru că nu e nimic aranjat! Pentru că am anulat totul! Îmi pare foarte rău, dragă, dar nu mai există nici o nuntă!

— Mami, avem tot ce ne trebuie pentru o nuntă, spuse Milly. Un mire și-o mireasă. Cineva care să mă conducă la altar – se uită la James – și cineva care să poarte o pălărie mare și să plângă. Avem până și tortul de nuntă. Nu ne trebuie mai mult.

— Dar Canon Lytton...

— I-am spus azi-noapte, zise Milly. De fapt, totul e aranjat. Aşa că haideţi! Gesticulă înspre ei. Îmbrăcaţi-vă! Pregătiţi-vă!

— Aşteaptă! strigă Olivia, în timp ce Milly ieşea pe uşă. Cum rămâne cu Simon? N-are cavaler de onoare!

Uşa se deschise şi Milly se ivi din nou.

— Ba da, zise. Are un cavaler de onoare excelent.

— Totul e foarte uşor, spuse Simon, luând o gură de cafea. Astea sunt verighetele. Când preotul ţi le cere, i le dai. Asta-i tot!

— Bun, zise Harry, greoi.

Luă cele două inele de aur de la Simon şi le privi câteva secunde ca şi cum încerca să le memoreze forma.

— Preotul îmi cere verighetele şi eu i le dau. Le ţin în palmă sau cu degetele sau cum?

— Nu ştiu, spuse Simon. Contează?

— Nu ştiu! Tu să-mi spui! Iisuse!

— Tată, sper că n-ai emoţii, nu? întrebă Simon.

— Normal că n-am emoţii, la dracu'! zise Harry. Acum şterge-o. Du-te să-ţi lustruieşti pantofii.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Simon din prag, cu un zâmbet larg.

— Chiar ai emoţii? îl întrebă Isobel, de pe pervaz, când Simon dispăruse.

— Nu, zise Harry, ridicându-şi privirea. Poate un pic. Îşi împinse brusc scaunul şi se îndreptă spre fereastră. E ridicol. N-ar trebui să fiu cavalerul de onoare al lui Simon, pentru Dumnezeu!

— Ba da, spuse Isobel. El te vrea pe tine.

— N-are altă opţiune, vrei să zici. Aşa că-l roagă pe bătrânul lui tată.

— Nu, nu asta vreau să zic, spuse Isobel răbdătoare. Ar fi putut foarte bine să-şi sune un

prieten de la birou. Știi doar. Dar el te vrea pe tine. *Tu* ești omul lui. Și al meu. Întinse mâna spre a lui și, după o clipă, el i-o strânse. Și-acum chiar trebuie să plec. Mami probabil că a făcut o criză.

— Ne vedem acolo atunci, zise Harry.

— Ne vedem acolo, zise Isobel. Din prag, se întoarse spre el. Desigur, știi care e partea bună dacă ești cavalerul de onoare.

— Care?

— Poți să te culci cu domnișoara de onoare.

— Serios? întrebă Harry înviorat.

— Scrie în toate cărțile, spuse Isobel. Întreabă-l și pe preot: O să-ți confirme.

Ieșind în hol, îl văzu pe Rupert coborând scările. Neștiind că este privit, pe chip i se citea o suferință adâncă; o nefericire acută care îi dădu fiori lui Isobel. Rămase tăcută câteva clipe. Apoi, simțindu-se deodată ca un voyeur, lovi ceva cu piciorul și făcu o pauză înainte de a face următorul pas, lăsându-i răgazul să se adune înainte de a o vedea.

— Bună, zise. Ne întrebam dacă totul e în regulă. Ai dormit bine?

— Grozav, mulțumesc, spuse Rupert, dând din cap. A fost foarte amabil din partea lui Harry să mă găzduiască.

— Oh, Doamne, zise Isobel. N-a fost mare lucru! A fost foarte amabil din partea ta să bați atâta drum să-i spui lui Milly despre... Se poticni, stângace. Știi că fac din nou nunta?

— Nu, spuse Rupert, cu un zâmbet chinuit. Asta e o veste grozavă. Absolut grozavă.

Isobel îl privi compătimitoare, dorindu-și să poată repara cumva lucrurile.

— Ştii, sunt sigură că Milly ar vrea să vii şi tu, zise. N-o să mai fie o nuntă mare, de fiţe. O să fim doar noi şase, de fapt. Dar, dacă vrei, ne-ar face plăcere să vii.

— Eşti foarte amabilă, zise Rupert, după o pauză. Chiar foarte amabilă. Dar... cred c-o să mă întorc acasă. Dacă nu vă supăraţi.

— Sigur că nu. Absolut. Cum vrei. Se uită de jur împrejur. O să găsesc pe cineva care să te conducă la gară. Sunt trenuri accelerate spre Londra din oră în oră.

— Nu mă duc la Londra, spuse Rupert, cu o expresie absentă, aproape împăcată. Mă întorc acasă. În Cornwall.

La 10:30, Olivia era complet îmbrăcată şi machiată. Îşi studie reflecţia în oglindă şi zâmbi mulţumită. Costumul ei, de un roz strălucitor, îi venea perfect şi pălăria asortată, cu borul larg, arunca o umbră trandafirie peste chipul ei. Părul ei blond strălucea în lumina soarelui de iarnă, în timp ce-şi întorcea capul încoace şi-ncolo, asigurându-se că era machiată impecabil şi că n-avea scame pe gulerul de catifea albastră al hainei. Într-un final, se întoarse şi-şi luă poşeta, observând încântată fundiţele de mătase roz, făcute manual, care-i împodobeau pantofii de lac.

— Arăţi minunat! spuse James, care tocmai intra.

— Şi tu arăţi foarte chipeş, zise Olivia, măsurându-i din priviri redingota. Foarte elegant. Tatăl miresei.

— Mama miresei, replică James, zâmbindu-i larg. Că tot veni vorba, ea unde e?

— Încă se găteşte. O ajută Isobel.

— În cazul ăsta, zise James, propun să bem puţină şampanie înainte de nuntă. Ce zici?

Îi întinse brațul și, șovăind o clipă, Olivia acceptă invitația. În timp ce coborau scările care duceau la hol, o voce îi opri.

— Stați. Numai o clipă. Nu vă uitați la mine.

Se opriră, zâmbindu-și, în timp ce Alexander făcu câteva poze.

— OK, zise. Puteți să continuați.

Când Olivia trecu pe lângă el, îi făcu cu ochiul.

— Superbă pălăria, Olivia. Foarte sexy.

— Mulțumesc, Alexander, zise Olivia, îmbujorându-se ușor.

James îi strânse brațul și ea se înroși și mai tare.

— Haide, zise, repede. Să bem odată șampania aia.

Intrară în salon, unde ardea focul și James pregătise o sticlă de șampanie și pahare. Îi întinse un pahar și ciocniră.

— Pentru nuntă, spuse.

— Pentru nuntă, zise Olivia.

Sorbi din șampanie, apoi se așeză cu grijă pe marginea unui scaun, atentă să nu-și șifoneze fusta.

— O să ținem discursuri la recepție?

— Știu și eu, spuse James, pe un ton mucalit. O să avem o recepție?

Olivia ridică din umeri și sorbi din șampanie.

— Cine știe? Depinde de Milly. Acum e ziua ei. Pe chip îi trecu o scânteie de emoție. Eu nu sunt decât un oaspete.

James îi întâlni privirea, cu înțelegere.

— Îți pare rău? întrebă. Îți pare rău că nu avem parte de nunta mare și elegantă pe care ai plănuit-o? Lebedele sculptate în gheață și organistul venit tocmai de la Geneva și cele cinci mii de VIP-uri?

— Nu, zise Olivia, după o pauză. Nu-mi pare rău. Îi zâmbi veselă. Se căsătoresc. Asta contează, nu? Se căsătoresc.

— Da, spuse James. Asta contează.

Se lăsă tăcerea. Olivia privi la focul din şemineu, cu paharul în mână.

— Şi, ştii, zise deodată, în multe privinţe, e mai *original* să ai o nuntă mică, intimă. Nunţile mari pot să devină cam vulgare, dacă nu eşti atent. Nu crezi?

— Absolut, răspunse James zâmbind.

— Aproape c-am fi putut s-o plănuim aşa de la început, zise Olivia, cu o notă nouă de fericire în glas. La urma urmei, nu vrem să vină toată plebea la nunta fiicei noastre, nu? Ne dorim o nuntă intimă şi selectă.

— Ei bine, va fi cu siguranţă intimă, spuse James, golindu-şi paharul. Nu sunt sigur dacă şi selectă.

Se auzi un zgomot din dreptul uşii şi el îşi ridică privirea. Isobel stătea în prag, îmbrăcată într-o rochie lungă şi unduitoare de mătase trandafirie. Purta o coroniţă de flori şi era îmbujorată de emoţie.

— Am venit să vă prezint mireasa, zise. E gata.

—Arăţi minunat, draga mea! exclamă James.

— Absolut superb! spuse Olivia.

Isobel dădu din umeri.

— N-arăt rău, zise. Ar trebui s-o vedeţi pe Milly. Veniţi s-o vedeţi coborând scările. Alexander îi face poze.

— Draga mea, spuse Olivia pe un ton tăios, când Isobel se întoarse. Ce s-a întâmplat cu trandafirii?

— Care trandafiri?

— Trandafirii de mătase de pe rochia ta!

— Oh, aceia, zise Isobel, după o pauză. Au... căzut.

— Au căzut?

— Da. Probabil că nu i-ai cusut foarte bine. Se uită la expresia perplexă a Oliviei și zâmbi larg. Haide, mami. Nu contează trandafirii. Vino s-o vezi pe Milly. Ea e principala atracție.

Se revărsară toți în hol și priviră spre capul scării. Milly cobora încet, zâmbind sfioasă de sub văl, purtând o rochie decoltată, de satin, de culoarea fildeșului. Corsetul țeapăn, brodat, era strâns pe corpul ei; mânecile lungi erau tivite cu blană; în păr îi strălucea o coroniță cu diamante.

— Milly! zise Olivia, cu vocea tremurândă. Arăți perfect. Mireasa perfectă.

Ochii i se umplură de lacrimi și se întoarse.

— Ce părere aveți? întrebă Milly, cu un tremur în glas, uitându-se la toți. Merge?

— Draga mea, arăți splendid, spuse James. Simon Pinnacle e un tânăr foarte norocos.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat, zise Olivia, ștergându-și ochii cu batista. Micuța Milly. Se mărită.

— Cum o să mergem acolo? întrebă Alexander, făcând o ultimă poză. Vreau să-mi iau trepiedul cu mine.

— Milly? întrebă James, uitându-se la ea. Tu ești vedeta.

— Nu știu, zise Milly tulburată. Coborî câteva trepte, cu trena atârnându-i în urmă. Nu m-am gândit la asta.

— Haideți să mergem pe jos! spuse Isobel, zâmbind larg.

— Mai taci, Isobel, zise Milly. Oh, Doamne. Ce ne facem?

— Dacă mergem cu amândouă mașinile, spuse James, uitându-se la Olivia, tu poți să-i iei pe Alexander și Isobel, și pot să vin eu cu Milly...

Îl întrerupse soneria și tresăriră cu toții.

— Cine naiba..., exclamă James.

Se uită de jur împrejur, apoi, fără un cuvânt, merse să deschidă. Pe trepte se afla un bărbat cu un chipiu sub braț. Făcu o plecăciune formală.

— Limuzinele de nuntă pe numele Havill, spuse.

— Poftim? James se uită dincolo de el, în stradă. Dar au fost anulate!

— Nu, n-au fost, zise omul.

James se întoarse.

— Olivia, zise. N-ai anulat limuzinele?

— Ba sigur că da, spuse Olivia tăios.

— Nu conform informațiilor mele, zise omul.

— Nu conform informațiilor dumneavoastră, repetă Olivia, clătinând exasperată din cap. Vă gândiți vreodată că informațiile voastre s-ar putea să fie greșite? Am vorbit cu o tânără de la compania dumneavoastră nu mai devreme de ieri și m-a asigurat că totul va fi anulat. Așadar, vă sugerez să vă urcați din nou în mașină și să stați de vorbă cu oricine răspunde la acel telefon și veți afla negreșit că...

— Mami! o întrerupse Milly agitată. Mami!

Schiță o grimasă în direcția Oliviei, care realiză deodată ce spunea.

— Totuși, zise, cu un aer bățos. Printr-un mare noroc, situația s-a schimbat din nou.

— Deci, aveți nevoie de mașină, spuse omul.

— Da, spuse Olivia, semeață.

— Prea bine, doamnă, zise el, coborând scările.

Când ajunse jos, se auziră deslușit cuvintele „țicnita naibii"

— Bun, zise James. Ei bine, mergeți voi... iar eu și Milly venim după voi. Nu așa se face?

— Ne vedem acolo, zise Isobel, zâmbindu-i lui Milly. Baftă!

În timp ce coborau scările îndreptându-se spre mașini, Alexander o trase pe Isobel mai în urmă.

— Știi, mi-ar plăcea foarte mult să-ți fac niște poze singură la un moment dat, spuse. Ai niște pometi fantastici.

— Serios? întrebă Isobel, ridicând din sprâncene. Asta le spui tuturor fetelor?

— Nu, zise Alexander. Doar celor ieșite din comun. Se uită la ea. Vorbesc serios.

Isobel se uită lung la el.

— Alexander...

— Nu știu dacă e deplasat, spuse el, ridicându-și trepiedul pe umăr. Dar poate, când se termină povestea asta cu nunta... am putea să ieșim să bem ceva?

— Dar știu că ai tupeu! zise Isobel.

— Știu. Vrei?

Isobel izbucni în râs.

— Sunt foarte flatată, spuse. Totodată, sunt însărcinată.

— Oh. El ridică din umeri. Nu contează.

— Și... adăugă ea, îmbujorându-se, sunt pe cale de-a mă căsători.

— Poftim?

Olivia, aflată la vreo câțiva metri în față, se întoarse brusc, cu ochii scânteind.

— Isobel! Vorbești serios?

Isobel își dădu ochii peste cap.

— E doar o idee, mami, zise, cu o voce mai puternică. Nu am hotărât nimic.

— Dar cine e, dragă? Îl cunosc? Îl știu după nume?

Isobel se uită la Olivia, amuțită. Deschise gura, o închise la loc, se uită în altă parte și se foi.

— E... cineva pe care o să ți-l prezint mai târziu, zise într-un final. După ce terminăm cu nunta. Hai să terminăm cu asta mai întâi. Bine?

— Cum zici tu, dragă, spuse Olivia. Oh, sunt atât de încântată!

— Bun! zise Isobel, zâmbind nu foarte convinsă. Asta-i bine.

Harry și Simon ajunseră la biserică la 10:50. Împinseră ușa și se uitară, în tăcere, de jur împrejur, la incinta vastă, pustie, împodobită. Simon îi aruncă o privire tatălui lui, apoi făcu câțiva pași spre altar, pași care răsunau cu ecou pe lespezile de piatră.

— Aha! exclamă Canon Lytton, ivindu-se pe o ușă laterală. Mirele și cavalerul de onoare! Bine ați venit!

Veni grăbit spre ei, trecând pe lângă stranele pustii din lemn de mahon, împodobite toate cu flori.

— Unde stăm? zise Harry, uitându-se în jur. Toate locurile bune sunt ocupate.

— Foarte nostim, zise Canon Lytton cu un zâmbet larg. Locurile pentru mire și cavalerul de onoare sunt în față, pe dreapta.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Simon, în timp ce-l urmau spre capătul navei. Că ați acceptat să țineți slujba, deși v-am anunțat pe ultima sută de metri. Și pentru atât de puțini oameni. Vă suntem foarte recunoscători.

— Nu contează câți oameni sunt, zise Canon Lytton. După cum spune Mântuitorul, „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu." Făcu o pauză. Desigur, colecta s-ar putea să aibă de suferit ca urmare...

Se întrerupse delicat, iar Harry își drese glasul.

— Evident, voi acoperi eu paguba, spuse. Dacă îmi faceți o estimare.

— Cât de generos, murmură Canon Lytton. Ah, iat-o și pe doamna Blenkins, organista noastră. Aveți mare noroc că a fost disponibilă în dimineața asta!

O femeie în vârstă, purtând un hanorac cafeniu, venea înspre ei.

— N-am pregătit nimic, zise, de îndată ce ajunse lângă ei. N-am avut timp, știți.

— Sigur că nu, spuse Simon, imediat. Înțelegem...

— Vă mulțumiți cu marșul nupțial?

— Absolut, zise Simon, uitându-se la Harry. Ce-o fi. Mulțumim foarte mult. Vă suntem foarte recunoscători.

Femeia încuviință și o luă din loc, în timp ce Canon Lytton dispăru, cu un foșnet de veșminte.

Simon se așeză în strana din față și-și întinse picioarele.

— Sunt îngrozit, zise.

— Și eu, spuse Harry, cutremurându-se. Preotul ăsta îmi dă fiori.

— Oare o să fiu un soț bun? Simon își lăsă capul pe spate, privind bolta înaltă a bisericii. O s-o fac fericită pe Milly?

— Deja o faci fericită, zise Harry. Pur și simplu ține-o tot așa. Nu-ți închipui că, dacă v-ați căsătorit, trebuie să te porți altfel. Îi întâlni privirea lui Simon. O iubești. Asta e de ajuns pentru oricine.

Se auzi un zgomot dinspre ușă și se ivi Olivia, o apariție în roz strălucitor. Se îndreptă spre altar, bocănind ușor pe pardoseală.

— O să ajungă într-o clipă, șopti.

— Vino și așază-te lângă mine, îi spuse Harry, bătând cu mâna strana.

Olivia șovăi o clipă.

— Nu, spuse, cu o undă de regret. Nu se cade. Trebuie să stau pe partea cealaltă. Ridică infinitezimal bărbia. Sunt mama miresei.

Se așeză și, câteva minute, domni tăcerea. Din senin, se auzi o muzică liniștită de orgă. Simon își trosni degetele, privindu-le fix. Harry se uită la ceas. Olivia scoase o oglinjoară și își studie reflecția.

Deodată, se auzi un huruit de uși și tresăriră cu toții.

Simon inspiră adânc, încercând să-și stăpânească emoțiile. Dar inima îi bătea nebunește și îi asudaseră palmele.

— Crezi c-ar trebui să ne ridicăm? îi șopti tatălui său.

— Nu știu! se răsti Harry, părând la fel de agitat. Eu de unde dracu' să știu?

Olivia se întoarse și se uită înspre ușă.

— O văd! șopti. A ajuns!

Muzica de orgă își încetini ritmul, apoi se opri de tot. Uitându-se șovăind unul la altul, se ridicară toți trei. Se lăsă o tăcere apăsătoare; toată lumea părea că-și ține respirația.

Apoi în biserică răsunară bine-cunoscutele acorduri ale „Marșului nupțial" al lui Wagner. Simon simți că i se pune un nod în gât. Neîndrăznind să se întoarcă, privi drept în față, clipind întruna, până când simți că-l trage Harry de mânecă. Își întoarse foarte încet capul până când privi de-a lungul navei laterale și simți că i se oprește inima în loc. Iat-o pe Milly la brațul tatălui ei, arătând mai frumoasă ca oricând. Buzele ei schițau un zâmbet tremurător; ochii îi scânteiau

sub voal; pielea îi strălucea, pusă în valoare de nuanța de bej a rochiei.

Când ajunse lângă el, se opri. Șovăi, apoi, cu mâinile tremurânde, își ridică încet voalul delicat. Degetele ei atinseră în treacăt colierul de perle de apă dulce pe care-l purta. Se opri, cuprinse una din perle și ochii i se umbrir, câteva clipe.

Apoi îi dădu drumul, inspiră adânc și își ridică privirea.

— Gata? întrebă Simon.

— Da, spuse Milly zâmbindu-i. Gata.

Când Rupert ajunse la căsuța cocoțată pe faleză, era aproape prânzul. Se uită la ceas în timp ce urca pe potecă și își zise că Milly probabil se cununase deja. Probabil că ea și Simon beau șampanie, atât de fericiți pe cât pot fi doi oameni.

Ușa se deschise, înainte să ajungă în dreptul ei, și tatăl lui se ivi în prag.

— Salutare, băiete, zise cu blândețe. Te așteptam.

— Salut, tată, spuse Rupert, lăsând servieta din mână spre a-și îmbrățișa tatăl.

Întâlnind privirea blândă, încrezătoare, a bărbatului mai vârstnic, se simți clacând definitiv, pe punctul de a izbucni în hohote de necontrolat. Dar era stors de emoții; trecuse de stadiul lacrimilor.

— Vino să bei un ceai, îi zise tatăl lui, conducându-l în salonul micuț, cu vedere la mare. Făcu o pauză. A sunat soția ta azi, se întreba dacă ești aici. A zis să-ți spun că-i pare rău. Și-ți transmite dragostea și rugăciunile ei.

Rupert nu răspunse. Se așeză la fereastră și se uită la marea pustie. Îi trecu prin minte că aproape uitase complet de Francesca.

— Te-a căutat și o altă tânără acum câteva zile, strigă tatăl lui din bucătărioară.

Se auzi un zdrăngănit de vase.

— Milly, cred c-o chema. A reușit să dea de tine?

Pe chipul lui Rupert trecu umbra unui zâmbet.

— Da, răspunse. A dat de mine.

— Nu mi-ai pomenit de ea, zise tatăl lui, venind cu ceainicul. E vreo veche prietenă de-a ta?

— Nu chiar, spuse Rupert. Doar... Făcu o pauză. Doar soția unui prieten.

Și se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se pe fereastră la valurile care se spărgeau de stânci.